

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1656

ПОДГОРИЧКА ДЈЕВОЈКА

СРПСКА

БРОЈ 278
12. СЕПТЕМБАР 2001.
ЦЕНА 40
ДИНАРА

ЗА ИСТИНУ, ПРАВДУ И СЛОБОДУ

РЕЧ

Војислав Шешељ:
**САБЉОМ НА
ЂИНЂИЋЕВУ МАФИЈУ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника:
Марина Рагуш
Издање припремио:
Душко Секулић
Техничко уређење, компјутерски прелом:
Северин Поповић
Унос текста:
Весна Марић
Фоторепортер:
Марко Поплашен
Лектура:
Весна Арсић
Секретар редакције:
Злата Радовановић
Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић
Заменик председника Издавачког савета:
др Бранко Надовеза
Издавачки савет:
др Војислав Шешел, Томислав Николић,
др Никола Поплашен, Маја Гојковић,
мр Небојина Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић
Карикатуре:
Синиша Аксентијевић и Горан Шћекић
За штампарију:
Мирослав Драмљић
Штампа:
"Етикета", 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/806-30-28
Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у
100.000 примерака: последња
колорна страна корица 100.000
динара; унутрашња колорна
страна корица 80.000 динара;
унутрашња новинска страна
60.000 динара; 1/2 унутрашње
новинске стране 30.000 динара;
1/4 унутрашње новинске стра-
не 15.000 динара; плус порез на
промет.

Шта се све промијенило у Црној Гори

У Црној Гори су сва чуда, посебно политичка, могућа. Од завршетка избора и проглашења резултата, сви грађани Црне Горе и Југославије видјели су и још гледају непоновљиву епизоду "Позоришта у кући" на подгорички начин. Редитељ представе је, разумије се, Вилијем Монтгомери. Неки би рекли, па какве он има везе са Подгорицом и Црном Гором, не желећи да виде како амерички амбасадор у СРЈ полако, али сигурно преузима и улогу сценаристе, костимографа и креативног директора политичке сцене наше Црне Горе. Монтгомерију је, очигледно, занимљиво да се игра са кључним протагонистима партијско-политичког живота. Правио је немогуће договоре између, наводно највећих политичких противника, па није чудо што су се одмах после избора, у истом колу пронашли и миловци и Булатовићев СНП, либерали и Шоћевци и Бојовићев народњаци. Сви дувају у исту тикву, међусобне разлике више ни сами не разазнају. Сви би да буду власт, сви могу са онима другима да се сложе, иако су до јуче најгорим квалификацијама карактерисали не поједине личности, већ политичке концепције својих љутих противника. Тако Пећа једва чека да уђе у Милову владу, Милу Пећа никада није ни сметао (они су бар кадровисали у истој партији), а референдум се спрема. Целу представу режирао Монтгомери, а Мило и Пећа само одиграли. Додуше, не толико успешно колико им се то чинило. Није народ баш тако срећан како Булатовић мисли да јесте. Неће Срби референдум на који их он тера, па макар и он био део власти. Уосталом, данашња политичка платформа Коалиције заједно као за Југославију, лошија је по српски народ, чак и од Милове антисрпске и антијугословенске платформе из 1999. године. Пећа би све исто што и Мило, с тим што му је потребна подршка оних што за Мила нису. Они који су жељели да чују будућег Мила, могли су у Толошима да чују Пећу Булатовића који ућуткује масу нашег народа која кличе Србији. Булатовић, Копривица, Бојовић и Шоћ се више боје српства и Србије, чак и од самог Ђукановића. Упозорио их Монтгомери на вријеме. Истовремено, сепаратистичком и криминалном Конгресу ДПС-а присуствује и највиши функционер Пећине странке и министар у Савезној влади Момчило Вучетић. Извињавајући се свима, на Конгресу Миловаца, саопштио је да њихове партије нису још баш сасвим исте, али све иде у том правцу. Поздрављен је правим и здравим аплаузом доказаних сепаратиста.

Тешко српству, тешко заједничкој држави, ако Србе и Југославију буду представљали Пећа и Шоћ. Ни од Црне Горе, ни од Југославије неће остати ништа. Вријеме је да Србе у Црној Гори почну да заступају неки други. Неки који ће знати како да бране заједничку државу, како да одбране народ од Миловог и Пећиног референдума, неки који због мрвица власти неће погазити све принципе свог политичког деловања. Мислим да су српски радикали показали и жељу и вољу да се боре за интересе свог народа и своје, јединствене државе. Разумије се!

Александар Вучић

МОНТЕНЕГРО И МАФИЈА

Оно што је Српска радикална странка годинама тврдила, када је ријеч о криминалу у Црној Гори, сада се потврђује на сваком кораку. Писање загребачког листа "Национал" елиминисало Ђукановића из политичког живота, а његов режим ставило пред свршен чин. Да ли је Станко Суботић-Цане толико моћан да може у Црној Гори све!?

Годинама су српски радикали тврдили да је власт у Црној Гори корумпирана, да се бави криминалним радњама и да треба да оде са политичке сцене, али тек сада, када су Американци преко једног загребачког листа објавили податке о умијешаности црногорског политичког врха у тешке криминалне радње, јавно мњење се мијења преко ноћи. ДПС није више водећа странка, а објављени подаци су запечатали политичку каријеру црногорског предсједника

Режим Мила Ђукановића, полако али сигурно, одлази у тамну политичку историју након мноштва доказа о умијешаности црногорског политичког естаблишмента у државни криминал који се последњих година развијао, цвjetaо и све боље организовао, управо у Црној Гори.

Колико је ко крив и колико ће параграфи кривичних закона узети мјеру садашњем предсједнику, остаје да се види у времена која неумитно долазе.

Вријеме које је за нама биће запамћено по томе да се у времену кризе једна група људи у власти и око ње подобро материјално обезбиједила, направила велелепна грађевинска здања по Црној Гори, препунила своје девизне рачуне, обезбиједила и десету генерацију својих потомака, али и ојачала деведесет одсто обичног народа који данас у Црној Гори јечи од терета немаштине.

Деманти Ђукановића на податке из текстова који су објављени помало су

смијешни или, још више, за плакање. Годинама Црна Гора, односно њена власт, чини све како би државни апарат упрегла у мафијашке послове, себи подредила и Устав и законе, правну државу бацила у контејнер, а своје политичке противнике ставила у информативну тамницу.

Понекад и понеког и у праву.

Но, пођимо редом.

Црна Гора је морално посрнула још за вријеме заједничког ДПС, а гдје је

владао тројац џемпераца, Момир Булатовић, Мило Ђукановић и Светозар Маровић. Правдајући се да вријеме санкција према СР Југославији представља лимит бољем животу, ова тројица властодржаца дала су налог да се прво преко Скадарског језера, а онда и на другим мјестима и у другим приликама, организује шверц државних размјера.

Како је шверц постајао све већи, зараде су се почеле мјерити милионима долара. Тако се властољупцима створила жеља да и они нешто профитирају. Па, наравно, и они око њих, њихова браћа, њихови кумови, пријатељи, политички истомишљеници и испосници.

Шверцовало се све оно што доноси огроман профит од дувана, преко оружја до бијелог робља, а шверцовао

је свако онај ко је имао уплива код актуелне власти. Бог је прво себи браду створио, каже стара српска пословица. Тако су и врховници актуелне власти тонули у незаконоње. Они који су требали бити највећи гарант народу у Црној Гори да ће се поштовати и Устав и закон, они су под зовом долара и лагодног живота заборавили на своје заклетве.

Српска радикална странка је прва од свих, у име српских бирача у Црној Гори, у име поштења и поштовања Устава и закона, покренула питање криминала власти. Власт не би била власт да није одмах посегнула за буздованом, па је посланик Српске радикалне странке, који је прије шест година тврдио пред ТВ аудиторijумом да је тадашњи председник Владе кримина-

лац, експресно осуђен и послат пет мјесеци у спушку тамницу.

Друге политичке партије су, као салонска опозиција, доминале криминал као да се он догађа на Сејшелским острвима или Маурицијусу.

Само је посланик Српске радикалне странке посланичку клупу замијенио оптуженичком, говорећи истину о вези највише црногорске власти са криминалним радњама.

Док је радикал тамновао, џемпераши су ликовали и могли су да наставе посао. Момир Булатовић као председник ДПС, а и Црне Горе, Ђукановић као председник Владе и потпредседник партије, и незаобилазни Светозар Маровић, трећи човјек у хијерархији власти.

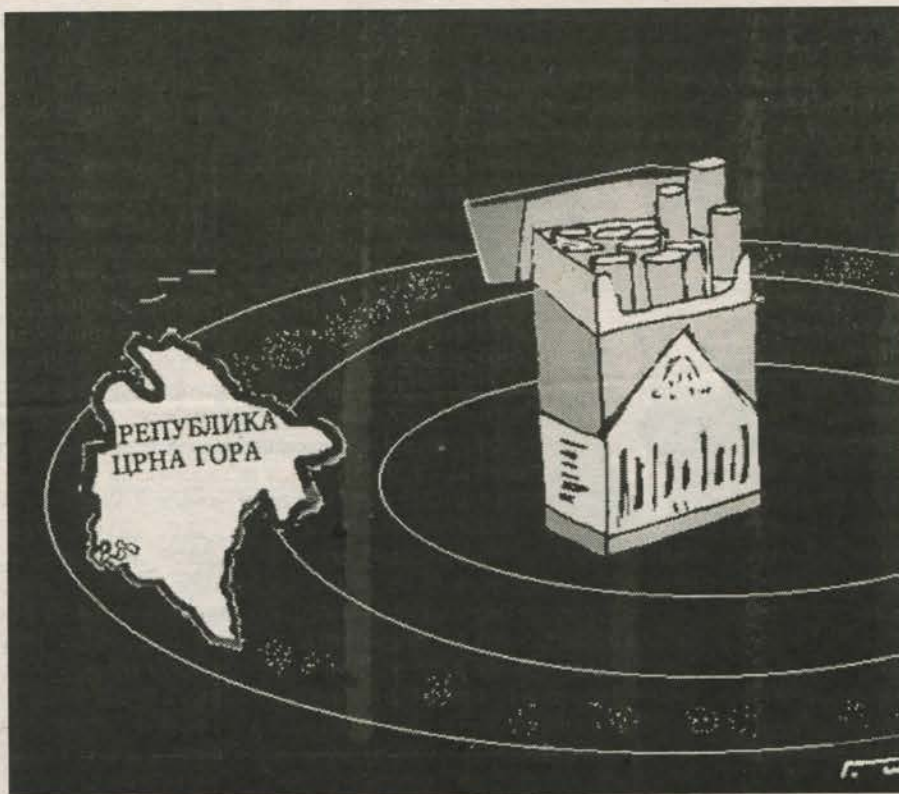
Да су српски радикали били у праву, показало се и касније, када су српске радикале ова тројица просто избацили из Скупштине, што није забиљежено у парламентарној пракси, па умјесто њих довели осам сеоских будала и полицијских доушника којима се смијала читава Црна Гора.

Да су српски радикали били у праву, показује и каснији развој догађаја. Када су хапсили и прогонили српске радикале, били су изузетно сложни и спремни на сваку подвалу и нељудску радњу, али како то обично бива, тиква је пукла управо у ДПС-у.

Мило Ђукановић је отишао на једну страну, а Момир му је окренуо леђа.

- Мило Ђукановић је Бог који се родио у Црној Гори, он је најбољи, он је незамјенљив, он је звијезда - пјенио је Момир Булатовић након једног од постављена Мила Ђукановића за пред-

сједника Владе, да би одмах након тога дошло до коначног расцијепа међу џемперашима.

Тада се почело и у ДПС-у говорити о криминалу Мила Ђукановића и о његовим мафијашким пословима дилџем Црне Горе из уста Момира Булатовића!

Какав обрт у коме је Момир Булатовић извукао дебљи крај, а узгред, на њиховом ТВ дуелу у кампањи за предсједника Црне Горе није се знало ко је већи лопов, а ко криминалац.

Ђукановић је у догађајима који су услједили ипак показао ко је ригито mafiozzo у Црној Гори. Маниром правог мајстора просто је покрао предсједничке изборе и засјео на црногорски трон. Док је Мило славио, Момо је плакао све док му тадашњи предсједник Србије није нашао запослење у Савезној влади, и то за предсједника.

Дувански путеви воде, тада, преко Црне Горе, и то они шверцери. Људи блиски власти преко ноћи постају мултимилionери. Црна Гора полако, али сигурно, почиње да личи на приватну државу Ђукановића и његових неколико пријатеља који у њој, не само да има већа права од осталих људи, већ искључиво право на живот и смрт. Такав човјек и таква политичка номенклатура идеално одговара интересима САД, па га супротстављају србијанском предсједнику. Тако су Американци у самој СР Југославији пронашли носач авиона за рушење власти у Београду.

Док је НАТО авијација рушила

градове по Србији, убијала људе, шверц и криминал су цветали по Црној Гори, јер шверц је шверц, а долари су долари...

Транзитни путеви оружја, и то правцем БиХ и Хрватска према Косову и Метохији ишли су право кроз Црну Гору и то, свакако, не без знања овдашње власти. Ти исти путеви, односно магистрале хероина, хашиша, марихуане ишли су само у обрнутом смјеру, с том разликом да су неке стазе ипак направљене према Србији и њеним градовима и становништву.

Бијело робље из Србије, Украјине, Русије, Бугарске, Румуније путује преко Црне Горе за Албанију, Италију, Хрватску...

У препуним бродоћима италијанских мафијаша гине на десетине грађана у Јадранском мору, тону Шиптари по Скадарском језеру, али богме то ну и неки наши суграђани претоварених чунова, барки, бродоћина...

Организује се и пребацивање стратешких роба из Србије за Хрватску и Албанију преко Скадарског језера и Дебелог Бријега. Путују шлепери брашна, уља, шећера, меса који су у Србији купљени по регресираним, дакле, багателним цијенама.

Посао око пребацивања стратешких роба из Србије у, за нас, непријатељске земље, организује и води шиптарски хоџа, иначе министар у Влади Мила Ђукановића, Рамо Бралић из Рожаја. Иначе, крвни побратим Жарка Ракчевића, предсједника СДП.

И тако даље и тако редом. Црна Го-

ра постаје мафијашка држава.

На црногорском приморју стециште налазе неки од највећих европских мафијаша за којима је расписана међународна потјерница, али Мило Ђукановић има моћног заштитника, САД, и може да ради шта му је воља.

Да све има свој почетак, развој, живот и крај, најбоље показује оно што се у последње вријеме догађало у Црној Гори и у непосредном окружењу.

Пошто је Милошевић постао бивши предсједник, Американцима Ђукановић више није био потребан. Тада се догађа "Национал".

Прве реакције одлазећег Ђукановића изгледале су као да га се писање "Национала" уопште не тиче. Ваљда је мислио да ће га Американци оставити на миру. Али, авај, онај коме је истекао рок не треба више да постоји, тако да "Национал" само пише и објављује.

Оно што је посебно тешко, јесте што се у контексту криминала црногорске власти, посебице Ђукановића, расветљава његова веза са највећим европским мафијашем Станком Суботићем-Цанетом, који из Швајцарске управља пословима на Балкану.

Тада су грађани Црне Горе сазнали да њихов предсједник носи ручне сатове који појединачно вреде по пола милиона марака. Можда су се неки у први мах обрадовали, јер су помислили да ће продајом тих сатова предсједник спријечити пропаст Обода, Вунка, Горњег Ибра, Целулозе, Дакића, Железнице...

Али, као што то обично бива, ништа од тога.

Али, има још нешто што показује овој актуелној власти да им је онај прави пјешчани сат потпуно исцурео.

Некада горди, арогантни, уображени Ђукановић, сада све чешће пише демантије како у "Националу", тако и у ДАН-у. Покушава да дјелује самоувјерено, али се чак из авиона, који му је покљонио криминалац Суботић, види да је у великој паници.

Није више битно остати само на власти, него је улог можда још већи и судбоноснији по своје актере.

Ђаво је полако, али сигурно, дошао по своје.

Да и у опозицији постоје криминалци и лопови, најбоље показује случај бившег министра правде који се за вријеме свог бољег живота овајдио за који милион марака. Зато је данас веома мека опозиција у Скупштини.

Или, како би наши паметни народ рекао, врана врани очи не вади.

- Наставиће се -

СНП ИЗРУЧИО МИЛОШЕВИЋА

Тренутно у Црној Гори има 85.000 незапослених, 28.000 је послато на принудне одморе, и још ко зна колико који се воде да су запослени а не раде и не примају плате. Ако вам још кажем да је и потрошачка корпа преко 600 ДЕМ, а минималац 80 ДЕМ, јасно добијамо слику "демократске и самосталне Црне Горе"

И они који су србовали по Црној Гори почетком и средином 90-тих година, стали су на страну сепаратизма, на страну Мила Ђукановића и његове камариле, иако су своје мандате искључиво добијали од српских гласача

• Каква је политичка ситуација у Црној Гори након априлских избора?

- Након ванредних парламентарних избора како политичка, тако и економска, социјална и безбједоносна ситуација даље се погоршала, а оно на шта упозоравају српски радикали, је-

сте да се она и даље компликује што изазива и додатну несигурност грађана. Наравно, ми смо и очекивали овакав развој догађаја, на то смо упозоравали и пред априлске избо-

ре, али рекао бих да нијесмо на најбољи начин схваћени од наших потенцијалних гласача. Наша упозорења да и коалиција "Побједа је Црне Горе" и коалиција "Заједно за Југославију" раде на истој политичкој матрици, да им није искрено стало до јединства српског народа и јачања заједничке државе, жестоко су дочекана на нож од обје коалиције, а нарочито од коалиције "Заједно за Југославију". Њихова бајнословна плаћена предизборна кампања значајно је била усмјерена у правцу онемогућавања уласка представника Српске радикалне странке у црногорски парламент. Већ и тада је било уочљиво и примјетно да ове двије коалиције уз, наравно, досманлијску власт у Србији, покушавају искомитовати заједничку државу и њене

институције свести на симболичне фракције, иако су се јавно лидери и ДОС-а и "Заједно за Југославију" залагали за њено очување.

Одмах након савезних избора, свједоци смо да су на савезном нивоу укинута многа министарства у Жижићевом кабинету, а још више смањена у новом Пешићевом кабинету. Сви ти потези воде ка даљем слабљењу ионако већ урушене савезне државе.

У Црној Гори, након само пет мјесеци од избора, велики број грађана, припадника српског народа, разочаран политиком коалиције "Заједно за Југославију", за коју су тада гласали, напустио ту коалицију и јавно је критикује за попустљиву и амбивалентну политику.

Ми сада, иако медијски сатанизовани, имамо знатан прилив нових чланова, како на сјеверу, тако и у другим крајевима. Оно што штети интересима српског народа, јесте чињеница да у црногорском парламенту нема ниједне националне српске странке, која би се искрено и храбро борила за јединство и јачање српског народа.

Неке квази српске странке, које на гласовима и таласу српства добијају мандате, у протеклом периоду су заступале све, само не своје бираче. Такве странке носе и највећу одговорност што је оваква економска, социјална и политичка ситуација, јер су давањем подршке Ђукановићу, и учество-

вањем у Вујановићевој Влади, допринијели свом овом хаосу и страдању највећег броја грађана наше републике. Али, савим сам сигуран да сви они који су помагали сепаратизам под плаштом демократије, на политичком простору Срба немају шта да траже.

Оно што посебно забрињава, јесу и трагични случајеви у Плавској општини, упади на подручје Беранске општине, гдје се тероризам са Косова и Метохије покушава прелити и на Црну Гору.

Све се то дешава пред нашим очима, а да подгорички режим не предузима никакве мјере у циљу сузбијања ових терористичких акција. Ово је један мали дио свега оног што дестабилизује и угрожава како Црну Гору, тако и СР Југославију.

• Казали сте да је економска ситуација у Црној Гори тешка и да се даље погоршава. Можете ли то поткријепити неким чињеницама?

- Наравно, српски радикали све што говоре и о чему пишу, раде то на основу доказа и чињеница, никада напамет и никада без аргумената. За овакву економску и социјалну ситуацију није потребно бити превише интеллигентан и образован да би закључили да је она више неподношљива и да се налазимо на ивици глади и социјалне беде. Рекао бих да 90% грађана Црне Горе тешко живи, без могућности задовољења најосновнијих животних потреба. Готово све категорије становништва, које живе од поштеног рада, пропадају без шансе да поправе свој материјални положај. У Црној Гори је тренутно под стечајем преко 750 мањих и средњих предузећа, на десетине је угашено, а некадашњи индустријски гиганти су пред колапсом стварајући, из године у годину, огромне губитке.

И приватизација која је спроведена и која се проводи не доноси свеж капитал којим би се поправила привредна предузећа, повећала производња, запослио нови број радника, побољшала организација рада и њена инфраструктура. Од овакве приватизације енормну корист имају људи режима који без једног уложеног пфенинга добијају хотеле, институте, фабрике и друге објекте гдје постају њихови власници, а оно мало радника што се затекне у њима бива отпуштено или принуђено да трпи разне тортуре и уцјене.

Тренутно у Црној Гори има 85.000

незапослених, 28.000 је послато на принудне одморе, и још ко зна колико који се воде да су запослени а не раде и не примају плате. Ако вам још кажем да је и потрошачка корпа преко 600 ДЕМ, а минималац 80 ДЕМ, јасно добијам слику "демократске и самосталне Црне Горе".

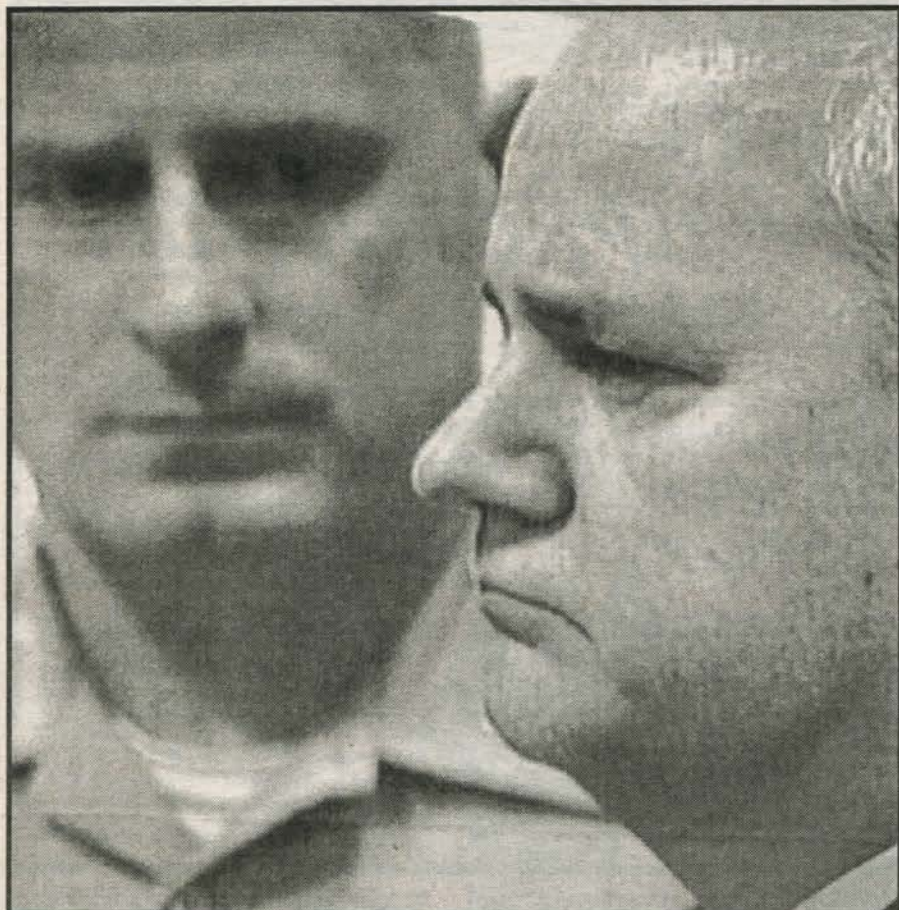
Желим да нагласим, уколико у најскорије вријеме на власт не дођу снаге које ће се домаћински понашати, које ће завести ред у свим областима живота, Црна Гора ће бити претворена у колонију којом ће управљати пар људи, и зато је неопходно свим политичким и демократским средствима супроставити се овој сулудој и ничим утемељеној политици.

• Када је ситуација у Црној Гори тако катастрофална, зашто Српска радикална странка не устијева да уђе у Републички парламент?

- Ја не бих овог пута понављао шта су српски радикали све преживели у Црној Гори, почев од прогона, хапшења, протјеривања, одузимања мандата и краће гласова, јер је јавност о томе упозната. Подјелом у некад јединственом ДПС и стварањем СНП, другог крила једне те исте птице, у јавном мњењу дошло је до изразите поларизације на ове двије партије, тако да су све друге биле у инфериорном положају. То се посебно односи на Српску радикалну странку, као једино истинску, патриотску организацију која штити српске националне интересе. Таква поларизација се веома лукаво и вјешто држава и до данас, што нимало не изненађује, јер и ДПС-у и СНП-у овакво стање одговара и они су ти који имају и контролишу све медије.

Српски радикали су први и једини указали на овај опасан сценарио, раскринкали његове носиоце, а српски народ упозорио на превару која им се спрема. Пред сваке изборе и ДПС и СНП мешетаре, посебно су се ангажовали да Српску радикалну странку омету у њеном уласку у парламент, тиме што су ширили лажи "да се не расипљу српски гласови" са једне стране, и са друге, "ово су кољачи, фашисти" итд. Иако више нико не вјерује у такве глупости, ипак су успјели што крађом за савезне изборе, када смо освојили по једно посланичко мјесто у оба вијећа Савезне скупштине, што другим незаконитим радњама да нас удаље од Републичког парламента. Тако да данас у црногорском парламенту изузев, рекао бих, појединачних спорадичних "испада", нико не заступа и не води рачуна о конститутивном и најбројнијем народу ове југословенске републике.

И они који су србвали по Црној Гори почетком и средином 90-тих го-

дина, stali su na stranu separatizma, na stranu Mila Đukanovića i njegove kamarile, iako su svoje mandate isključivo dobijali od srpskih glasnika. Ja vjerujem da je došao trenutak kada srpski glasovi moraju biti povjereni srpskim nacionalnim strankama, koje će znati i htjeti uхватити се у кошгац са нагомиланим проблемима. Када то кажем, ту првенствено мислим на Српску радикалну странку, која једина има разлога да се похвали за свој досадашњи рад.

• **Каква је реакција била у Црној Гори поводом хапшења и касније изручења у Хаг бившег председника Србије и СР Југославије, господина Слободана Милошевића?**

- На овај противустановни и противзаконити, криминални и бандитски чин изручења господина Слободана Милошевића српском губилишту у Хагу, грађани Црне Горе и њихови политички представници различито су реаговали. Наравно, једна огромна већина српског народа је са запрепашћењем и огорчењем примила ову вијест. Српски радикали и све српске патриоте на разне начине исказивали су протест поводом тог срамног и бешчасног изручења. На другој страни, припадници националних мањина, новокомпоновани монтенегрини и њихове вође показују задовољство и поздрављају овај

поступак досманлијско-пучистичке власти.

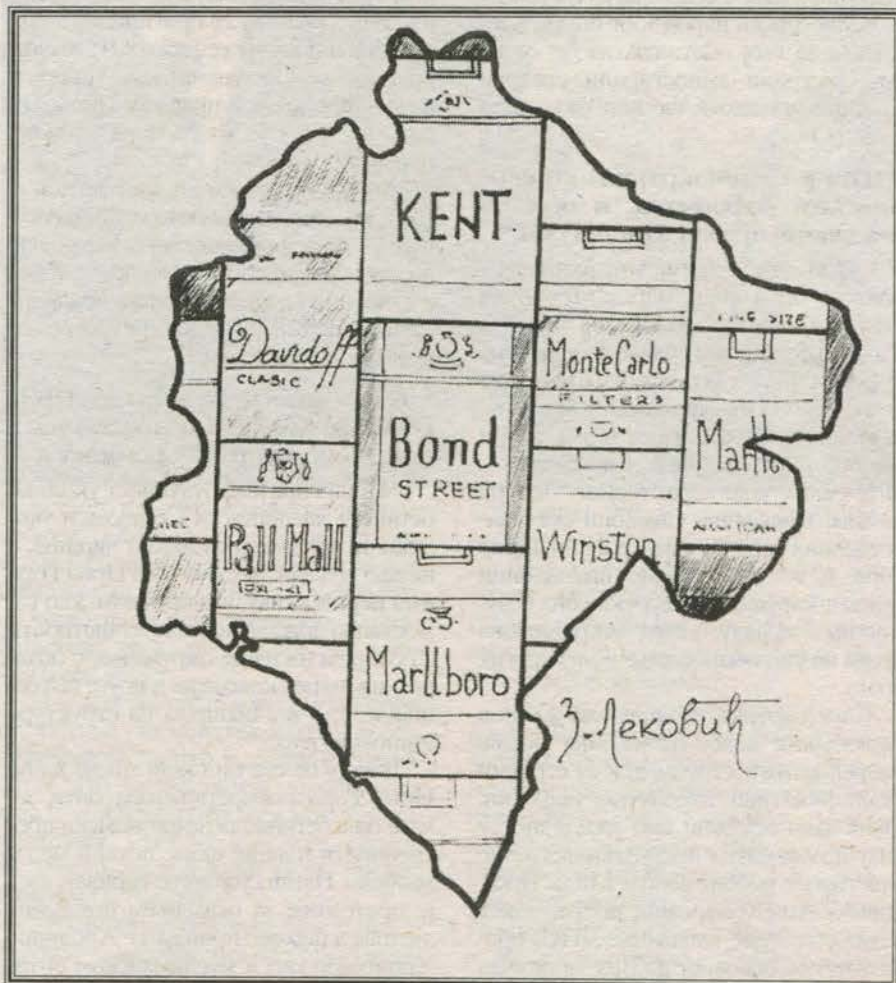
Ликовали су и Мило Ђукановић и Филип Вујановић, и сви њихови послужници, који су за рад очувања привилегија спремни продати оно што је код човека најсветије, који су спремни под ноге бацити част и морал, додворавајући се тиме свом газди.

И на овај поступак смо упозоравали и у предизборној кампањи у Црној Гори, говорили смо шта се спрема не само Слободану Милошевићу, већ и другим патриотама који су се успротивили повампиреном сепатаризму и тероризму у бившим југословенским републикама.

И док су представници СНП говорили да нема говора о изручењу, па чак ни хапшењу Слободана Милошевића, ми, српски радикали, упозоравали смо да те изјаве немају никакву тежину изузев преваре бирачког тијела које је требало обманути, јер на савезном нивоу ништа није урађено да се заштити Устав и закон СР Југославије.

И тада су српски радикали били предмет напада и осуда, приписивано нам је да су то измишљотине и да такве приче немају основа. Ко је био у праву сазнали смо након пар мјесеци.

Српска радикална странка се залаже да ниједан Србин, ма гдје се он на-

лазио, не буде предат једној квази институцији, која је основана са циљем да се осуди српски народ због борбе и залагања за свој опстанак, да би се на другој страни амнестирали стварни злочинци и њихови злочини окупљени у НАТО-у.

• **Шта је са демократским и економским реформама, и има ли владавине права у Црној Гори?**

- Оно што је примјетно, јесте да су подгоричким властодршцима пуна уста демократије, реформи, бољег и лагоднијег живота, правде и владавине права. Међутим, то је само параван иза којег црногорске режимлије покушавају прикрити отворени криминал и све оне противуставне и противзаконите радње које карактеришу период њихове владавине. Свјedoци смо свакодневних афера, гдје грађани Црне Горе, и то првенствено припадници српског народа, траже, рекао бих безуспјешно, правду, услед ускраћивања права на рад и запослење и низ других права.

Само партијска припадност је услов за добијање неког озбиљнијег посла, напредовање у струци, док су стручни квалификативи апсолутно неважни. Ових дана свјedoци смо још једног у низу незаконитих поступака актуелне власти, гдје рођена сестра Мила Ђукановића, Ана Коларевић, за само девет година (вријеме владавине ДПС) прелази пут од основног до Врховног суда

Црне Горе. Да фарса буде потпуна, њеном противкандидату, мр Наташи Бошковић, склањају се оригинална документа а појављују се лажна, од сасвим друге особе. Ово упечатљиво говори о владавини права и правде у Црној Гори, а оваквих је на стотине сличних примјера.

Апсолутно сам мишљења да док је ДПС на власти неће бити никаквих суштинских реформи, нема демократије ни правне државе. Насупрот томе, имамо диктатуру, полицијску државу и све оно што једно такво ретроградно друштво карактерише.

• **Како видите будућност Црне Горе, као самосталну државу или, пак, у заједници са Србијом?**

- Црна Гора има будућност уколико остане у заједници са Србијом, и уколико та заједница буде још чвршћа, а не као до сада. И само тада Црна Гора има перспективу, у супротном, као самостална држава не може егзистирати с обзиром на наше окружење, с обзиром на наше економске и друге потенцијале, као и с обзиром на структуру становништва.

Варају се сви они који мисле да ће Црна Гора осамостаљењем бити земља благостања, да ће економски просперирати и да ће њоме потећи мед и млијеко. Наши сусједи не скривају своје претензије за освајањем појединих дјелова и њихово припајање Албанији, Хрватској, као и муслиманском енти-

тету БиХ. Дobar примјер је и Македонија, гдје повампирени шиптарски тероризам са Косова и Метохије потпуно угрожава и само постојање ове републике, иако је баш она имала нескривену подршку и помоћ од светских моћника оличених у НАТО-у.

Треба поставити и једно врло важно питање, ко ће гарантовати самосталност Црне Горе? Да ли је то само међународак ка њеном даљем цијепању и подјелама? Све то показује да се морамо свим уставним средствима супротставити њеном осамостаљењу. Сасвим је сигурно да на уставан и законит начин и са већинском вољом народа, која је евидентна, Црна Гора не може постати самостална држава.

Међутим, сада се на политичкој сцени играју перфидне игре, а све у циљу обмане српског народа који је преко 90% одређен за очување СР Југославије. Ми и овог пута позивамо све српске патриоте, присталице заједничког живота и заједничке државе, да не дозволе да и овог пута буду изманипулисани од наводних душебрижника СР Југославије, а у суштини од политичара којима је једини интерес очување сопствених позиција.

И зато српски радикали вјерују да ће овог пута српски народ бити јединственији и одговорнији више него икад до сада, и да неће дозволити да се раскине нераскидиво ткиво, Црна Гора и Србија.

КУКАВИЧЈА ЈАЈА У "СРПСКОМ БЛОКУ"

Кључни Ђукановићеви људи нијесу ни Мишко Вуковић, ни Драган Ђуровић, ни Светозар Маровић, већ Предраг Булатовић, Горан Даниловић, Предраг Дрецун и други "опозициони" прваци из коалиције "Заједно за Југославију", а богами и митрополит Амфилохије

Сада када се завршава Ђукановићева страховлада, ред је и да се сведу рачуни. Завршава се вријеме у коме је Ђукановић био неприкосновени господар живота и смрти грађана Црне Горе, човјек који је патентирао нови политички систем – тортуру мањине над већином! Како то обично бива, многи "пацови" већ су побјегли с "брода", а многи се тек за то спремају.

Скицирати Ђукановићеве људе у ДПС-у и није неки занимљив посао, а и ништа ново, тако да то није тема овог текста. Тема су његови тобожњи противници који су му највише помогли да дође до неограничене власти, који су му посебно асистирали у обрачуна са стварним политичким противницима, али и они за које се данас хвата као за сламку спаса.

Шта је заједничко тим људима и који су мотиви који их и данас гурају у загрљај Ђукановићу? Напросто, иста идеолошка матрица и прикривени сепаратизам, а у неким случајевима и материјални интерес или подебели досијеи у архивама Државне безбједности.

На предсједничким изборима 1997. године, када је Ђукановић устоличен на трон Црне Горе, као и на парламентарним изборима 1998. године, подршку су му давали људи који то сада крију као змија ноге и глуме српске националисте.

Но, кренимо редом...

Митрополит Амфилохије

Народ у Црној Гори се још није отријезнио од 50 година једне безбожничке идеологије и аутократског режима Јосипа Броза, тако да данас већина вјерника Српске православне цркве сваког ко је огрнут у поповску мантију сматра богом или макар свецем, без обзира на његове поступке. Једноставно, једног земаљског бога, Тита,

нијесу још успјели да замијене јединим правим богом Исусом Христом (пошто задојени материјалистичком идеологијом не могу да вјерују у оно што не виде), па се вежу за проповједнике Христове вјере, који су грешни људи као и сви други.

И док се за такав народ може наћи оправдање у поменутих 50 година безбожњиштва, тешко је, с друге стране, оправдати митрополита Амфилохија који је том истом народу – Мила Ђукановића представљао као Бога, пардон као свеца, упоређујући га са светим Петром Цетињским.

Управо је митрополит Амфилохије (заједно са вјерницима на које је имао

политички утицај) донио одлучујућу превагу Милу Ђукановићу на изборима 1997. и 1998. године. Прича да је то урадио да би обезбиједио новац за изградњу Саборног храма у Подгорици, апсолутно га не оправдава, јер не продаје се вјера за вечеру!

Да ли је наш владика одустао од подршке Ђукановићу, сада је практично неважно или није макар одлучујуће по судбину последњег диктатора на Балкану. Онда када је било "бити или не бити", био је Ђукановићев промотер. Они који то негирају, заиста, имају мувље памћење, како воли митрополит Амфилохије да каже за наш народ који је заборавио своје коријене. Како

неће заборавити прошле вјекове, када су заборавили оно што је било прије двије-три године.

Горан Даниловић

Маратонци су већ одавно оптрчали свој последњи круг, али негдашњи новинар и садашњи посланик Горан Даниловић трчи тек први. Дугогодишњи члан ДПС-а, странке која је идеолошки наследник Савеза комуниста, у последњих пар година постао је врли антикомуниста и Србин (са четницима, истина, рече, да нема никакве везе), а у само пар мјесеци од великог заштитника лика и дјела Мила Ђукановића – постао је његов велики критичар.

Као главни и одговорни уредник "Гласа Црногораца", само прије пар година подржавао је Мила Ђукановића и ДПС, а сатанизовао све српске странке, нарочито Српску радикалну странку која је једина имала шансу да угрози Ђукановића. Данас чак и СНП,

нажалост, дува у исту тикву као и ДПС.

Данас многи Срби у Црној Гори изражавају одушевљење Даниловићевим посланичким иступима. За њих би се могло рећи да не само да имају мувље памћење, већ и жабљи разум.

Предраг Булатовић

Предраг Булатовић је највише и најдуже подржавао Мила Ђукановића од свих Булатовића. Неки који су га у звијезде окивали – покајали су се, али доста касно! Пеђа се никада није кајао.

Још у предизборној кампањи за изборе априла 2001. године, Александар

Вучић је најавио коалицију ДПС-а и СНП-а. Пеђа му није остао дужан, пронио је глас диљем Црне Горе да је Вучић нападнут, да је повријеђен, а неки су се клели у једнога сина и да је убијен.

Тако је Пеђа, стари комунистички кадар и интригант, још једном обмануо Црногорце, као што је обмануо Савезну изборну комисију, па од тог новца реновирао сопствени стан.

Читаву кампању заснивао је на елиминисању других опозиционих странака, а једна од њих је Српска радикална странка, говорећи гласачима: "Не гласајте за Српску радикалну странку, јер је то изгубљен глас!"

На челу СНП-а, Предраг Булатовић управо завршава сепаратистичку замисао о самосталној Црној Гори и то са политичком снагом добијеном српским гласовима у Црној Гори.

Концентрациона влада коју је прије пола године Александар Вучић најавио, само што није профункционисала. Тако се неће десити по оној народној: "Сјаши Курта да узјаше Мурта", већ ће узјашати и Курта и Мурта! И оно што је најгоре, гласовима заговорника заједничке државе, отцијешће Црну Гору, чиме ће Предраг Булатовић остварити сан свог ђеда зеленаша чије идеје, како сам изјави на ТВ Елмаг, никада није изневјерио! Он је данас на челу партије која је коалициони партнер ДОС-у, а ускоро ће бити то и ДПС-у, двома најштетнијим групацијама у историји српског народа!

Драган Копривица

Најприје је био евет-ефендија Момиру Булатовићу, сада клима главом Предрагу Булатовићу, а сјутра ће вје-

роватно љубити руке Милу Ђукановићу. Иако је говорио да је у СНП-у, и у политици уопште, само због Момира Булатовића, окренуо му је леђа чим је осјетио да је то губитничка страна. Кажу да је био највећа инспирација његовом дојучерашњем партијском колеги, др Нову Вујошевићу, аутору култ књиге "Како препознати полтрона", да направи њен наставак "Велика сеоба полтрона".

Као стопостотни Црногорац и атеиста, заслужио је да га Социјалдемократска партија Црне Горе позове на свој конгрес. Као велики стручњак за женску љепоту, позван је на ТВ Црне Горе да коментарише избор мис Италије. Ту је изјавио да привлачи жене старије од 60 година. Зато га је можда супруга, која је знатно млађа од те границе – оставила! Као брату своје супруге, Јанко Брајковић, директор и власник "Унирекса", средιο му је да повољно купи стан у Херцег Новом.

У Подгорици има стан у непосредном комшилуку Јеврема Брковића, што је вјероватно оставило погубне последице на његову политичку каријеру. Јер, не треба заборавити да је био велики заљубљеник Слободана Милошевића, те да је као савезни посланик више од других посланика из Црне Горе бранио интересе Срба преко Дрине у вријеме ратова у Босни и Хрватској.

Ипак, ни данас код Драгана није све за критику. Зна витешки да одбруси Весни Перовић, али је у приватном животу и према њој умиљат. Док је Весна чекала такси испред Скупштине, стао је испред ње са својом старом "заставом" и понудио јој да је "пријемачи" (сматра се да је тада први пут употребљена та "ијекавизирана" верзија глагола "пребацити"). Весна је одбила

пону, вјероватно зато што зна да Драган више воли Светозара Маровића.

Све у свему, његов лик као да је искочио из ТВ серије "Оригинали", која је тек на треће гледање изазвала одобравање гледалаца. Ко зна, можда ће једног дана и он сам привући симпатије грађана, па и жена млађих од 60 година.

Драган Шоћ

Дуго година нико у Народној странци није могао смијенити Новака Килибарду због тога што су га подржавали др Бојо Бојовић и Драган Шоћ. Бојовића је напустила кондиција, а Шоћ га је дуго, дуго подржавао док није заузео његово мјесто. Знао је да је боље мало сачекати, како би што боље од њега школу научио. Ипак, у овом случају, њак није досегао свог учитеља.

Сувише касно је почео да учи, а и крстио се у 38. години. Није помогло ни то што га је крстио Момир Војводић. Једноставно, од дугогодишњег партијског секретара подгоричког

"Машинопромета", није се могло више очекивати, мада је ишао и у САД на "специјализацију".

Један од твораца Устава СРЈ из 1992. године, касније је постао експерт за његово рушење. Онда када је тој Југославији било најтеже, када су по њој падале НАТО бомбе, трудио се да јој максимално науди. Није се одазвао на војни позив (што није била нека штета за Југославију и њену одбрану), као министар правде увео је радну обавезу за грађане Црне Горе како би онемогућио њихове војне обавезе. За те поступке, у свакој земљи, сем нашој, био

би проглашен за велеиздајника и сада би чамио у некој самници.

Пошто је елиминисао Новака Килибарду, отишао је на Килибардино омиљено мјесто – у америчку амбасаду, после чега је са својом странком напустио коалицију "Да живимо боље" и ушао у коалицију "Заједно за Југославију".

Пошто није био баш расположен да се, заједно са Предрагом Булатовићем, поново враћа у загрљај Ђукановићу, посланички клуб ДПС-а је објелоданио аферу о милионима марака које је Шоћ са рачуна Министарства правде пренио на рачуне приватних фирми, наводно за софтвер за правосуђе. Да је ријеч о софтверу за лондонску берзу па много јада!

Суперлуксузни аутомобил марке БМВ набавио је, каже, као и сви други, тако да се може очекивати да ће му бити одузет у најављеној акцији МУП-а на одузимању возила "скинутих с осигурања".

Изазвао је опште згражавање јавности изјавом да га поменута афера може узбудити таман колико и Беба Џаковић. По нервози коју је потом исказао у парламенту, рекло би се да га Беба ипак узбуђује. Но, оно што је сигурно – њега највише узбуђују марке!

Предраг Дреџун

Ко није за себе није ни за другога. Као првак Народне странке, Предраг Дреџун је испоштовао ову народну мудрост, па се као министар за социјално старање, највише старао за себе, а богами и за своје рођаке и пријатеље, јер он као вјерник поштује и библијску поруку да прво треба водити рачуна о својим ближњима па онда о осталима. Само он није неопрезан као Шоћ, па много не диже глас, и то, изгледа, знају да му цијене. Да ли ће му и скупштинска комисија, која провјерава процес приватизације, прогледати кроз прсте када је ријеч о институту "Симо Милошевић", остаје да се види. У сваком случају има много веће шансе од Шоћа да се ослободи оптужби, јер он је прекаљени "бизнисмен" још од времена када је за Народну странку трговао с нафтом.

Најбоље је Дреџуна описао Новак Килибарда у свом фелетону у "Вијестима", у тексту под насловом "Сви новчани приходи Народне странке, ипак, били су чалабрчак, а гозбу нам је приредио Војин Лазаревић". Према Килибардином мишљењу, сукоб између др Божи-

дара Бојовића и Дреџуна био је новчане, а не политичке природе: "Бојовић је хтио да експлодира као балон што нема увида у новчану релацију Лазаревић-Дреџун". Килибарда антологијски закључује: "Нијесам гледао портрете Дреџунових предака, али његово лице располаже рефлексом муњевите сналажљивости".

Душко Секулић

МИЛО И ЊЕГОВИ ГЛАДИЈАТОРИ

Сваки ауторитарни режим потчињава све што може. Тако је и у Црној Гори, спортисти у служби мафијашког режима. Новац од мафијашлука за кошарку, рукомет, фудбал...

У Црној Гори је спорт постао бизнис. Не, никако транспарентним чињењем и поштеним улагањем у широку базу, већ мутним и непоштеним пословима, којима иначе ова власт обилује.

Иако је спортска база упропаштена формалистичким односом према њој, небригом према младим генерацијама, небригом према здрављу дјеце у основним школама гдје се, у ствари, и зачињу шампиони.

Овдашња власт је умјешала у базу баснословне новчане улоге, преусмјерене у довођење спортиста са стране који су "готов производ". Систем вредности у професорском и осталом стручном кадру је упропаштен, тако да се и ту буквално пресјече грана на којој се виси. Али, зато виси и ова грана која неће да уложи ниједан посто да би се спортска база проширила на сву талентовану дјецу у Црној Гори. А што

је, у ствари, суштина проблема. Наиме, спорт је постао слушкиња политици и политичарима, а највише Мила Ђукановића.

Спортисти морају бити узор младим генерацијама, патриоте, да имају правилан патриотски став према држави и друштву, противан пример понашања и васпитања за сва, а посебно за оне најмлађе. Ако се ради као што то ради овдашња власт, онда је употреба спорта у политичке игре веома прљава работа.

Црној Гори недостају такмичења у основним и средњим школама. Не одржавају се студентска првенства. У Црној Гори спортисти су римски гладијатори. Како би Цезар био задовољан, а народ "без хлеба и игара".

Нису чиста посла ни код исплате астрономских хонорара спортистима и тренерима елитних тимова у Подгорици и Цетињу! Очито, мафијашки на-

Главни финансијер спорта

чин одржавања на власти проузрокује такву каснију расподелу.

Док народ гладује, спортско-мафијашка елита ужива у благостању. Скупљени аутомобили, пуни девизни рачуни и прелијепе виле, само су чињенице које се виде из авиона.

Спорт треба вратити народу, народу треба вратити на трибине. А, свакако, народу треба вратити и огроман новац којим се манипулише и уз помоћ спорта.

Зар је кошаркашки клуб "Будућност" дошао до те мјере да му играчи на дресовима носе име "Мило"?!

Зар то није квази-спортска туга!!!

З. Ђ.

ЦРНА ГОРА ОСТАЛА БЕЗ ДОНАЦИЈА

Све док је црногорска власт радила против Србије, дотле је добијала кржаве дневнице од НАТО земаља. Данас Црна Гора грца у биједи са огромним буџетским дефицитом

После моралног, на реду је потпуни економски крах Црне Горе.

Угашена привреда, процват криминала и сиве економије, дирекција традиционалних вриједности Црне Горе и Црногораца је реална слика и прилика.

Док на граници са Косовом одјекују пуцњи, има чак и људских жртава, док се швајцарски терористи нескривено сунчају на црногорском приморју, економска питања остају, логично, затрпана за неко друго вријеме.

Иначе, цијене, иако у њемачким маркама, просто дивљају. Синдикат, као и обично, продужио руке режима, не чини ништа како би поправио све тежи социјални положај становништва. Примитивна логика овдашње

власти да ће Црну Гору и даље финансирати непријатељи из Србије, не постоји више. Сада је власт у Србији довољно добар непријатељ сопственом народу, тако да црногорска власт, која је служила само томе циљу, сада не треба ником.

Морално посрнуће црногорске власти није нимало наивно. Наиме, 1998. године, па до 5. октобра прошле године, црногорска власт добила је 335 милиона долара "помоћи" од Свјетске заједнице, односно од САД.

Или прецизније, 100 милиона долара од ЕУ, док су са 235 милиона долара црногорску власт "помогле" САД.

Циљ земаља био је, прије свега, слање и подржавање Србије у границама СР Југославије.

Иако су црногорским властодршцима исплаћене кржаве паре, они нису испунили оно што су обећали, па лидери Ђукановићевог режима лију крокодилске сузе, јер њиховој причи да им је ЕУ обећала 190 милиона долара, а САД 350, нико не вјерује.

Ако се анализира начин исплате кржавих дневница, онда је највише новца отишло у приватне џепове.

За три године донација новац је одлазио на буџет, социјалне програме, а значајно ставио је, свакако, регулисање дефицита у износу од 90 милиона марака?

Како ДПС-овци тврде, дио новца су добијали са Запада и за исплату електричне енергије, као и исплату пензија у Црној Гори.

Након ових података који су поражавајући за политику ДПС и читавог сепаратистичког блока, треба једноставно подсетити на изјаву првог човјека, Мила Ђукановића, који је још 1998. године просто ускликнуо: Црна Гора се финансира сама и може без Србије!

Колико је тада причао истину, најбоље се види управо сада када су властодршци остали без новчане потпоре са Запада.

Шта сада са исплатом пензија, плата, увозом струје и коначно огромним буџетским дефицитом?!

ЕУ, односно САД, више неће форсирати власт у Црној Гори која се, руку на срце, богами и овајдила.

Али, шта ће сиротиња у Црној Гори, јер цијене свакодневно расту, а плате мирују. Прецизније речено, за посљедњу годину дана цијене су повећане за 24,8%, и то у њемачким маркама, поскупује храна, бензин, телефон.

Очигито је да ова власт у Црној Гори жели да народ доведе у стање биолошког нестајања.

Самосталну Црну Гору нема ко да финансира. Без привреде, осиромашена привредна рупа Балкана, полако али сигурно, уз власт коју трпи, тоне у јаму без повратка.

Милан Булатовић

КОШТУНИЦА ЂАВОЉИ ШЕГРТ

Шта раде и докле иде издаја и слугарење злотворима. Срби - жртве лаж, насиља и неправди. Космет - поприште српске несреће, а свјетско судилиште. Зашто ли су се српски песници ућутали? Први ултиматум Србима упутио је цар Мурат кнезу Лазару. Никад није касно да се боримо за истину. Зашто су Срби сами себи највећи непријатељи. Лаж о Сребреници и несхватљива српска индолентност. Један позив Карацићу и Младићу да слободно проговоре

Зашто још није формиран Одбор за истину о Србима који би контрирали Хашком трибуналу? Да ли је предсједник Коштуница "ђавољев шегрт". Шта ли то Српству ради шарена ДОС-братија. Бешчасће једне новинарке, француске Јеврејке, хрватске снахе, дописника "Монда" из Југославије, а сада хашког портпарола - Флоренс Артмен - Ахилове пете тог нечасног суда, знају ли то Срби? Срамни потези тројице нових амбасадора у три свјетске метрополе и један старац у УНЕСКО-у

• Наслов књиге "У души Косово", коју си на француском, објавио почетком овог лета у Паризу, а који је антологија твојих чланака, обраћања, излагања и симпозијума, и разговори на тему Космета, показују размјере твог ангажовања за Косово, и уопште за српску ствар...

- Иако сам, доиста, све ове протекле године пружио на олтар Српства, мислим да сам тим насловом само изразио нешто што исто, кад се ради о Косову, осјећају и носе у себи сви Срби, сем, наравно, оних који су изгубили свако национално осјећање, који срљају у мондијалистичку утопију, као што су им претходници срљали у комунистичку, који су запали у малодушност, или, у још горе - издајство и слуганство сопственим злотворима.

Косово је суштаствени дио нашег националног, историјског, културног и духовног идентитета. Косово је ватра заувјек упаљена у српској души, и требало би, да би се она угасила, поморити цио српски царод или га претворити у ништа - чељад!

Нема сумње да би Срби, уколико би пристали или били приморани да се коначно одрекну Косова, постали оса-

Косово је суштаствени дио нашег националног, историјског, културног и духовног идентитета. Косово је ватра заувјек упаљена у српској души, и требало би, да би се она угасила, поморити цио српски народ или га претворити у ништа - чељад!

каћени народ, управо онакав каквим желе да га учине његови душмани. Међутим, иако поробљено, оскрнављено, разорено, похарано и од Срба опустјело. Косово никад неће бити изгубљено за Србе, све дотле док опстаје у њиховој души и свијести, као што је и у минулим вјековима, иако на распећу, али у души и свијести наших предака.

• Све то савршено илуструје лик Христа Спаситеља с корице твоје књиге, који као да дубоким и строгим погледом суди и заувјек осуђује починиоце зла на свештеном Косову...

- Утолико прије, што је тај Христ испод наслова "У души Косово", управо онај са деизиса из цркве Светих апостола из 1260. из Пећи, који је, без сумње, један од најдивотнијих, најблиставијих и најљудскијих у цијелој хришћанској умјетности. Њиме се још јаче истиче чињеница да је Косово ствар душе како својом сакралном баштином, тако и својим страдалништвом, и да Христ заре из дубоке ововремене косовске ноћи, која би се без њега претворила у мрклину без сванућа, а ми битисали без вјере, наде и снаге, подносећи голему несрећу, коју смо, као нација, доживјели на крају двадесетог вијека.

Заиста, једини начин да се превазиђе та несрећа, да се физички пораз сада, као и некада, преобрази у морални подвиг, јесте да схватимо да смо жртве неправде, лажи и насиља. Требало би да смо свјесни, да смо за крај овог другог Христовог миленијума доживјели судбину Христа, да смо му, једини међу народима, принијели за његов јубилеј наше мучеништво.

Руга се свјетска олош, а њој се придружује и домаћа, на рачун небеског српског народа, који никада није био небескији, него на измаку из притиска страшне деценије, након његовог хода по мукама, кад је био оклеветан, поплуван, сатанизован, изопштен из људске заједнице, затворен у гулаг, прикован на срамни стуб, и на крају повргнут огњу и мачу - све, или највећма, на правди Бога истинскога. Стога је Ко-

Косову је неопходан један нови Данте, који ће се, нема сумње, појавити међу Србима или у неком другом народу, с тим што неће морати да измишља нови пакао, јер стварност је пакленија од пакла!

сово много мање попрштите српске несреће него што је грдно судилиште свијета, који је, управо на њему избљувао, а тиме и на Србе, сав свој срам и ужас, сву своју јарост и пакост, сво своје зло и безакоње.

Све и да није било свето, Косово се кроз ово своје потоње страдње, а са њиме и цијелог Српства - посветило!

• **Како да се развије та свијест, како да се растири косовска ватра, која непрестано тиња у души сваког Србина?**

- Нормално би било да то чине ме-

дији, кад не би били, сем ријетких и часних изузетака, у служби тренутних властодржаца, умјесто у служби националних интереса. Присјетимо се како су свих ових година најцрњи српски непријатељи доминирали у црногорским државним медијима, док су се србијански медији утркивали од Милошевићевог пада оптужујући га за силне лоповлуке, масовне шиптарске гробнице по Србији... све у стицању алибија да се Милошевић што прије ухапси, а затим преда бесудном Хашком суду.

Остаје, дакле, литература у првом реду поезија. И сам на неколико мјеста у мојој књизи заступа тезу да је свјетском или полусвјетском уротом против Срба због Косова, питање Косова попримило универзалне размјере до сада невиђене поезије, будући да је оно постало попрштите борбе између добра и зла, између истине и лажи, између Христа и антихриста.

Косову је неопходан један нови Данте, који ће се, нема сумње, појавити међу Србима или у неком другом народу, с тим што неће морати да измишља нови пакао, јер стварност је пакленија од пакла!

Већ је француска историчарка Мишел Севари назвала Медлин Олбрајт Горгоном, женом са змијском косом, косом од змијских слапова. А кинески pjesник Ли Чинг, посветио је циклус косовској и српској трагедији - "Косово 1999". У мају ове године, у Паризу је објављена књига високог француског официра "Сузе Косова", потписана вјероватно псеудонимом Жорж Недрак, у којој се описује вријеме које је аутор провео у првом контингенту КФОР-а на Космету. Ту су описане потресно-језовите сцене албанског терора над Србима, њихов егзодус, и тотално сатирање њихове имовине, спаљивање храмова, икона, фресака и десетине хиљада књига. Тај официр ће, једноставно, да закључи: "Христ је по други пут разапет на Косову!"

Међутим, оно што забрињава, јесте да наши pjesници, сем ријетких, хуће. А колико ли су се били распјевали уочи југословенске драме, која је управо и почела од Косова - од тада су умукли. Не видим како може о друго чему да се пише, сем о Косову, које над свим има предност.

Сем тога, има српских књижевника, као Мирко Ковач, Видосав Стевановић, Марко Вешовић, Филип Давид... који се хватају у антисрпско коло. Овдје нећу ни да мислим о Дукљанима, пошто се они и не сматрају Србима. Сви су они толико обневидјели од србофобије, да им ни побуне Шиптара у Македонији, гдје су били и у влади, не могу отворити очи, и да Косово није питање никаквих људских права нити тобожње демократије, већ једностав-

За разлику од многих данашњих аутора, који питање Косова третирају једнострано као демографско-политичко-идеолошко, ја сам га анализирао вишестрано, као питање историје-културе-религије и цивилизације, с апсолутно поразним закључком за Албанце: они немају ништа на Косову осим бројности и насиља, које су испољавали заузимајући и окупирајући косовско тло под заштитом разних освајача, од Турске преко Италије и Њемачке, до комунистичке и НАТО-мондијалистичке.

Упркос чињеници да је тај судар само један од многих српско-бошњачких сукоба, да муслиманске жртве нијесу биле цивили већ ратници који су годинама под мач и огањ стављали све што је било српско у цијелој Источној Босни, као и то да и сам тадашњи цивилни и војни представник УН у БиХ, генерал Филип Морион, оптужује команданта муслиманске војске у Сребреници, Насера Орића, за ратне злочине над Србима, и да је, упркос упорности хашких трагача нађено једва хиљаду људских остатака, па и за њих нико није сигуран јесу ли српске или муслиманске жртве. А Београд и тужна Бања Лука - ћуте! Нико да проговори, нико нашу приближно тачну верзију да изнесе, већ се нама ионако ненаклоњеној свјетској јавности сервира папагајска муслиманска и натовска верзија.

но - Велика Албанија!

У сваком случају, као што се српска поезија више од пола миленијума хранила пријашњом косовском трагедијом, тако ће се овом потоњом надањивати пјесници, историчари, филозофи током вјекова који слиједе.

• Осим што зборник твојих текстова "У души Косово" садржи наводе мноштва поглавља страних аутора о Космету, посљедња два вијека, шта тој књизи даје полифон, симфонијски карактер?

- Управо тако! У моју приповијед, ако тако могу да кажем, уплео сам и друге гласове који је поткрепљују, као доказни материјал, тако да у очима страног читаоца, коме је књига превасходно и намијењена, то не испадне као нека моја лична или само српска прича.

Међу ауторима, које сам навео, налази се, између осталих, Адам Мицкијевич, пјесник и велики тумач наше народне поезије, у ствари Косовског циклуса о коме је говорио на својим чувеним предавањима 1840-1844. на Колец д' Франс, Сен-Рене Тајандије, бесумње с Леополдом Ранкеом највећи историчар Србије 19 вијека; барон Адолф д' Аврил, дипломата и изванредни познавалац Словена, сјајни преводилац Косовске поезије на француски језик 1868. године; Ернест Лавис и Алфред Рамбо, који су у својој "Историји свијета", објављеној 1894. године, посветили цијелу страну косовском циклусу; Ернест Дами, писац знамените књиге "Велика Србија", објављене 1915, који говори о Лазаревом христорошском избору уочи боја на Косову; Едуар Шуре, мистични писац, који у свом есеју о Косовској бици, објављеном 1917, улази у дубину косовског мита и у сам смисао српског идеализма и спремности на жртву.

Међу историчарима умјетности, навео сам неке међу највећим византологима, као што су Габријел Мије,

Шарл Дил, Виктор Лазарев, Тања Велманс, који су импресивно писали о немарству и сликарству косовских храмова. Од савременика, наводим ауторе попут геополитиколога Пјер-Мари Галоа, антрополога Ноама Чомског, еколога Франца Вебера, државника Малколма Фрејзера бившег председника Аустралије, дипломату Јиржи Динстбира, изасланика УН за људска права на Балкану, новинара "Фигуро" Рене Жирара, новинара "Њујорк тајмса" Стивена Ерленгера и низ других - све ради илустровања сопствених ставова.

С истим циљем, унио сам и неколико одломака из Косовског циклуса, као сасвим актуелне: писмо цара Мурата кнезу Лазару, као први ултиматум упућен Србима; Милошеву визију поробљавања Србије и разарања њених храмова од стране Турака из "Зидања Раванице", те сцену гдје Косовска дјевојка тражи по разбојишту свога вјереника, као што су то чиниле многе оновремене Српкиње-страдалнице по Космету и његовим казаматима... Унио сам Ракићеву "Симониду" послије поглавља које садржи Ракићеву свједочење о страдању косовских Срба из времена када је био конзул у Приштини 1906/1912, а које се у потпуности подудара са свједочењем Виктора

Берара и бројних аутора, да је турско-албански терор био безгранично беспримјеран.

На предзадњој страни корице књиге, груписао сам колажно најстравичније фото-призоре из времена и последице НАТО агресије с ликом Горгона

Колико је Милошевић невин у односу на тзв. међународну заједницу, толико је грешан према Србима по ономе како је водио народне послове.

Тој његовој виности ја сам у књизи посветио цијело поглавље под насловом "Милошевић крив и прав". Посебно кобно показало се његово ћутање у моментима када је требало громко да проговори, да се удара на сва звона. Зар је, нажалост, требало да доспије у неславни Хаг, па да каже праву, истински разорну тврдњу о Хашком суду, ријеч која је планетарно одјекнула: лажни суд, лажна оптужба!

М.О. у средини, чија је бесмислица бисер глупости: "Косово је најважнија ствар коју смо урадили на свијету"!

За разлику од многих данашњих аутора, који питање Косова третирају једнострано као демографско-политичко-идеолошко, ја сам га анализирао вишестрано, као питање историје-културе-религије и цивилизације, с апсолутно поразним закључком за Албанце: они немају ништа на Косову осим бројности и насиља, које су испољавали заузимајући и окупирајући косовско тло под заштитом разних освајача, од Турске преко Италије и Немачке, до комунистичке и НАТО-мондијалистичке.

• Управо то запосиједање Космета од стране Албанаца под окриљем разних окупатора, требало би, како најављујеш, да чини други том твоје Косовске епопеје, док би трећи требало да презентира његову сакралну умјетност и поезију...

- Материјали који ће се наћи у та два наредна тома, у највећем дијелу су готови и компјутеризовани на преко 600 страна, а вјероватно ће нарасти још толико. Већина аутора, које сам у првом тому дјелимично цитирао, биће у будућим томовима заступљена опширнијим прилозима на по неколико страна, те неће више бити никакве сумње како су и на који начин ти данашњи "Илири" населили Космет!

• Њихови данашњи корифеји беспоговорно тврде да су они на том простору прије доласка Словена, хоћу рећи Срба, те да су их они тада прогјерали и то је разлог што им се данас свете на овакав начин...

- То је митологија албанске пропа-

Увјерен сам да би Срби далеко боље прошли да се несрећни вожд редовно оглашавао, те да је по свијету разаслао умне и довитљиве дипломате, и да је имао ударни тим родољубивих новинара-мудраца и такође дипломата умјесто што је промовисао тричарије своје тужне супруге и њеног ЈУЛ-а који га је укопао. Да је бар ишта озбиљно урађено да се уђе у савез с моћном Русијом, без обзира на тренутну ситуацију у односу снага, чиме довођењем њихових трупа, које Запад не би смио погибелјним бомбардовањем да угрози, као што није смио да реагује ни када су оне експресно заузеле приштински аеродром Слатину у јуну 1999. А да не говоримо о томе како НАТО алијанси није ни на крај памети да интервенише у Чеченији, па све да би у прах и пепео отишло.

ганде коју предводи њихов писац Исмаил Кадаре, човјек бујне маште која у његовим очима постаје права проклета проклетјиска вила која је цио свијет на крају 20. вијека о јаду забавила. Звана још "тетка Мадлен", како је ословљавају младоалбанци.

Ствар је у томе што, користећи антирпску климу на Западу, створену исто толико српском индолентношћу колико албанским којевитезањем, Кадаре и њему слични, једноставно махнутају по великим европским новинама да су Албанци на Космету пуних 18 вјекова, те пет година под Хитлером и Мусолинијем, и да их је Хитлер уврстио у народе вишег реда, намјеравајући да им да прворазредну улогу у свом хиљадугодишњем Рајху, попут оне коју су имали паше и везири у вријеме Отоманског царства; да су се преобратили у ислам само да никако не би дјелили исту вјеру са Србима, да су са Србима водили најкрвавије ратове у 8. и 9. вијеку и да им никада нијесу дозволили да допру до Јадрана, те да је право хуљење тврђња како је Скендербег био српског поријекла и тел.

Међутим, познато је да Хитлер није хтио да им дозволи никакво командовање ни сопственим јединицама која је злочинила у саставу "Скендербег" дивизије, а немоли што друго. Такође је знано како су лако прешли у ислам, јер су, као и остали балкански хришћани били подвргнути великом терору од стране Турака, а нијесу имали никакву ни вјерску ни државну организацију као Срби, Грци и Бугари.

Потпуно је, такође, бесмислено говорити о неким крвавим ратовима између Срба и Албанаца, о којима нема у историји никаквог помена. Уосталом, Албанци се једва овлашно помињу дваред тек средином 11. века у дје-

Врхунац новинарског бешчашћа Флорана Хартман достигла је утјерујући у лаж високог представника УН у Босни, Јакушија Акашија, који је осудио злочине хрватске војске над српским становништвом приликом сламања Републике Српске Крајине, у прољеће и љето 1995. године, увјеравајући свијет да тих злочина уопште није било, да би данас неки хрватски генерали, који су водили те злочиначке операције, као и оне прије у Медачком џепу, о чему је она такође ћутала, доспјели пред Хашки суд, чији је, замислите, таква индивидуа, портпарол! Сем тога, Флоранс Хартман-Доманкошић, објавила је након рата НАТО-а против Срба књигу "Милошевић - дијагноза(?) једног лудака", у којој сву одговорност за југословенску трагедију сваљује на Србе

лима византијских хроничара Михаи-
ла Аталијетиса и Ане Комнен, кћерке
цара Алексје Комнена.

Не само да се Срби и Албанци није-
су од памтвијека крвили, него су то-
ком цијелог средњег вијека, све до до-
ласка Турака, сложено живјели, успо-
ставивши присне односе међу бројним
племенским породицама.

Што се тиче српског поријекла
Скендербеговог, односна Ђорђија Ка-
стриота, први је установио њемачки
историчар Карл Хопф у зборнику сво-
јих грчких и римских хроника које је
објавио 1873. године. Тамо је Хопф
утврдио како се Скендербегов прајед
звао Браило, а дјед Павле, отац Иван,
а мајка Војислава, кћерка српског пле-
мића из Полога у Македонији. Све је
то потврђено и овјерено објављива-
њем у Енциклопедији британика и Ен-
циклопедији исламика.

Да бих демантовао толике небуло-
зе, припремио сам и ускоро ће се поја-
вити моја брошура "Све Кадареове
преваре".

• Није ли за све то донекле касно,
имајући у виду како је обршило
Косово током минуле двије годи-
не?

- Моја мајка, која је била врло побо-
жна, стално би говорила: "У Бога ни-
кад није касно"! а пошто је истина бо-
жанска одлика човјекова, као што му
је и лаж ђавоље обиљежје, никад није
касно ни узалуд борити се за истину,
макар она тријумфовала дуго послје
нас.

Пакао, који већ више од десет годи-
на "ради" на Балкану, управо је произ-
вод лажи на којој је заснована балкан-
ска политичка тзв. заједница јер лаж је,
како то каже Јеванђеље, зао отац Зла.

**Радомир-Бацко Диклић, амбасадор у "граду
свјетлости", бивши новинар Танјуга, потом ди-
ректор Бете, који је у свом првом наступу на
француској ТВ мрежи LCI изјавио како сви Ал-
банци нијесу против Срба, а кад је водитељ
емисије тражио да их поброји, једва је успио да
се сјети макар једнога, и то "најславнијег" Аде-
ма Демаћија, који је готово три деценије провео
у затвору као окорели непријатељ, и као такав,
разумљиво, први је поздравио НАТО масакри-
рање Срба. Ето, тај друг Бацко био је и директор
Међународног прес-центра у Београду у постти-
товској ери, оставио је "упечатљив" утисак код
Француза, када је на ТВ АРТЕ, на дан Милошеви-
ћевог хапшења, 31. марта, изјавио како пред-
сједник није уопште ухапшен под америчким
притиском!**

**Довољно би било да наши новинари, кад се не
би бавили Милошевићевим "милијардама и
хладњачама те шиптарским гробницама око Бе-
ограда", прелистају "Монд" од 1991-1996, па да
се освијетли прљаво лице Хартманове, а тиме
озбиљно угрози несрећни Хашки суд и неславна
Карла дел Понте!**

**Флорана Хартман је Ахилова пета Хашког су-
да! Мада није једина, пошто та злосрећна инсти-
туција почива на беспримјерној повреди међуна-
родног права.**

• Из свега овог произлази као да
су Срби свих ових година најуса-
мљенији, најпроскрибованији
народ на свијету, гдје нема икога
"да пожали ка да би помога". У
чему је невоља?

- Ево у чему: Шиптари су још на по-
четку југословенске кризе ангажовали
одређене агенције да преко медија и
политичара пропагирају њихову ствар,
док су Срби, ту мислим на власт, сједје-
ли скрипчених руку, увјерени да су
правда и истина на њиховој страни и не
чинећи ништа против такве пропаган-
де, надајући се сигурној побједи. То је
била рак-рана Милошевићевог режи-
ма.

Ево примјера: присуствовао сам
конференцији за штампу у Рамбујеу,
коју је држао шеф наше делегације,
Ратко Марковић. Умјесто да пред пре-
пуном салом новинара и пред шумом
камера прикажу, уз добре коментаре,
призоре страве и ужаса што их УЧК
прави по Космету, сваки од десетак
чланова делегације издекламовао је
своје убитачне фразе које нијесу биле
ни за неки Чачак, а немоли свјетски
Париз. Уз то, умјесто лијепе, бриљант-
не женске особе, улогу тумача отаља-
ва један времешни, ислужени и надме-
ни господин, који је то обављао на за-
довољство још Јосипа Броза. Разоча-
рење је било тотално, тако да ми је до-
писник Си-Ен-Ена са жаљењем при-
мијетио: "Ово је још један доказ да су
Срби највећи непријатељи самима себи!"

Колико је Милошевић невин у од-
носу на тзв. међународну заједницу, то-
лико је грешан према Србима по оно-
ме како је водио народне послове.

Тој његовој виности ја сам у књизи
посветио цијело поглавље под насло-
вом "Милошевић крив и прав". Посеб-
но кобно показало се његово ћутање у
моментима када је требало громко да
проговори, да се удара на сва звона.
Зар је, нажалост, требало да доспије у
неславни Хаг, па да каже праву, истин-
ски разорну тврдњу о Хашком суду,
ријеч која је планетарно одјекнула: ла-
жни суд, лажна оптужба!

Прво што је професор опште књижевности Владета Јанковић, по доласку на мјесто амбасадора у Британији рекао је како агресија НАТО-а против Срба припада прошлости, "да је било што је било, и да о томе не треба више да се говори"! То је изазвало запрепашћење у једном дијелу западних медија, а посебно извјесног броја посланика у британском парламенту, који Блера, Кука и Робертсона сматрају ратним злочинцима, с обзиром на њихову жестоку ангажованост у агресији на нашу земљу, чији народ је онај и онакав Робертсон назвао "геноцидном олоши".

Амбасадор Јанковић је одмах тражио да се из његовог кабинета уклони слика Косовке дјевојке, као одвећ националистичка.

• Милошевић па Милошевић! Је ли загрмјело у остале мудре главе, били ко да у име славног народа проговори и покуша нешто да учини?

- Па, њихово ћутање се може сврстати у право проклетство! Као да им је Бог завео језик, узео памет у часу кад је било најпотребније да се успротиве злим дусима. Ето, рецимо поводом Сребренице: већ шест година се Срби оптужују и на колац набијају, на крст разаципају, у камен затуцају, због наводног масакра који су тобож починиле српске трупе у том крају јула 1995. Оперирше се страшним цифрама од 4-17.000 побијених муслимана, при чему свјетска јавност има утисак да су сви они били недужни цивили, малтене на одмору у тој босанској касаби.

Међутим, упркос чињеници да је тај судар само један од многих српско-бошњачких сукоба, да муслиманске жр-

тве нијесу биле цивили већ ратници који су годинама под мач и огањ стављали све што је било српско у цијелој Источној Босни, као и то да и сам тадашњи цивилини и војни представник УН у БиХ, генерал Филип Морион, оптужује команданта муслиманске војске у Сребреници, Насера Орића, за ратне злочине над Србима, и да је, упркос упорности хашких трагача нађено је два хиљаду људских остатака, па и за њих нико није сигуран јесу ли српске или муслиманске жртве. А Београд и тужна Бања Лука - ћуте! Нико да проговори, нико нашу приближно тачну верзију да изнесе, већ се нама ионако ненаклоњеној свјетској јавности сервира папагајска муслиманска и натовска верзија.

Крајње је вријеме, ваљда, да се са српске стране, организује међународни скуп о Сребреници и истини шта је и како било, како је и због кога почело и како се завршило.

Лично знам бар двојицу објективних, честитих француских новинара који ће, уколико им се да шанса, отворити странице и за Караџића и Младића, да сами изнесу "истину на чистину"! И то, надуго и нашироко...

• Какве смо изгледе имали са нашим људима у дијаспори, да они што помогну, кад су већ наши несрећници затајили...

- Тешко је рећи какве би шансе ико имао, имајући у виду тврду стратегију главне европске силе Њемачке и осталих јој сателита, који су били неумољиви у растурању Југославије девизом *divide et impera* - завади па владај! И то што би се Срба својом моћи супротставило, није било шансе против големе моћи западних медија и западне политике. Истина, увјерен сам да би Срби далеко боље прошли да се несрећни вожд редовно оглашавао, те да је по свијету разаслао умне и довитљиве дипломате, и да је имао ударни тим родољубивих новинара-мудраца и такође дипломата умјесто што је промовисао тричарије своје тужне супруге и њеног ЈУЛ-а који га је укопао. Да је бар ишта озбиљно урађено да се уђе у савез с моћном Русијом, без обзира на тренутну ситуацију у односу снага, чиме довођењем њихових трупа, које Запад не би смио погубљеним бомбардовањем да угрози, као што није смио да реагује ни када су оне експресно заузеле приштински аеродром Слатину у јуну 1999. А да не говоримо о томе како НАТО алијанси није ни на крај памети да интервенише у Чеченији, па све да би у прах и pepeo отишло.

Доказ да се може доста учинити у прилог истини, јесте и наш часопис Балкан Инфос - Балкан Енфо, који издајемо мјесечно већ шест година, група српско-француских интелектуалаца у Паризу, који води бриљантни новинар и публициста Луј Далмас. Иако смо "самиздат", одржавајући се једино од претплате, ми објављујемо све оно што други медији неће или не смију, тако да смо врло присутни у готово свим редакцијама или кабинетима утицајних личности Запада.

С друге стране, издавачка кућа L'Age d'Homme (Доба човјека), коју води Владимир Димитријевић, право је огњиште српске истине и културе у том дијелу свијета. Димитријевић објављује све оно што се други, из њима знаних разлога неће и не могу.

Велику улогу за српску ствар, у Енглеској су одиграла протеклих година двојица сјајних Срба - Мишо Гавриловић и Марко Гашић, који су у ТВ-двуделима на ВВС-ју и другдје, просто разносили својим аргументима на врхунском енглеском језику, своје опоненте. Енглеска, за разлику од САД, је у том

Нема тога што наши мондијалисти не би учинили. Рецимо, сад да им хуманисти из Хага или неке друге метрополе антисрпског зла затраже да им прослиједи Карађорђево или Његошево кошти, уколико нијесу већ струлиле у оној бистрини на Ловћену, како би их спалили, зато што су се борили против Турака, и на тој ватри огријали своје паклене душе, наши мондијалисти би и то урадили!

смислу толерантнија. Али и у Америци је наш Срђа Трифковић чинио чуда захваљујући Фондацији Лорд Бајрон и њеном директору Томасу Фкемингену. Тамо се такође великим патриотом показао Раде Кнежевић, професор на Берклију, потомак оних Кнежевића који су имали запажену улогу уз краља Александра.

У Канади су дејствовали неуморни књижевник Негован Рајић и историчарка Сара Боснић.

Захваљујући напорима и самопожртвовању тих и низа других људи из српске дијаспоре, створена је прилично моћна мрежа српске истине, која је могла лако да прерасте у Међународни одбор за истину о Србима, само да је имала потпоре и разумијевање од ондашње, као што је још мање има од садашње власти!

• И Војислав Коштуница је највијестијом могућношћу стварања Одбора за истину и помирење...

- Јесте, говорио је, али је све остало на томе, сем ако није формирао неку комисију од домаћих личности, за чији се рад ништа до сада није чуло. И сам сам му, по његовом преузимању дужности председника СРЈ, писао, предочавајући да би такав један свјетски одбор за српску истину могао да се оформи од врло угледних личности за само мјесећ дана.

Био би то контра-Хаг, нека врста новог Раселовог суда који би имао дужност да спере љагу са српског народа.

• **Како ће реаговати председник?**

- Нажалост, никако! Можда није ни добио мој предлог који му је био упућен факсом, али и без тога, била је то једна од првих ствари коју је требало да уради. Можда се одмах, у почетку, уздао у варљиви престиж код западних лидера, прије него је постао заточеник којекаких Лабуса и Кораћа, које је довео ту гдје су, и предао им у руке судбину несрећног српског народа. Бојим се да није преузео улогу "ђавољег шегр-та"!

Имао сам тај осјећај исте вечери, 5. октобра, када сам гостујући на француској ТВ мрежи LCI видео како пале зграде Скупштине и Телевизије. Није сам могао да схватим како то да тобожње "српске демократе" уживу славно здање Скупштине, које су чак хитлеровци и натовци поштједјели, а ђавоље коло заиграли на НАТО-ом недокусушеној згради ТВ Србије, коју су крвљу десетине невиних засопили.

Док је већина у општој еуфорији славила побједу тзв. демократије, ја сам у томе видео тоталну анархију, а не демократију, поставивши том приликом и питање Коштуничине одговорности.

Тада сам још казао да су главни "по-

бједници" тог 5. октобра 2000. године Клинтон, Блер, Ширак и Шредер. "четворица срећника" како сам том приликом рекао, који су коначно добили стравични рат против Милошевића, а не српски народ, што се, нажалост, и показало као моје несрећно пророчанство, јер су Срби и даље под притиском, уцјенама, пријетњама и лажним обећањима од стране срамног Запада!

• **Коштуница се мора признати да је одмах развио живу државничку дјелатност...**

- Шарена братија која је захваљујући њему дошла на власт, почела га је све више саплитати и подваљивати му, што је кулминирало прво хапшењем, а затим предајом/продајом Слободана Милошевића злогласном Хашком трибуналу.

Најсрамнији чин на најсветији дан!

Тог Видовдана, западни лидери, који су захваљујући Коштуници коначно добили Косовску битку, шеснаест мјесеци послје њеног завршетка нијесу му дали да дође на своје Косово које је и даље, према резолуцији Савјета безбедности Уједињених нација 1244, дио Србије и Југославије! А то треба да захвали Ђинђићу и другим досовским великашима које је он, Коштуница, извукао из каљуге!

• **Шта мислиш, колико су медији и дипломатија "живнули" послје "октобарске револуције"?**

- Које живнули! Лош гори су него што су били, и све је горе. Иако наши аргументи сада ипак пролазе и прихватају се, то се уопште не користи у добровољној мјери, већ се слијепом поданички прихвата све оно што жели и што одговара тзв. међународној заједници.

Ево примјера: Слободан Милошевић се изручује Хашком суду управо у тренутку када Шиптари крећу с терором и етничким чишћењем у Македонији, какво су с успјехом одрадили на Космету, а да се тај аргумент уопште не потеже од стране Београда.

Или узмимо један други скандалозни примјер: од прошле јесени, један од

Тако се и десило да бивша стјуардеса, а онда власница некакве галерије "Хаос" из Београда, Борка Божовић, наравно, и без знања француског језика, води убудуће Српски, односно Југословенски културни центар у француској престоници. Разумљиво, јер она, забога, има велику предност над осталим кандидатима, далеко верзиранијим српским интелектуалцима, тиме што је Божовићка не само досовка, већ и отпорашица, као што је доскора најважније било да се буде члан компартије...

портпарола Хашког суда је бивши дописник "Монда" из Београда, затим из Сарајева, Флорана Хартман, француска Јеврејка, удата за Хрвата Емила Доманкошића, сина Брозовог генерала Стјепана Доманкошића. Тек што је отишао у пензију Пол Јанковић, који је 37 година био дописник "Монда" из Београда, именована на то мјесто, она је, ваљда по крвном сродству, почела жестоко да сатанизује Србе, проглашавајући, у једном свом скандалозном чланку, "Меморандум" САНУ малтене новим "Мајн Кампфом". До те мјере је постала мрзигелка, да су јој наше власти, на протесте Срба и њихових француских пријатеља, ускратиле даље акредитиве, али она је наставила да кевће из Сарајева и Загреба, Хага...

Врхунац новинарског бешчашћа Флорана Хартман достигла је угјерујући у лаж високог представника УН у Босни, Јакушија Акашија, који је осудио злочине хрватске војске над српским становништвом приликом сламања Републике Српске Крајине, у прољеће и лето 1995. године, увјеравајући свијет да тих злочина уопште није било, да би данас неки хрватски генерали, који су водили те злочиначке операције, као и оне прије у Медачком цепену, о чему је она такође ћутала, дошле пред Хашки суд, чији је, замислите, таква индивидуа, портпарол! Сем тога, Флоранс Хартман-Доманкошић, објавила је након рата НАТО-а против Срба књигу "Милошевић - дијагноза(?) једног лудака", у којој сву одговорност за југословенску трагеди-

ју сваљује на Србе и њега.

Упркос свему томе, изјаве Хартманове, која је пратила Карлу дел Понте у Београд, приказују се у нашим медијима као свето слово закона. Постала је, може се рећи, медијска звијезда, као да никад није барута омирисала, а немоли да је цијелу деценију провела са најзлогласнијим хрватско-босанско-шиптарским убицама. Користећи такву позицију, дешавало се да њени зломислени коментари освану и на првим страницама некада објективног "Монда", који је потом, и као такав, морао да их демантује.

Довољно би било да наши новинари, кад се не би бавили Милошевићевим "милијардама и хладњачама те шиптарским гробницама око Београда", прелистају "Монд" од 1991-1996, па да се освијетли прљава лице Хартманове, а тиме озбиљно угрози несрећни Хашки суд и неславна Карла дел Понте!

Флорана Хартман је Ахилова пета Хашког суда! Мада није једина, пошто та злосрећна институција почива на беспримјерној повреди међународног права.

Као свијетла имена наше културе наведене су Александра Јоксимовић, Гордана Ђирјанић и, наравно, Борка Божовић, које ће да заталасају српску културну баруштину у Француској, и то све по замисли веле-дипломате Радомира-Бацка Диклића!

• Како је стање у дипломатији и међу ДОС-овским дипломатима?

- Ту је тек прави русвај! Узмимо само случај тројице амбасадора у три велике западне метрополе, гдје се кроји судбина свијета - Милана Протића у Вашингтону, Владете Јанковића у Лондону и Радомира Диклића у Паризу.

Тек што је ступио на дужност, Милан Протић, иначе историчар, одмах најављујући и залажући се за изручење Милошевића Хагу, ушао је у спор са шефом државе, предсједником Војиславом Коштунићем, кога треба да представља, што је ваљда јединствен случај у историји дипломатије.

Или, прво што је професор опште књижевности Владета Јанковић, по доласку на мјесто амбасадора у Британији рекао је како агресија НАТО-а против Срба припада прошлости, "да је било што је било, и да о томе не треба више да се говори"! То је изазвало запрепашћење у једном дијелу западних медија, а посебно извјесног броја посланика у британском парламенту, који Блера, Кука и Робертсона сматрају ратним злочинцима, с обзиром на њихову жестоку ангажованост у агресији на нашу земљу, чији народ је онај и онакав Робертсон назвао "геноцидном олоши".

Сем тога, амбасадор Јанковић је одмах тражио да се из његовог кабинета uklони слика Косовке дјевојке, као одвећ националистичка.

Трећи, Радомир-Бацко Диклић, амбасадор у "граду свјетлости", бивши новинар Танјуга, потом директор Бете, који је у свом првом наступу на француској ТВ мрежи LCI изјавио како сви Албанци нијесу против Срба, а кад је водитељ емисије тражио да их поброји, једва је успио да се сјети макар једнога, и то "најславнијег" Адема Демаћија, који је готово три деценије провео у затвору као окорели непријатељ, и као такав, разумљиво, први је поздравио НАТО масакрирање Срба. Ето, тај друг Бацко био је и директор Међународног прес-центра у Београду у посттитовској ери, оставио је "упечатљив" утисак код Француза, када је на ТВ АРТЕ, на дан Милошевићевог хашења, 31. марта, изјавио како предсједник није уопште ухапшен под америчким притиском!

Кад смо већ код Париза, овој "кити" ДОС-ових амбасадора треба при-

писати и Драгољуба Најмана, српског Јевреја, који је радио као савјетник канцелара Хелмута Шмита, прије него је добио престижно мјесто у УНЕСКО-у, одакле је пензионисан прије 7-8 година, и који, иако је могао, није ни прстом макао за српску ствар. Штавише, синови су му, као студенти, било врло агилни у антисрпским демонстрацијама улицама Париза, а један од њих се "прославио" и у бруталном нападу на Југословенски културни центар, удружен с Хрватима и муслиманима и њиховим француским присташама које је предводио Бернар-Анри Леви. Како сам с осталим Србима дошао да, уколико се могне, припомогнем одбрани овог нашег културног светилишта, запазио сам тада жустрог, омањег риђег Најмана који се домогао првог спрата одакле је разбацивао разне фасцикле с документима, узвикујући најпогрдније ријечи против Срба.

А отац му, седамдесетогодишњег Драгољуба Најмана, нова ДОС-овска власт "вади из нафталина" и поставља за нашег, југословенског амбасадора у УНЕСКО-у, као да међу милионима Срба не могаше наћи кога млађега и заслужнијега да нас представља у тој знаменитој свјетској организацији, већ једног таквог, ислуженог и сасвим могуће непријатељски расположеног, а ислуженог антисрбина!

Било избором дипломата, било њиховим дјеловањем, све се чини како би се разбио српски дух у дијаспори, да се обезвриједе и пониште достигнућа свих протеклих година српског страдања. Најбољи доказ за то је чињеница да се, практично, сва српска интелектуална елита у дијаспори, која је на себи носила српску невољу, нашла у тој талној немилости ДОС-овског режима.

Све те личности, о којима сам до сада говорио, као и многе друге, могле су да учине толико тога за српски народ, имајући у виду њихово искуство, њихово познавање ствари, њихове везе. И не само да су угледни Срби у свијету пали у немилост садашњег мондијалистичког режима у Србији, већ и њихови угледни пријатељи у разним земља-

ма, који су се управо на српском питању показали као савјест Запада.

• Шта ли им то значи, зашто то чине?

- Из више разлога. Док су они свирали у исте диле са српским злотворима, оптужујући за сва зла на Балкану, па и свијету, Милошевића, Караџића, Младића, те кунући велико-српски национализам, а хвалећи и узимајући за узор хрватско-бошњачко-шиптарско европејство и тобожње поштовање људских права, ми смо водили борбу с антисрпском аждајом и били на распећу. Ми смо, замислите, њихова нечиста савјест!

Док сам ја, на примјер, износио на телевизији, уколико би ми се пружила прилика, и показивао ликове Христа, Богородице и светитеља, те слике божанствених косовских храмова, у нади да се бездан умилостиви, дотле су не-

ки, као вајни књижевник Видосав Стевановић, урликали са бездном! Сем тога, све су чинили да неутралишу и нас и наше иностране пријатеље, желећи тако да покажу својим господарима како су они демократе, поштоваоци људских права и, забога, Европљани, што господарима им не смета, да Србе настављају и даље да пљују, да их лажу и на све начине море.

Треба само погледати како "Монд" сатанизује, а Србију види као неку црну рупу у Европи. То нарочито ради извесни Реми Урден, који је, послје Флоренс Хартман, наставио да хара бившим југословенским просторима, а од 5. октобра Србијом.

Нема тога што наши мондијалисти не би учинили. Рецимо, сад да им хуманисти из Хага или неке друге метрополе антисрпског зла затраже да им прослиједи Карађорђевице или Његошеве кости, уколико нијесу већ струлиле у оној бистрини на Ловћену, како би их спалили, зато што су се борили против Турака, и на тој ватри огријали своје паклене душе, наши мондијалисти би и то урадили!

И на крају, постоји један сасвим баналан разлог такве њихове политике: јагма за мјестима, за добрим положајима, за фотелјама; дакле без икакве везе са способношћу, квалификацијама или заслугама како би се успјешно обављао важан посао.

Тако се и десило да бивша стјуардеса, а онда власница некакве галерије

Србе и њихове француске пријатеље посебно је увриједила и веома шокирала трач-прича Борке Божовић коју је просула по доласку у Париз, а затим поновила у "Вестима" како хоће она да деконтаминира Центар, тј. да га разгради, раскужи, ваљда од промилошевићевских и прокомунистичких елемената, мада би се по њеном вокабулару и жаргону којим се служи лако закључило да је сиротица прецвала скојевка, а млада досовка.

Онда креће лавина текстова, у којима ми се, између осталог, замјера што сам прије седам година у својој "Посланици браћи Русима", објављеној у ондашњој "Литерарној Русији" и дјелимично у "Политици", нападао красну, божанствену им међународну заједницу, тврдећи да Њемачка жели, помоћу марке, дипломатије и Хрвата, да постигне оно што није могла уз помоћ оружја у два њена минула рата, што се и испоставило као тачно.

"Хаос" из Београда, Борка Божовић, наравно, и без знања француског језика, води убудуће Српски, односно Југословенски културни центар у француској престоници. Разумљиво, јер она, забога, има велику предност над осталим кандидатима, далеко верзиранијим српским интелектуалцима, тиме што је Божовићка не само досовка, већ и отпорашица, као што је доскора најважније било да се буде члан компартије...

• **Занимљиво, кад се зна да је то мјесто по много чему превасходно припадало теби, као званичном али ванстраначком кандидату СНП Црне Горе...**

- Није ми баш пријатно да говорим о себи, али мислим да ми нема избора, морам да проговорим, тим прије што нијесам био самокандидован за директора тог Центра, већ је то учинио митрополит Амфилохије приликом сусрета с тадашњим предсједником Савезне владе Зораном Жижићем, који је то одмах прихватио, тим прије што је СНП-у припадало десетак дипломатских мјеста.

Средином јануара 2001. године, у име премијера Жижића позвао ме професор Богољуб Шијаковић, ванстраначки министар вјера у Савезној влади, затраживши да им пошаљем *curriculum vitae*, што сам и урадио. Затим су сви наши медији ту вијест објавили, а мени почеле да стижу честитке, те ја, узевши ствар озбиљно, почех одмах да планирам програм у намјери да га пласирам на интернету, да организујем симпозијум о умјетности косовских манастира, да кренемо с издавачком дјелатношћу, итд.

Пролазе недеље, а од Савезне владе више ни јава ни гласа, сем незваничних гласина, како се чека на пристанак министра иностраних послова Горана Свилановића. Средином априла један подгорички лист обзнањује како ДОС не прихвата већину предложених кандидата СНП-а, међу којима сам апострофиран и ја, као неподобан за дипломатску службу.

Онда креће лавина текстова, у који-

ма ми се, између осталог, замјера што сам прије седам година у својој "Посланици браћи Русима", објављеној у ондашњој "Литерарној Русији" и дјелимично у "Политици", нападао красну, божанствену им међународну заједницу, тврдећи да Њемачка жели, помоћу марке, дипломатије и Хрвата, да постигне оно што није могла уз помоћ оружја у два њена минула рата, што се и испоставило као тачно.

Посебно ми је замјерено што сам написао да извјесна свјетска олош не разумије други језик осим оне Хрушчовљевог ципеле, што се такође испоставило као света истина, пошто је та олош кидисала на Србе чим је нестало страха од Русије, да би ми аутор чланка, Србољуб Богдановић, приговарао да се ово, као ни то што ислам преко

Чечена пријети Русији, не слаже с доктрином нашег новог министра иностраних послова Горана Свилановића.

У другом сам проглашен од стране сараднице културне рубрике "НИН"-а, Радмиле Станковић, за потпуног анонимуса, који је, међутим, познат као "велики обожаватељ и поштовалац бившег режима Слободана Милошевића и Његоша" - како је дословно писало, а као свијетла имена наше културе наведене су Александра Јоксимовић, Гордана Ђирјанић и, наравно, Борка Божовић, које ће да заталасају српску културну барушгину у Француској, и то све по замисли веле-дипломате Радомира-Бајца Диклића!

• **Јесте ли се сретали вас двојица, ти и Диклић?**

- Јесмо на изузетно успјелој вечери професора Шијаковића, коју сам водио у Југословенском културном центру, а којом приликом је гост одржао изванредно предавање о Св. Сави, поклоници, као савезни министар вјера, једну импозантну Богородичну икону. Изгледа да је амбасадор, као комунистички бивши апартчик, сада преобраћен у тобожњег демократу, то успјело вече схватио као одвећ српско.

• **И шта даље бива?**

- Културни центар ради изванредно. Ређају се веома успјела гостовања и предавања митрополита Амфилохија: "Српска православна црква на прагу трећег миленијума", те вече посвећено владици Николају Велимировићу поводом изласка његове књиге о Св. Сави у издању *L'Age d'Homme*, вече поводом објављивања "Луче микрокозме" у преводу младог српског pjesnika Бориса Мазиха, вече које сам такође водио и том приликом бесједу о Његошу изрекао, затим вече духовне музике хора цркве Св. Ваведена из Београда, предвођеног чаробном солистичкином Дивном Љубојевић.

У Центру се такође отвара неколико изложби наших сликара.

Но, у међувремену стиже Борка Божовић из Београда, која истовремено бјеше и вршилац дужности културног аташеа наше амбасаде, те првог Диклићевог савјетника, и одмах наређује да се Југословенски центар затвори 31. маја 2001. године, и то поред видног негодовања Срба и њихових француских пријатеља, који одушују у изјавама франкфуртским "Вестима" које се продају у цијелој западној Европи...

• **Који разлог би да се Центар експресно затвори?**

- Наводно, да се реновира, да се патос поправи, да се кречи... Но, прави разлог може да се наслути из ове небулосе Борке Божовић, дате франкфу-

ртским "Вестима", од 10. јуна 2001. године:

"Париски ЈКЦ је временом изгубио основну улогу репрезентативног, у смислу презентације наше културе, односно да у вредносном смислу буде на нивоу на којем јесте наша културна продукција... Програми који су спровођени били су сасвим просечни или каткад врло сумњиве вредности, а начин презентације испод уобичајеног нивоа..."

Бившој летачици нијесу били на нивоу неки од најугледнијих људи српског народа, као митрополит Амфилохије, председник САНУ Дејан Медковић, бард Миодраг Павловић, Антоније Исаковић, те бројни други писци, пјесници, умјетници, књижевни критичари који су говорили о Његошу, Андрићу, Црњанском, Косовској епопеји.

Ту је и низ угледних француских имена, као политолог свјетског гласа Пјер-Мари Галоа, члан француске академије Жан Дитур, књижевник Владимир Волков и његов славни колега Патрик Бесон, историчар Пол-Мари де ла Гаре и толико других, све провјерених пријатеља српског народа.

Сем тога, ЈКЦ је током тешких година изопштења и сатанизације Срба био једно од ријетких мјеста њиховог састанјања и јадања, гдје су колико-толико могли да дају одушка свом чемеру, и огњиште њиховог отпора. То је и био главни разлог због чега су га били окупирали и каменовали париски Хрвати и Бошњаци, на челу с хвалопјевцем Алије Изетбеговића, назови филозофом Бернаром-Анри Левијем.

Србе и њихове француске пријатеље посебно је увриједила и веома шокирала трач-прича Борке Божовић

коју је просула по доласку у Париз, а затим поновила у "Вестима" како хоће она да деконтаминира Центар, тј. да га разгради, раскужи, ваљда од промилошевићевских и прокомунистичких елемената, мада би се по њеном вокабулару и жаргону којим се служи лако закључило да је сиротица прецвала скојевка, а млада досовка.

Изгледа да јој је трн у мутним очима посебно био Владимир Димитријевић, чија су бројна српска издања промовисана управо у ЈКЦ, те није одољела, изјављујући: "Доста ми је тога Димитријевића!"

Тако она о најзначајнијем нашем патриоти и издавачу на непријатељском Западу, која ће под заштитом још једног дипломате-компартијца успјети да оствари оно што није хрватским хулиганима и муслиманским отпадници-

ма, предвођеним оним несрећним Левијем и осталим србомрзцима, да затворе најзначајнији српски културни центар у свијету. И то у часу када је његову активност требало још више анимирати и чинити све да се сабласна представа о "геноцидним Србима" избрише незнавеног Запада...

• Као да су ЈКЦ затворили да би тебе удаљили...

- Испада баш тако. Изгледа, постао сам пренеподобан, зато што сам колико год је било могуће изгарао за Српство на тешком западном фронту. Али, настојаћу до краја живота да, као што Јов истрајава у вјери и доброту својој - и сам истрајем!

Јован Дујковић

Овој "кити" ДОС-ових амбасадора треба приписати и Драгољуба Најмана, српског Јевреја, који је радио као савјетник канцелара Хелмута Шмита, прије него је добио престижно мјесто у УНЕСКО-у, одакле је пензионисан прије 7-8 година, и који, иако је могао, није ни прстом макао за српску ствар. Штавише, синови су му, као студенти, било врло агилни у антисрпским демонстрацијама улицама Париза, а један од њих се "прославио" и у бруталном нападу на Југословенски културни центар, удружен с Хрватима и муслиманима и њиховим француским присташама које је предводио Бернар-Анри Леви. Како сам с осталим Србима дошао да, уколико се могне, припомогнем одбрани овог нашег културног светилишта, запазио сам тада жустрог, омањег риђег Најмана који се домогао првог спрата одакле је разбацавао разне фасцикле с документима, узвикујући најпогрдније ријечи против Срба.

А оца му, седамдесеттворогодишњег Драгољуба Најмана, нова ДОС-овска власт "вади из нафталина" и поставља за нашег, југословенског амбасадора у УНЕСКО-у, као да међу милионима Срба не могаше наћи кога млађега и заслужнијег да нас представља у тој знаменитој свјетској организацији, већ једног таквог, ислуженог и сасвим могуће непријатељски расположеног, а ислуженог антисрбина!

КАКО ЈЕ ПЕЋА БУЛАТОВИЋ "ПРЕБИО" АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА

Априлска предизборна кампања тек се захуктавала, када је на чело предизборних активности у име Српске радикалне странке стао Александар-Ацо Вучић, учешћем у емисији "Очи у очи" Телевизије Монтена. Одмах на старту наишао је на жестоку реакцију сепаратиста који су данима након емисије просто пјенили, али и на просто одушевљење српског народа у Црној Гори

Медијска јачина Александра Вучића није остала непримјећена ни у табору коалиције "Кобајаги за Југославију", али су одмах били свјесни да фронтални напад на Вучића не би по њих био много дјелотворан, напротив. Код сваког наредног медијског ангажмана Вучића, сепаратисти су добијали температуру, коалиција "Кобајаги за Југославију" гугала је киселе краставце, а Срби су уживали, јер се напросто нашао Србин коме нико у Црној Гори није смио изаћи на ТВ мегдан.

Вучић је из ноћи у ноћ на ТВ екранима објашњавао у какву су издају закорачили црногорски сепаратисти, пљујући на своје поријекло, али је објашњавао и то да ће у Црној Гори доћи до коалиционе, или како то више воле да кажу, концентрационе владе

СНП-а и ДПС-а. Наравно, ова прогноза се ових дана и остварује. Оно што је неке прије избора било непојмљиво, сада је стварност. Пеђа и Мило су заједно, јер су их ујединили многи заједнички планови и осјећаји, идеологија, прошлост и будућност.

Радикали су осјетили да је мржња режима удвостручена према њима са додатком врха СНП-а који су полако, али

Кућа и новци

Посебно велика интрига и подметачина од стране врха СНП-а је, свакако, прича "да је Вучићу Мило купио кућу у Подгорици, дао огромне своте новца...!"

Очито да су код једног броја лако-вјерних људи интриге погодиле циљ.

Оно што је Вучић рекао у предизборној кампањи, да ће се након избора удружити Пеђа и Мило, већ се остварује, као, уосталом, све што је рекао.

Само не знамо како ће Предраг-Пеђа Булатовић објаснити коалицију са Милом и ДПС-ом оним бирачима који су гласали за заједничку државу, а очито је да су најгрубље преварени.

сигурно, демаскирани код значајног броја грађана Црне Горе.

И тада су проррадили гени старог партијског интриганта Предрага-Пеђе Булатовића и његових полтрона.

Основни мото и вјечита прича активиста СНП-а била је: "Не дајте гласове радикалима, јер су то пропали гласови"! Тако је одвраћено нешто преко 30.000 гласача да свој глас дају јединим Србима у Црној Гори. Како је кампања све више одмицала, радикали су стицали све више поена или су повећавали како нервозу режима, тако и активиста СНП-а који су ноћима и данима обилазили сваку кућу објашњавајући како српски радикали не могу ући у Скупштину Црне Горе, "како ће њихове гласове приградити Мило"! Истовремено је "Кобајаги коалиција за Југославију" тврдила да су они побједници на изборима, па су почели да дијеле министарска мјеста?!

Режим је за вријеме читавих избора

Сценарио

Да би сачувао фотеље својих министара у Савезној влади, Пеђа је бирачима то овако објаснио: не смијемо развалити савезну власт, јер неће тада бити ни Југославије!!!

Да би сачувао своју идеју о осамостаљењу Црне Горе и, наравно, да би Црну Гору и формално отцијепио, спрема се да каже: "Поштовани бирачи, грађани Црне Горе, грађански мир је светиња и ми га нећемо нарушити, па макар шта да се деси. Макар се Црна Гора и осамосталила, ми ћемо се борити за неке везе са братском Србијом"...

"обезбједио" пратњу српским радикалима, ангажујући и локалне криминалце и батинаше који су вребали прилику да нападну Вучића или неког из његове пратње. Та шанса им се није указала, а како ствари стоје, никада ни неће.

Али, то је знао и Предраг-Пеђа Булатовић, који је иначе изванредно обавијештен о свему што се дешава око црногорског МУП-а, па је у свом интригантском маниру "склепао" причу о томе како је Вучић нападнут, пребијен, а неки људи су се клељали да је пуцано у њега!

Стари партијски интригант је то и натемпирао управо и за вријеме предизборне ђутње. Вучић се налазио у Подгорици и обишао многе своје пријатеље и није био у могућности да демантује ову морбидну измишљотину.

Пошто нико није био у прилици да имало науди Вучићу, наудио му је Пеђа Булатовић својим интригама које су, ипак, подсетиле на нека стара времена и полицијске измишљотине. Свјестан да Вучићу не може ништа ка-

ко на ителектуалном, политичком, тако и физичком плану, Пеђа је зашао у своје морбидне игре. Причу да је Вучић нападнут лансирали су прво новинари који су под директним контролом Булатовића, након тога вијест се просто откотрљала диљем Црне Горе.

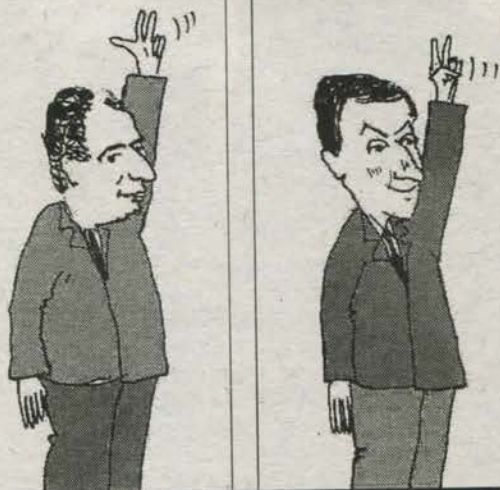
У Подгорици се причало како је нападнут и ударен, другог дана вијести су стизале са Цетиња, из Колашина. Даниловграда и гласила је како је Вучић тешко пребијен, а трећег дана су "обавијештени" људи на сјеверу Црне Горе или читавој Црној Гори, само је сада интрига попримила "трагичније" размјере.

Чињенице које смо изанализирали, да су прво причу "просули" управо Булатовићеви људи, иначе специјалисти за дезинформисање јавности, да су причу наставили да преносе управо активисти СНП-а, онда је све било јасно.

А Александар Вучић се чудом чудно сматрајући да су овакве игре и приче давно превазиђене и да припадају неким давно прошлим временима.

Игорка Михајловић

ИЗБОРИ 2000.

ИЗБОРИ 2002.

КОНЦЕНТРАЦИОНА ВЛАДА ЈЕ ИЗДАЈА

Радикали су је најавили још у предизборној кампањи

Овдашња власт, па и парламентарна опозиција, најављују братски загрљај, формирање концентрационе владе. Мило Ђукановић и Предраг Булатовић су већ у "љутом" загрљају, ако то већ нијесу раније били. СНП и ДПС јуре у "загрљај" референдуму, односно самосталној Црној Гори.

Српска радикална странка др Војислав Шешељ из уста Александра Вучића најавила је овај расплет још у току предизборне кампање. Страх од распада заједничке државе учинио је своје. Значајан број Срба свој патриотски глас дао је управо коалицији "За Југославију", и дао заправо легитимитет њеним челницима да могу заједно са ДПС-ом, СНП-ом, па и ЛСЦГ, отцијепити Црну Гору.

"Љути клинч, у коме су се доскоро налазили њени протагонисти, све више личи на тапшање по рамену, загрљај посвећених у вјештину лагодног живљења на муци других. Повремена упозорења, попут оног адресираног бившем министру правде, због игре милионима марака преко Сејшелских острва, само су позив на солидарност, сигнал да се не треба исцрпљивати међусобним оптужбама пред једним истинским противником - незадовољном већином", каже Никола Медојевић, адвокат из Подгорице.

Да сваки процес има свој почетак, развојни пут па и крај, показује случај руководства СНП-а које је за веома кратко вријеме прешло пут од одбране Југославије до сепаратистичког егзекутора.

"СНП нуди платформу по којој би заједничка држава имала мање функција него што је Ђукановић тражио 1999. године. Тада је Ђукановић био сепаратиста, а данас је СНП тобож пројугословенска странка! Очекујемо још да, на крају, Пеђа Булатовић у Месићевом стилу каже: "Ја сам свој посао обавио, Југославија више не постоји", каже Донко Ракочевић, новинар.

А шта грађани мисле о најављеној и све извјеснијој влади концентрационог јединства, најбоље да погледамо и да их питамо.

Момчило Ђуровић, (1926) пензионер: Једном речју - велика превара. Поново склапају савез они који су до јуче варали овај народ, разним комисијама о криминалу, денационализацији, приватизационим фондовима и приватизацији, зајмовима, дионицама, ваучерима, и осталим преварантским триковима којима су упорно сиромашили овај народ, са чије су грбаче створили своје енормно богатство: били су и остали продужена рука власти чији су лични продукти и производ - мафијаши и криминал. Обична мафија. И једни и други су ми отели земљу и поклонили је њиховим политичким истомишљеницима.

Концентрациона влада је апсолутно непотребна, то је једна обична превара, а посебно на штету српског народа у Црној Гори. Доказ више да још једино ми на Балкану и даље наступамо са комунистичком идеологијом.

Мирослав Брајовић: Још једна смишљена превара Мила Ђукановића и Пеђе Булатовића, овога пута и највећа подвала која ће се грађанима Црне Горе највише обити о главу.

Ово ми личи на увод и припрему: одлазак Јељцина, долазак Путина (Мило одлази, Пеђа долази), гдје ће господин Пеђа Булатовић дати сву законску заштиту одговорности о прљавим досадашњим радњама председника.

Спасоје Манковић, (20) незапослен: Нисам за концентрациону владу. Гласао сам за Српску радикалну странку, а ова кобајаги коалиција "За Југославију" није ме могла преварити, нажалост, за разлику од многих. То је иначе класична издаја! Разговарам свакодневно са људима који су гласали за коалицију "За Југославију" и они су веома разочарани оним што ради Предраг Булатовић.

Људи су гласали коалицију "За Југославију" искључиво како би са власти скинули ДПС и Мила Ђукановића. Срби у Црној Гори никада нијесу нити ће гласати ништа што је заједничко са Милом Ђукановићем.

Веселин Вукотић, (1960) радник: Пеђа Булатовић је човек који, полако али сигурно, игра коло које је започео Мило Ђукановић. Уласком у концентрациону владу Пеђа Булатовић се ставио на страну сепаратизма, изиграо поверење бирача коалиције "За Југославију". Тиме се у пракси показала као исправна тврдња Српске радикалне странке да Пеђа Булатовић, у ствари, говори језиком Мила Ђукановића. Подмукла је Југославија као заједничка до-

мовина на срцу; посебно је ово велика превара српског народа.

Миливоје Живковић, (1958) радник: Привидно раздвајање СНП и ДПС била је само обична фарса проистекла из личних интереса. У ствари, они ће даље бити оно што су били и до сада - иста мета исто одстојање.

Главни разлог њиховог поновног "уједињења" је трговина гласовима, а све у циљу очувања власти и криминално стеченог богатства. Ни Пеђу, ни Мила не интересује нити размишљају о Југославији, нити им Југославија лежи на срцу. Њих једино интересује власт.

Борислав Ивановић, (1943) пензионер: Не може то нико да зна. Оба су изашла из Титовог шињела.

Ја сам, иначе, на изборима гласао за своју Српску радикалну странку и гласаћу за њу док сам жив. То је једина странка која је за српство, а то што није ушла у парламент, само је епизода. Главно је да је остала морално чиста и да никад аније продала српски интерес.

Ја сам иначе Ивановић, и Куч, и Дрекаловић из Сјенице. Ми имамо чиме да се похвалимо, јер су сви наши били за српство,

гинули по Скадру, Мојковцу, Кајмакчалану, Брегалници. И данас они који се нијесу изродили гласају за Српску радикалну странку.

О Пеђи и Милу не треба трошити ријечи. Они су издајници црногорске историје српства.

Зоран Ђуришић, (1958) професор: Ово је још један доказ да је досадашње раздвајање Ђукановића и Булатовића обична фарса и велика превара. Враћањем Пеђе Булатовића под скут Мила Ђукановића само је наставак политике започете у Црној Гори, доласком на власт младих, лијепих и паметних. Народу је ионако свеједно, платиће као и увек до сада. Пеђа Ђукановић или Мило Булатовић. Или обратно. Свеједно.

МАРОВИЋ ПОДРЖАВА БУЛАТОВИЋА, А БУЛАТОВИЋ КАЛУЂЕРОВИЋА

Чистка патриотских кадрова у СНП-у припрема терен да се и ова странка укључи у разраду заједничке државе. Гласови српских бирача разграђују СР Југославију

- СНП није више ретроградна партија, доласком новог руководства елиминисали смо опасност од немира након осамостаљивања Црне Горе - рекао је Светозар Маровић, један од членика ДПС-а, у емисији РТЦГ, "Аритмија", 27. 9. 2001. године, и наставио: "Управо је ново руководство ове партије најважнија гаранција како након референдума неће бити битнијих губања у Црној Гори"...

За оне људе који мало боље прате прилике у Црној Гори, Светозар Маровић није рекао ништа ново.

С обзиром на међународни положај и "углед" који данас ужива Мило Ђукановић после писана "Национала" и ДАН-а, ДПС очито нема више унутрашње снаге ни енергије да крене у осамостаљивање Црне Горе. То свакако не значи за Предрага Булатовића и његов СНП.

Наиме, логички поређане чињенице говоре о само једном једином закључку: СНП ће осамосталити Црну Гору, али најбоље да пође редом.

Потписивањем докумената са "Гра-

ђанским миром" у Црној Гори за време бомбардовања НАТО снага, Предраг Булатовић је само потписао будућу матрицу о самосталној Црној Гори.

Прије отприлике мјесец дана у Општинском одбору СНП-а Подгорице дошло је до сукоба двије партијске струје.

Како незванично, али провјерено сазнајемо, на сједници се расправљало о избору новог председника Општинског одбора и стајала су два мандата, за то мјесто предложене су стране мјесних одбора.

Кандидат Предрага Булатовића био је Вељко Калуђеровић, а противкандидат је био Момо Вуксановић, представник патриотског крила у СНП-у. Најпре је дошло до окршаја због тога што на изборну сједницу није позвано петнаестак чланова који су порјеклом са сјевера Републике и представљају патриотску превагу у овом одбору.

Након тога, сукоб почиње да се распламсава расправом да ли да се гласа тајно или јавно за једног од кандидата.

Само 2-3 гласа превладавају да се донесе одлука о јавном гласању.

У вербалним сукобима умало није дошло до употребе ватреног оружја!

Након одлуке да ће гласање бити јавно и по сценарију који је већ припремио Пеђа Булатовић, било је више него очигледно да ова струја односи превагу. Након тога, задржавши свој морални дигнитет, Момо Вуксановић повлачи своју кандидатуру, а Вељко Калуђеровић, као највернији послушник Предрага Булатовића, бива изабран.

Шта заправо показује случај елиминисања кадрова који нијесу слијепи послушници Предрага Булатовића и СНП-а? Сасвим јасно и гласно, само једну припрему за дан "Д", односно - осамостаљивање.

Оно што је тешко схватљиво, јесте да управо бивају елиминисани они људи који значе српску со и патриотски темељ те странке.

Није само у Подгорици елиминисано патриотско језгро ове партије, већ и у Даниловграду, Никшићу, Пљевљима, Беранама, Бијелом Пољу...

И да се вратимо на изјаву Маровића са почетка овог текста и подсетимо на његову поруку. Зар не постоји фатална веза између ове изјаве и оног што се дешава у СНП-у!?

- Ми хоћемо што прије референдум у Црној Гори док је још јако осјећање повезивања Црне Горе и Србије, жури СНП, односно њен председник Предраг Булатовић.

Ако дође до референдума, крађа ће одлучивати побједника, као и увјек на изборима у Црној Гори - значи самосталне Црне Горе. Тада ће се из мртвих подићи и Споразум о грађанском миру у Црној Гори, Булатовић ће да завапи:

- Ништа није важније од грађанског мира у Црној Гори. Мир људи. Црна Гора ће бити тада самостална, отцијепљена и препуштена уништењу.

Игорка Михајловић

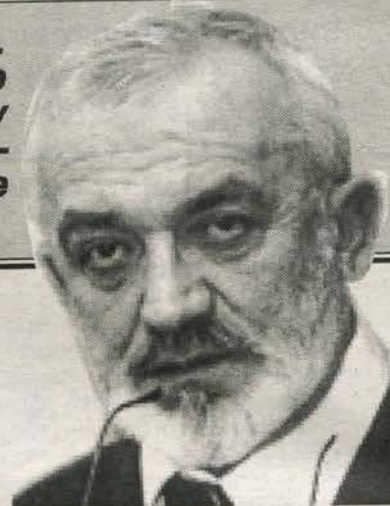

БИН ЛАДЕН У БИЈЕЛОЈ КУЋИ

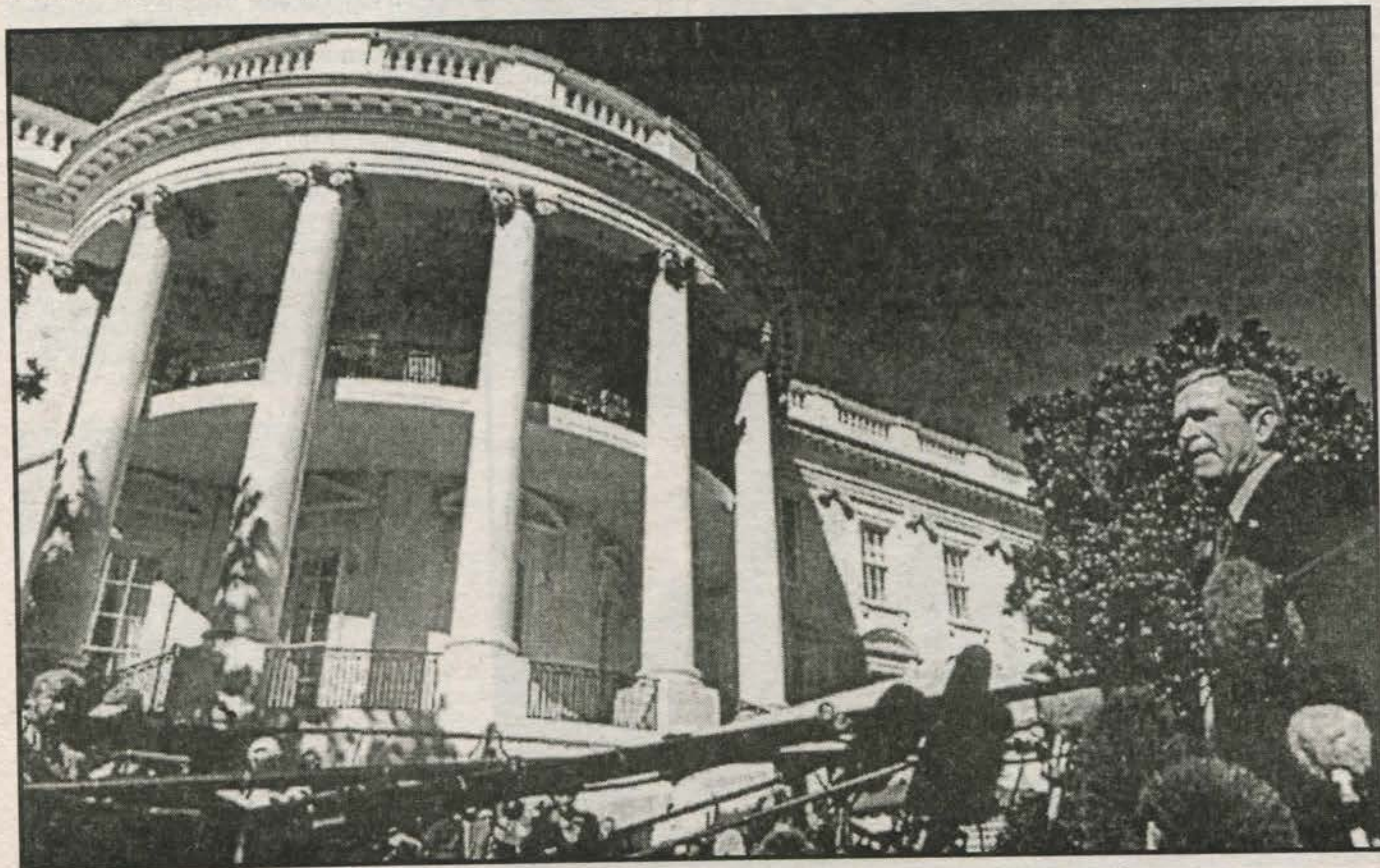
Интернационализам је замјенио империјализам. Лихвари су организовали терористички шок-удар на зликовачки и милитантни Пентагон. Цичали су Амери и Амерке, пунећи стековима фармерке, гледајући на телевизијским екранима лешеве српске дјеце и њихових родитеља

Машговити и храбровити удар на зграду Пентагона у Вашингтону и на облакодере пословности у Њујорку, изведен отетим путничким авионима 11. септембра 2001. године (на дан Усјековања Јована Крститеља), није подвиг једне главе него једноумне хиљаду главе силнице, спремне на све само да оствари циљ. Та невидљива сила садашњице има лице и умље оне силнице која је револуцијом срушила вечито Росијско царство, поклала руско плем-

ство, убила руског цара и његову породицу, нагопила руску земљу морем руске крви, починивши тај магнум кримен фанатизмом јеврејских фанатика терориста, чији је вођа и учитељ био у крв уваљани В. У. Лењин, оличење антихриста, Калмик по оцу, а Јеврејин по мајци, агент тадашње невидљиве силе тадашње лихварске интернационале Сионистичке корпорације банкарских мозгова, који су кредитирали милионима златника Лењинов покољ Руса.

Преци Ротшилда и Рокфелера, у сваком времену метафора лихварских демона, кредитирали су и јакобинске ко-

Лихвари су организовали терористички шок-удар на зликовачки и милитантни Пентагон и на пословне облакодере америчке, само да добију оправдање пред јадном свјетском јавношћу, које и нема скоро, за стратешки план освајања висије Авганистана, да сву војну силу у ту базу допреме, одакле ће да створе одскочну даску за ускок лакши у Каспијски и Кавкаски басен. Авганистан је Америма улаз у Русију.

љаче француског племства и гиљотинере француског краља и краљице у такозваној Француској буржоаској револуцији крајем осамнаестог вијека.

Лењин и његови кољци руског племства су сустопници крвавог Робеспјера и Сен Жиста, стратега покоља француског племства. Када је њемачким блиндираним возом Лењин из Швајцарске кријумчарен преко Финске у Петроград, поред милиона златника, од књига је носио само за намјеру потребну Сен Жистову брошуру о начину покоља француског племства. Гиљотину су изумили револуционари лихвари. Гиљотина је јакобински перпетум мобиле смрти. Сионистима је требао простор Русије за будуће Лихварско царство, које је заумљено да цвјета на немјерљивим богатствима Сибира, Каспијског и Кавкаског басена, морима нафте, гаса и брдима злата, затим на јефтиној руско-татарско-монголској радној снази, а на је-

врејској лихварској спретности.

И да Ђурђијанац, богослов неостварени, Ј. В. Стаљин, није самлио тај јеврејски зајверенички корпус лихвара, чији је стожер био Л. Б. Троцки (грозни пљачкаш злата руских цркава - преко сто милиона рубаља у злату),

Да је Бијела кућа сама инсценирала терор над својим грађанима, нарочито над облакодерицама у Њујорку, како би убрзала освајање Русије, постоји вјероватноћа. Ако је у згради Пентагона погинуло онолико људи колико их пријављују данас, то је доказ да су сами амерички лихварски стратези бомбардовали зграду Пентагона у трену када у њој нема генерала и стратега, него само услужно особље, дакле, недужна и неумијешана у магнум кримен амерички чељад.

сионистички и лихварски план о стварању на тлу Русије будућег лихварског царства био би и остварен. Све и данас говори да лихвари нијесу одустали и неће одустати од освајања сибирских рудника и каспијског и кавкаског мора црног злата.

Савремени лихвари данас руководе свим моћима велесиле Сједињених Америчких Држава, која је лихварска песница моћи, коју ће користити немиле све док оствари свој мондијалистички циљ - све док лихварски пауцитима глобалистичке мреже не омоћају планету и у њој не виде умрежено сво жалосно човјечанство. Интернационализам је замијенио империјализам у њиховом стратешком рјечнику, а синоним и прве и друге ужаснице је глобализам, који жели да од свих културних нација начини безличну масу потрошача, у којој неће бити Руса, Немаца, Енглеца, Француза, Срба, Грка, Арапа и других нација и расиона, него ће на земљи вегетирати само потрошачи. Тада неће бити ни велесиле данашње, чија Бијела кућа све чини да човјечанство завије у црно.

Лихвари су организовали терористички шок-удар на зликовачки и милитантни Пентагон и на пословне облакодере америчке, само да добију оправдање пред јадном свјетском јавношћу, које и нема скоро, за стратешки план освајања висије Авганистана, да сву војну силу у ту базу допреме, одакле ће да створе одскочну даску за ускок лакши у Каспијски и Кавкаски басен. Авганистан је Америма улаз у Русију.

Да је шок-удар на америчку стратешку и цивилну сигурност режиран у многоглавој терористичкој институцији, најбоље доказују у цјелини све изјаве спикера Бијеле куће Џорџ Буша, који демагошки добија подршку своје заплакане државе за "тотални рат", тешко им да кажу противу које то силе, за "дугу кампању, различиту од свих ранијих", за "предстојећу дугу борбу, која подразумејева и жртве", за

"драматичне ударе и бројне тајне операције", обавезно нагласивши јавности амерској "који ће се видјети на телевизији". За Америке се ништа није ни десило што се није видјело на телевизији. То је телевизијска популација телевизијске свијести. Просјечним Американима мозгови не служе за резоновања, сви они имају један мозак, а то је телевизијски мозак, и они не замарају своје главе, за њих мисли Бијела кућа, а они мисле и говоре само оно што дође из телевизијских екрана. Но, већ данас, нијесу само Амери робови телевизијских терориста, него и већи дио човјечанства.

Цио Косовски рат, који су водили Амери и њени вазали европски противу српског народа, преношен је на телевизијама америчким и европским, што је изазивало еуфорична одушевљења код гледатељства, које је уз кока-коле и жваке уживало у пакленим приказима, које су стварале њихове "паметне ракете" и безбједне бомбе мира широм Србије. Усхићивали су се Амери над разореним српским кућама, школама, болницама, дјечијим вртићима, библиотекама, домовима старца, српским возовима и аутобусима... Зграда Генералштаба војске Југославије и зграда Пословног центра у Београду кад су горјеле, Амери су цицали од задовољства. Телевизијским буљитељима су се хвалили спикери Бијеле куће како ће од Србије начинити "ненастањиву земљу" и како ће "Србију вратити у камено доба"!

Цицали су Амери и Америке, пунехи стековима фармерке, гледајући на телевизијским екранима лешеве српске дјеце и њихових родитеља, вршишталли од усхићења и славили своје пилоте

на безбједним висинама, из којих су усмрћивали хиљаде српских цивила, говорећи да су и сви ти цивилни циљеви и војни циљеви, пошто је силницима све дозвољено, а данас медији амерички, телевизије евро-америчке чувају своје забринуте грађане од призора смрти у Њујорку и Вашингтону, па ни леш није видјела Америка на мјестима масовних погубија америчких грађана! Зашто не преносе приказе смрти са свог тла ти објективни и демократски медији? Зашто крију истину од својих грађана? Обећавају својим телевизијским буљитељима да ће ускоро гледати ратне и паклене приказе које ће да начине у Авганистану. Само да им је сад наћи изговор за нове злочине у Србијану! Да није у хашкој тјурми хашки узник Слободан Милошевић ових дана, данас бише амерички бомбардери разарали Београд! Њима није потребан прави кривац, њима је у лихварској стратегији потребан профитабилни циљ. Амери ће на "свети рат", на шихад да одговоре "профит-ратом", долар-ратом.

"Хоћу бин Ладена живог или мртвог!", кликује Џорџ Буш, а није немогуће да је Осама бин Ладен баш у Бијелој кући укривен, пошто и врапци знају да је Осаму бин Ладена стварала америчка стратегија за амерички рат противу Руса у руској одбрани угрожене територија Русије од муџахединских злочинаца. Америчка тобожња опсада Авганистана је у суштини опсада Каспијског и Кавкаског басена нафте и гаса. Без икаквог доказа да су терористи из Авганистана, са пуно доказа да су терористи обучавани камиказној пилотажи на америчким аеродромима, Пентагон рањени спрема рат у

Авганистану, зато да се инсталирају на крову Русије. Провидна је та тактика као чисто стакло.

Пентагонска стратегија је гонска према свакоме ко није уз Америке. Чак се Џорџ Буш толико осилио да даје на знање свим државама да имају прилику да се определијеле: или уз њих, или противу њих!? Значи да не може нека држава да буде рационално равнодушна према апетитима велесиле којом диригују невидљиви пауци лихварске завјере противу цијеле планете!? Амери ултимативно зову све државе и државице свијета да им буду вазали. Обећава Џорџ Буш како ће љуто гонити неоткривене терористе, те како ће их "прогонити са једног мјеста на друго", не знајући још та мјеста, и како ће им "затварати фондове", што говори да им зна и фондове, а како да и не зна господин Буш, кад је Бијела кућа стварала своје терористичко чедо Осаму бин Ладена за борбу против Руса и за освајање сибирских ширина, па им се зли циљ вратио као бумеранг, уколико је уопште истина да је Осама бин Ладен мозак терора виђеног у Вашингтону и Њујорку.

Да је Бијела кућа сама инсценирала терор над својим грађанима, нарочито над облакодерима у Њујорку, како би убрзала освајање Русије, постоји вјероватноћа. Ако је у згради Пентагона погинуло онолико људи колико их пријављују данас, то је доказ да су сами амерички лихварски стратежи бомбардовали зграду Пентагона у трену када у њој нема генерала и стратега, него само услужно особље, дакле, недужна и неумијешана у магнум кримен амерички чељад.

Је ли савремени тероризам зло чо-

"Хоћу бин Ладена живог или мртвог!", кликује Џорџ Буш, а није немогуће да је Осама бин Ладен баш у Бијелој кући укривен, пошто и врапци знају да је Осаму бин Ладена стварала америчка стратегија за амерички рат противу Руса у руској одбрани угрожене територија Русије од муџахединских злочинаца. Америчка тобожња опсада Авганистана је у суштини опсада Каспијског и Кавкаског басена нафте и гаса. Без икаквог доказа да су терористи из Авганистана, са пуно доказа да су терористи обучавани камиказној пилотажи на америчким аеродромима, Пентагон рањени спрема рат у Авганистану, зато да се инсталирају на крову Русије. Провидна је та тактика као чисто стакло.

вјечанства или је то вид одбране човјечанства од терора велесиле САД-а, гвоздене метле лихварске интернационале? Ако јесте, и ако су камиказе-пилоти стварни одмаздаши америчком злу, па ма чији они били, онда им душе на небу царовале? Бојим се да то није одмазда угрожених, него је то тактика лихварских паукова за овладавањем небом и земљом Русије, на коју су поодавно пружили шапе сионистички пантери, раздријевши канцама и зубима крвожедним живо ткиво Руског

царства, а на чијим остацима остатака данас хоће лихварски пауци да рашире своје лихварске мреже у свом мега-плану освајања планете. А за тај циљ жртвоваће невидљиви лихварски старци и милионе јеврејских, и америчких, и муслиманских, и руских, и српских глава, пошто за њих не постоје расе и нације, вјере и културе, за њих постоји само злато и профит. Зато ће исто жалити и Јудеја као и Србина, јер ти јеврејски лихвари немају националних осјећања, него само, рекосмо, ли-

хварске страсти њима владају.

Данас ће Осаму бин Ладена учити да убија Русе, а сјутра исто тако да убија Американаце, а могу лако и да га кредитирају и да га жртвују, лако жртвују људе, лакше него муве, па зашто не бише и Осаму бин Ладена годинама гонили по Авганистану, а крили га у Бијелој кући. Олако су јеврејски лихвари жртвовали милионе Јевреја Њемачке, Польске, Чешке, Аустрије, Мађарске, Румуније, цијеле Европе, и подстицали нацисте у спаљивању милиона јеврејских глава, само да бише оптеретили човјечанство магнум крименом, холокаустом, и тако што лакше добили, поврат - или након двије хиљаде година државу Израилеву, обновили Израел, што им је успјело 1945. године.

Па зар није данас у стању лихварска бездушност да организује рушење пословних торњева у Њујорку и зграде Пентагона у Вашингтону ради остварења својих циљева? Јесте. И то је учинила 11. септембра 2001. године, на дан Усјековања Јована Крститеља, ради убрзања освајања Русије, у чему имају помоћ бројних руских Јудеја. Ако Путин није Путин него Распутин, онда ће Бијела кућа добити Русију на тањир, јер Русији не мањка лажних царева и горбачова, таман као ни јадним Србима. Бијела кућа је бункер Осаме бин Ладена.

Момир Војводић

ШИПТАРИ ДОЛАЗЕ

Административна граница са Косовом и Метохијом све несигурнија. Свакодневни напади на грађане Црне Горе, пуцњава, убиства, пљачке... Да ли је сценарио са Косова и Метохије и Македоније већ пресељен у Црну Гору?

Скоро свакодневно стижу вијести са сјевера Црне Горе о терористичким нападима Шиптара на мирне грађане, по правилу Србе. Територија републике која се ослања на Косово и Метохију, данас представља веома несигурно подручје у коме се дешавају класични терористички акти против грађана српске националности. Очигито се ради о веома добро испланираном сценарију, по коме се читав овај крај ставља у мозаик несигурних и ратних подручја.

Након убиства на планинском превоју Чакор, свакодневних пљачки, премлаћивања, отимачине стоке, силовања од стране шиптарских оружаних формација, надлежни органи безбијед-

ности остају глуви и ниједи на оно што се дешава.

Заједничка саопштења МУП-а Црне Горе и команде Друге армије, која говоре о томе да се на тој територији догађају само поједини случајеви пљачке, да нијесу трагична била би смијешна! Није тешко ни докучити одговор на питање зашто овдашња власт тако здушно брани шиптарске терористе који директно угрожавају територијални интегритет и суверенитет СР Југославије, па понајприје што је то Ђукановићево највјерније бирачко тијело. Сваки пут, и на свим изборима, Ђукановић је побиједио управо гласовима Шиптара. Убиствима и угрожавањем

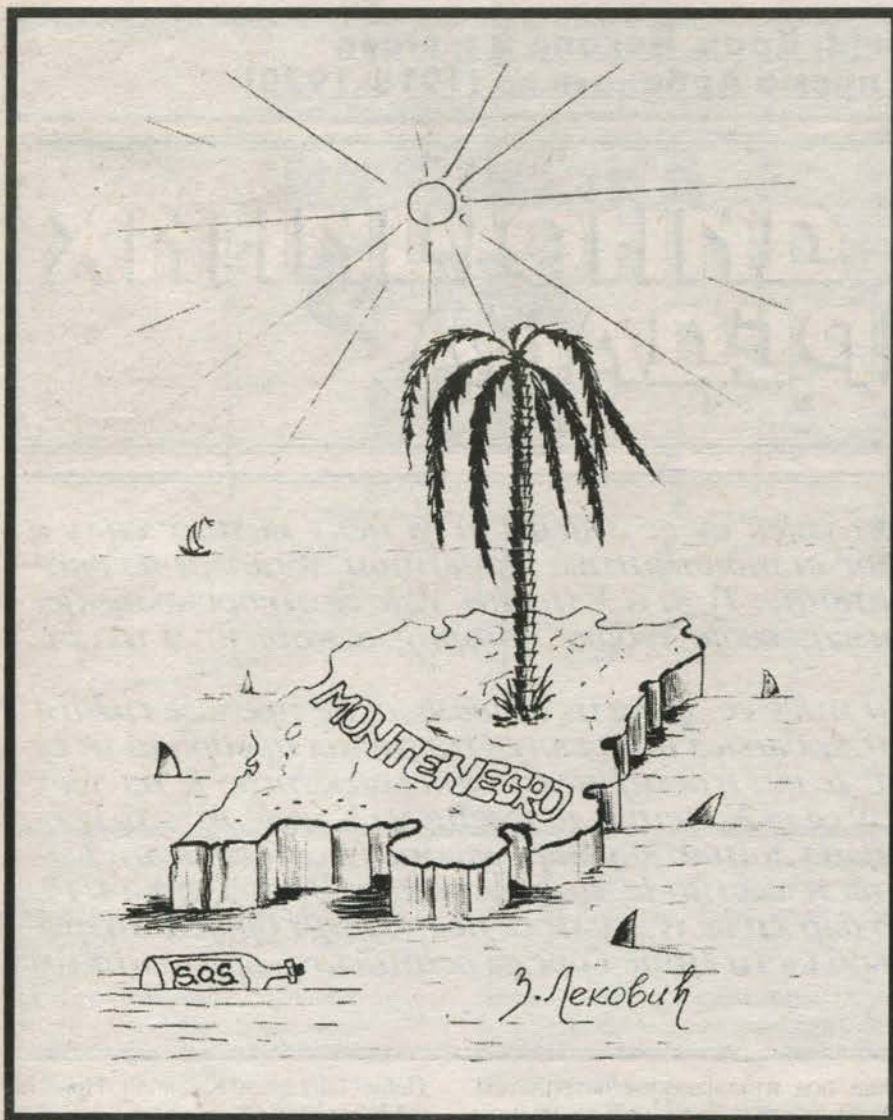
Црне Горе, рачун за те услуге му се управо наплаћује са оним што Шиптари и хоће. А хоће велики дио Црне Горе како би направили Велику Албанију.

Није угрожена само територија општине Плав, гдје се иначе дешава и највише терористичких аката, већ и Рожај, Гусиње, Подгорица, Бар, Улцињ и Беране.

Више стотина становника Берана љетос нијесу смјели изаћи на своје љетне катуне са стоком управо што се тим тереном несметано крећу до зуба наоружане групе терориста које су спремне да у сваком тренутку пуцају и, наравно, убију!

Обронци Ругове са које Шиптари несметано улазе у Црну Гору

МУП Црне Горе има веома благонаклон став према шиптарским терористима, односно ДПС бирачком тијелу, иако, како су ствари сада кренуле, ово подручје већ спада у ратно, мада званични органи како републички, тако и савезни, упорно ћуте, замагљују суштину проблема. Зашто ћуте савезни органи, ако то раде републички?

Можда заправо из тих разлога и циљева које имају републички. За вјеровати је да Коштуници на предстојећим изборима требају шиптарски гласови како би опстао на политичкој сцени. Зашто ћути начелник Генералштаба Војске Југославије Павковић и његови генерали? Ваљда да би опстао на мјесту на коме се налази и на које га је поставио бивши председник државе.

Очито је, према ономе што се дешава на овом терену Црне Горе, да се ради о припреми за општи напад Шиптара по истом сценарију као и на Косову и Метохији и Македонији, гдје би они имали изузетну подршку Америке и западних земаља, тако да се резултати овог сукоба могу унапријед и знати. Уз издајничку власт како на републич-

ком, тако и на савезном нивоу, дјелови Црне Горе ће убрзо постати сјеверни дио Велике Албаније.

Овог љета је, по свим процјенама, преко 150.000 Шиптара љетовало на црногорском приморју. У Бару је од стране Шиптара купљено нешто пре-

ко 3.000 кућа или станова. У Будви су Шиптари купили 500 станова. Када се зна да је од ових туриста са Косова и Метохије бар трећина окрвавила руке и да су били активни судионици у злочину према српском народу, онда се ова тужна слика претвара у трагичну.

Црна Гора има само нешто преко 600.000 становника, од којих је 150.000 Шиптара и муслимана који су и логична подршка шиптарском тероризму, па се ова бројка сабере са оволиким бројем тобож туриста са Косова и Метохије и добије се солидно буре барута које само што није експлодирало, а ако није одмах, онда ће свакако сада.

Под оваквом влашћу како у Црној Гори, тако и у СР Југославији, српски народ не може очекивати ништа добро, већ да изиграва глинене голубове и сталне жртве.

У заштиту српског народа у Црној Гори не стаје ни опозициони СНП, који и не помишља да у републичком парламенту отвори ову горућу тему. Прваци ове странке имају преча посла - спремају се како би са ДПС формирали концентрациону владу и како би своје измучене кадрове што боље удомили.

Колико је у овом тренутку Црна Гора потенцијално ратно жариште, показују стални терористички упади на њену територију, иако се врло добро зна да се и на њеној територији налазе веома добро обучени и спремни шиптарски терористи. Они чекају знак како би Црну Гору претворили у дио Велике Албаније.

Шиптарски посланици у црногорском парламенту се на све оно што се догађа око њих само осмјехују и, наравно, као и њихова војска, чекају знак за побуну, знак који ће стићи преко Ругове, Чакора или Проклетија, свеједно.

Д. С.

ЗУЛУМ ДИНОШИНИХ ПРЕДАКА

Албанци у Црној Гори увјек су се лијепили за неку велику силу а против Црне Горе и њеног становништва. Данашњи догађаји из околне Плава и Гусиња, Диноше, Тузи и Улциња, гдје се отворено пријети свему што је српско, имају своје дубоке историјске корјене и традицију

Арбанаси и Италијани нису се држали обавезе да не прелазе границу. Пре 6/19. јануара, 400 Арбанаса и хиљаду Италијана пребродили су Бојану код Светог Ђорђа. Један италијански батаљон стигао је на леву обалу Црног Дрима, близу села Холеша, долазећи из Каваје. У исто време, 200 Арбанаса и Италијана дошло је у Бар, најамнички, за новац. Командант Јадранских трупа известио је заповедника у Вирпазару (4/17. јануара) да би му требало бар хиљаду људи са потребним бројем митраљеза и два топа да умири области Црне Горе са већинским арбанашким становништвом

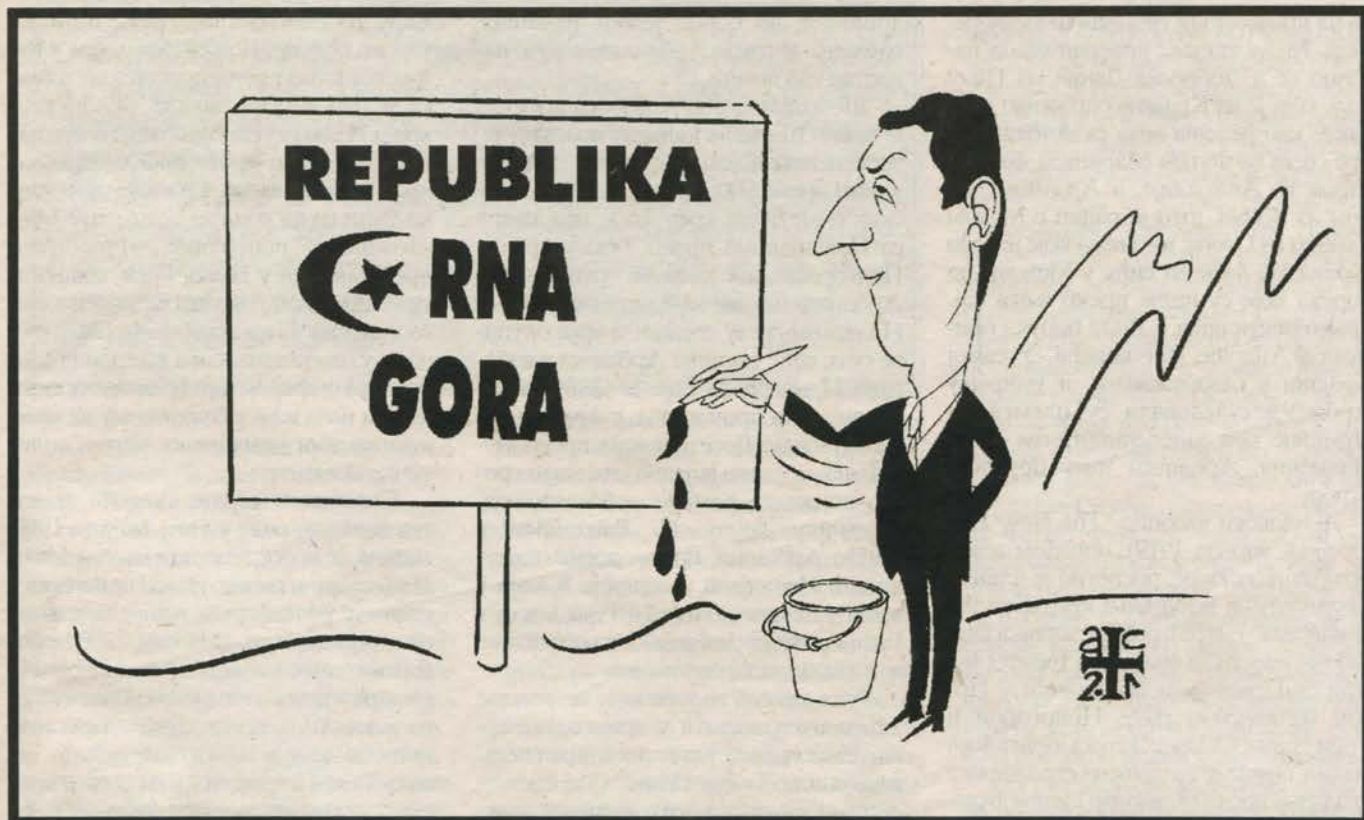
Арбанаси су кроз своју историју имали злехуду судбину да су увек морали да се прилепе уз неку велику силу, која је требало да арбанашке идеале окачи на своју заставу. У исто време, они су у политичким односима морали да служе као оперативно средство тих или других сила. Тако је то данас, а тако је то било и после Првог светског рата. Црногорски емигранти, који су уживали гостопримство Албаније, нису били никаква војна снага, али су и они користили Арбанасе за циљеве против краља Николе.

Без обзира што су били окупирани, племенске структуре су се држале Аустријанаца. Команда савезничких трупа у Солуну обавестила је српску врховну команду да су племена Хота и Груда решила да се одупру оружјем проласку савезничких јединица њиховим територијама. Савезничка врховна команда је препоручила да се Срби уздрже од постављања својих органа власти и да власти у Црној Гори функционишу у име краља Николе под командом савезничких група. Само нешто касније, италијански повереници су (крајем новембра) агитовали међу Арбанасима и на црногорској терито-

рији под италијанским патронатом. Агитациони одбори, који су ширили замисли о независности Албаније, оснивани су иницијативом из Скадра у

Пећи, Баковици, Качанику, Приштини, Вучитрну, а свакако и на старој територији Црне Горе. Такво опште расположење духова накнадно су зао-

штрвали поступци Црногораца и Арбанаса на терену, нарочито у национално мешовитим крајевима. Стога је штаб (друге) српске армије наредио јединицама југословенске дивизије у Црној Гори одржавање борбене готовости и њихово бројно попуњавање.

Још крајем фебруара 1919. године из старих граница Црне Горе надолазиле су пљачкашке дружине у правцу Србије, водећи са собом сличне елементе брђана из Албаније, посебно Саљане. Из свих места дуж арбанашке границе, од ушћа Бојане до Андријевице, стизале су вести о организованом покрету Арбанаса против црногорског подручја; у том тигању учествовали су и арбанашки житељи са територије Црне Горе, црногорске избеглице, као и племена са арбанашке стране границе. Било је индикација да је покрет повезан са Италијом и црногорским двором, не верујући у наклоност савезничких трупа у Црној Гори. У пограничне нападе спадала је и пуцњава код места Дајча на брод "Шкорда" који је пловио Бојаном под француском заставом, носећи брашно за подгоричку апровизијацију; пресретање је извело око 200 људи у италијанским, међу којима је било и припадника одреда Сава Распоповића; како су на лађи настале многобројне бушотине, она је била приморана да одшлепа у Бар.

Посебан проблем настао је са црногорском пљачком муслиманских и арбанашких места. То је појачало одлуку Арбанаса и муслимана не само да се бране, него и да јавно манифестују же-

љу да се одвоје од Црне Горе и новонастале Краљевине и да уђу у састав независне Албаније. Такво расположење одобравали су црногорски емигранти који су се склонили у Скадру и другим арбанашким насељима. Поменути покрет био је најизразитији у околини Плава и Гусиња, где је дошло и до појаве устанка.

Арбанаси и Италијани нису се држали обавезе да не прелазе границу. Пре 6/19. јануара, 400 Арбанаса и хиљаду Италијана пребродили су Бојану код Светог Ђорђа. Један италијански батаљон стигао је на леву обалу Црног Дрима, близу села Холеша, долазећи из Каваје. У исто време, 200 Арбанаса и Италијана дошло је у Бар, најамнички, за новац. Командант Јадранских трупа известио је заповедника у Вирпазару (4/17. јануара) да би му требало бар хиљаду људи са потребним бројем митраљеза и два топа да умири области Црне Горе са већинским арбанашким становништвом.

Од друге половине јануара, али још и почетком фебруара 1919. године, вођа Божићне побуне, Јован Пламенац, боравио је у Шинђону а да се није јављао краљу Николи и његовој влади, али је успоставио директне везе са италијанским министром кабинета, примајући од њега новац за издржавање избеглих побуњеника. Почетком фебруара, један италијански пароброд прихватио је у Шинђону избеглице и превео их је у Гаету (северно од Напуља).

Наступ 5.000 арбанашких побуње-

ника, који су прве фебруарске недеље кренули из Плава и Гусиња, подржавали су црногорски официри с циљем да се на оружје подигну сва арбанашка села. Локални арбанашки правци били су против црногорских власти, па су преко Хаса и Краснића дошли до Призрена, с молбом да се у њиховим местима доведу српски управни органи. Два васојевићка батаљона (15. фебруара) напали су два бунтовничка села чије су житеље протерали, војвода Лакић Војводић је одмах у вези са тим тражио новац и дозволу да може наметнути риквизицију хране у селима.

Јован Пламенац и М. Вучинић вратили су се у Италију да тамо припреме одлазак нешто војника, а последњих дана фебруара 200 организованих црногорских емиграната искрцало се у Медови да користе арбанашко и италијанско гостопримство. Прве недеље марта у Скадру и Шинђону било је 3.500 црногорских незадовољника. Крајем прве декаде марта, генерал П. Пешић јавио је из Париза да се незадовољни Црногорци и Арбанаси припремају за масовно прелажење у Црну Гору и организовање нове побуне не само Црногораца, него и Арбанаса; акцију је одобрио краљ Никола, спремајући се да из Париза крене за Италију, а затим на границе Црне Горе. Чак се и у Солуну знало да он бодри Арбанасе против стања у Црној Гори.

Присталице краља Николе, у немогућности да загреју своје земљаке на дизање устанка, помогле су да се приволе агенти у арбанашким крајевима

да на црногорској граници изазову не-реде. Међу таквим повереницима налазио се и Добросав Дакић из Пље-вља, који је из Крајине одржавао кон-такте као релејна веза са Албанијом, пре свега са Фатом Марашем, барјак-таром из Анамалије, и Аљушом Чо-бом из Зогаја, што је радио с Мухом Утићем из Стона; писмима које је слао позивао је људе да сиђу у Медову; од порука које су ишле преко њега нај-крактеристичнија је била порука бри-гадира Андрије Раичковића. У самој Крајини у разоружавању и умирењу Арбанаса суделовали су племеници Црмнице под заповедништвом Ника Пламенца, Арбанаси нису пружали отпор.

Лондонски часопис "The New Eu-ropе" (1. априла 1919), поводом плав-ско-гусињске буне, посветио је чланак "Један случај искушења пред Конфе-ренцијама" (мира); резиме чланка гласио би: уместо да врате део територија који су Црногорци присвојили у Пр-вом балканском рату, Црногорци и Срби траже Скадар; Зетска дивизијска област јавила је да су њена стражарска одељења после (3. априла) ушла Бојане, тако да од Улциња до ушла Бојане није било као раније, наоружаних Ар-банаса који су побегли преко Бојане у Албанију. Десет дана касније, Арбанаси су припремили напад на црногорску територију код Хана Хотиг, имајући и артиљерију. Крајем априла у Драчу се причало да је конференција мира у Па-ризу доделила Албанији Улцињ и Бар и да зато Италијани држе јаче војне снаге у Медови, да те вароши преузму.

Осмога маја, начелник Призрен-ског округа Доронтић обавестио је Вр-ховну команду да је качачка организа-ција под италијанском агитационом, али и под утицајем раскраља Николе. Истога дана командант у Бару изве-стио је Зетску дивизијску област да Арбанаси нагомилавају наоружане масе на правцу Дајчи-Мурићани-Ква-вари-Вилгари, дакле уз граници Црне Горе, да би са избеглим Црногорцима извршили напад већег обима; то су потврђивале сличне припреме Италија-на. Одмах затим, Арбанаси и одмет-ничка група Сава Распоповића напали су жандармеријску патролу код Старог Бара, о чему су били обавештени француски генерали у Котору и Ска-дру. Другога маја 150 до 200 Арбанаса су у близини Катркола (код Бојане) прешли реку и припуцали на жандар-меријске патроле. Сутрадан су опколи-ли среско начелство у Катрколу и пу-шкарари су се са тамо затеченим Ар-банасима; кад је послато појачање од получете са Топићем, Арбанаси су се дали у дивље бекство, оставивши на попришту три леша и тешког рањени-ка који је ускоро преминуо. Петог маја

дошло је до борбе једног јуришног одељења и групе Арбанаса, која је на-дошла као помоћ.

Шестог маја 300 Арбанаса кренуло је преко Шаље да нападну позицију ју-гословенске војске код Бара и Улциња; у исто време 900 Арбанаса и црногор-ских одметника кренуло је из Скадра са Италијанима преко Туза у правцу Подгорице, док је трећа група од 400 Арбанаса пошла на Крстиниц. Према Плавском срезу средином маја окупи-ле су се веће скупине Арбанаса и избег-лих Црногораца које је уједињавала италијанска пропаганда, с намером да изведу напад. Десетог маја, преко Му-рићана, послато је једно одељење срп-ске војске да разбије арбанашко-од-метничку групу С. Распоповића, Марш Арбанаса, црногорских одмет-ника и Италијана изведен је 8. маја у правцу Везирова моста и Тузи, док су у Гашима и Краснићима била смештена два италијанска батаљона.

Јуна месеца велесиле су се почеле још више уштитати у црногорско-ар-банашке односе, јер су проширене глас-ине о покољу код Плава. О представ-ницима пријатељских великих сила према новонасталој држави СХС гово-рио је Марко Даковић у Привременом народном представништву, наводећи да и представници пријатеља раде за-кулисано да би спровели одређени по-литички курс и стекли симпатије; ти агенти, посебно италијански, својим радом су учинили да су настале репре-салије, јер су се толерантно понашали према присталицама црногорске еми-грације и арбанашким националисти-ма. Италијани су код Скадра наоружа-ли 10.000 Арбанаса. Главни посредни-ци код Италијана били су бивши при-штински лекар Кадри-ефендија, пото-њи председник Косовског комитета у Скадру, и бивши пећки професор Бе-дри Пејани. Док су они људе наоружа-вали и слали према Плаву, Гусињу и Ђаковици, мање групице качака, у вре-мену од 5. до 10. августа, спремале су велик упад према граници из два прав-ца; Италијани су сређивали своје једи-нице за операције према Подгорици и

Бару, тобоже да заведу ред и испитају узроке побуне. Док су Арбанаси у Ру-говској клисури убијали српске војни-ке и црногорске цивиле, присталице краља Николе, расходовани генерал Р. Вешовић, био је повезан са арбана-шком герилом из Италије, предста-вљајући се да ради за остварење југо-словенске републике. Француски представници у Црној Гори занимали су се питањем бандитизма, преносећи саопштење Народне рибјечи (28. јуна), па су уз своја запажања доставили Ми-ровној конференцији представку о тој појави налазећи у бандитизму не само пљачку због немаштине, него и поли-тичке моменте.

Сукобљене стране пришле су ин-тензивнијем раду у току августа 1919. године. У првој десетини месеца Јован Пламенац изашао је на црногорску границу у униформи вишег италијан-ског официра да предводи 2.700 црно-горских емиграната и Арбанаса. Из Скадра једна колона је имала да избије на некадашњу црногорско-турску гра-ницу, да се приближи Затријебачу, на путу Тузи-Подгорица, и да својим при-суством изазове велику пометњу и не-ред, а затим да се врати морској обали код Бара и Улциња, где би групу преу-зео Андрија Раичевић. Карактери-стична је била вест да црногорски представник у Скадру помаже Пла-менца.

Овај је однео 800.000 да пребаци це-лу своју породицу у Албанију, а затим да јој омогући егзистенцију у Италији. Табор владајуће странке приредио је (4. августа) велики народни збор; на њему су у знатном броју били присут-ни припадници арбанашких племена Хота, Груда и Кастрата, као и мусли-мани из тих и других пограничних се-ла. На скупу је донесена резолуција да Скадар треба да припадне Краљевини СХС и изражен је протест против рове-ња Италијана на територији Краљевине СХС.

У то време постојале су чете Арба-наса у служби нове државе у Црној Го-ри, четири такве чете од по сто људи узнемиравале су Италијане у Кастра-

Шестог маја 300 Арбанаса кренуло је преко Шаље да нападну позицију југословенске војске код Бара и Улциња; у исто време 900 Арбанаса и црногорских одметника кренуло је из Скадра са Италијанима преко Туза у правцу Подгорице, док је трећа група од 400 Арбанаса пошла на Крстиниц. Према Плавском срезу средином маја окупиле су се веће скупине Арбанаса и избеглих Црногораца које је уједињавала италијанска пропаганда, с намером да изведу напад.

Велики напад на подгоричку околину, који су извела нека племена из Црне Горе, организовали су Италијани, а помагали су неки бивши црногорски официри. Један италијански торпиљер ушао је (14. децембра увече) из Бојане у Скадарско језеро, те је искрцао на копно много пушака, артиљеријске муниције и бомби; кад се за два дана вратио у Скадар, на њему су се налазили Кучи.

тима и Коплику.

Сређином септембра против војске Краљевине СХС окупили су се Арбанаси у Баковици, Баковичкој Малесији, те у Никају и Мертурију. У племену Шаљи боравило је 2.000 италијанских војника и Црногораца, који су имали задатак да из Малесије и Баковице продру у Црну Гору, изврше преврат и доведу на власт краља Николу. Већа skupина црногорских одметника груписала се на фронту дуж Бојане.

У зору 5. октобра Арбанаси су напали Коплик, где је положаје држао Климентски одред, који је три топовска метка пребацио у војну базу у Кастратима. Код Кастрата Арбанаси су напали три италијанска аутобуса из заседе и из првога возила побили 18 војника; из другог аутобуса, после убиства три спроводника, узета је важна храна.

Последње десетине октобра почело је депримирање црногорских емиграната из Италије.

Побуне и напади Арбанаса нису били без сазнања и одобрења краља Николе. Поред Италијана, и раскраљ је слао писма првацима побуњених Арбанаса, скупљених у манастиру Девичу (Дреница) и у Руднику (између Пећи и К. Митровице). Арбанаси у Метохији одлучили су да протерају Србе, ако то не учини Европа. Код Сали Раме у Руговској планини боравило је неколико Црногораца, да би, поред осталог, одржавали везе са комитама и онемогућавали приступ Хасу. Италијани су успевали интензивнијом пропагандом да делују на Арбанасе, припаднике Климентског одреда; један каплар и 44 редова, углавном из барског краја, припадници Трећег батаљона 38. пешадијског пука, побегли су из јединице.

У првој декади новембра Арбанаси из Црне Горе повезали су се са подгоричким муслиманима, а овима су се придружили и други Арбанаси. То је била опасност која је морала да брине.

Децембар 1919. је месец са највећим бројем докумената и са највећим збивањима. Арбанашка племена била су незадовољна, чак и она која су сарађивала са Београдом. Клименти су захте-

вали да им се издаје обећана плата и да им се омогући да слободно тргују са Скадром. Велики напад на подгоричку околину, који су извела нека племена из Црне Горе, организовали су Италијани, а помагали су неки бивши црногорски официри. Један италијански торпиљер ушао је (14. децембра увече) из Бојане у Скадарско језеро, те је искрцао на копно много пушака, артиљеријске муниције и бомби; кад се за два дана вратио у Скадар, на њему су се налазили Кучи: капетан Крсто Ивановић и неки Мићковић. У италијански логор у Кастратима дошао је, у новембру, један краљевски црногорски официр који је донео одело за црногорске одметнике. Пре тога прошли су кроз Шкрелје 15 Васојевића са братом генерала П. Вешовића и у Црну Гору су убацили 34 митраљеза. Сви Кучи ипак нису мислили као мајор В. Лазовић, који их је организовао за циљеве краља Николе. Шест мајорових другова предали су заповеднику Климентског одреда италијанска одеда.

Мајор Војин Лазивић успео је да пре средине децембра најпре побуне своје Куче и суседне Арбанасе, а затим и Затријебач и Коч. Њему је прво у Ублима (12. децембра) пошло за руком да

око себе окупи 300 људи; одмах затим у Кучима је обухватио 600 људи који су представљени као присталице свргнутог краља. Интелектуалци из племена су пре тога отишли у Подгорицу, и кад су се због гласина да се у племену спрема буна враћали, били су на путу опколени; потом су вођени преговори са Лазовићевим следбеницима. Лазовић се вратио из Албаније у Кастрате, а границу је прешао на терену села Тробојане (североисточно од Подгорице). Њега и двеста пратилаца сељаци су радо примали, јер им је дељена муниција, сасвим отворено. У Кастрате је отишло 40 људи из Груде и Мота који су такође примили стрељиво. Затријебчани су још 12. децембра спречили пролаз за Гусиње одељењима граничара Ферде Фукаса, а разоружали су и опљачкали заповедника Четврте граничне чете, поручника Ђеловића. Хоти и Груде, који су дотад важали као српски пријатељи, најпре су одбили Лазовићев позив да се прикључе побуни Куча. Исто држање су заузели и Кастрати, који су били кивни на Италијане и пребегле црногорске одметнике.

За разлику од поменутих племена на почетку кучког устанка, Арбанаси код Туза помогли су устанак Куча. Ту је почео напад Хота и Груда који су склопили споразум са представницима краља Николе.

Скупило се 400 људи, Арбанаса и црногорских одметника, који су се пребацили из Кастрата и који су напали гранична одељења југословенске војске. Изненадним препадом потпуно је разбијен и заробљен одред, тј. чета граничара, а Климентски одред је на теран у бекство, уз доста губитака. Двадесетого децембра Саво Распоповић је превео преко Бојане 300 људи и извео напад у барском крају.

У Груцима и Хотима, који су дали

највећи део нападача, официри у италијанским униформама били су Црногорци.

Они су, њих 14, у ноћи 13-14. децембра прешли из Албаније, али у арбанашком народном оделу, са великим свотама новца, како би побуњенике задржали у новом држању.

Главни напад према Подгорици је 23. децембра, али и на целом граничном подручју око Кастрата. Напад је почео на граничној линији Хотски Ханови-Рапша-Грабља. Пре напада, Лазовић је био у италијанској команди у Облику (Кастрати), после чега је изјавио да је обманут, јер се вероватно ра-

третирати као равноправне политичке партнере, којима се доста тога морало обећати за будућност. Није јасно о каквој је издаји реч кад се помињу та племена. Сигурно је само да су у Кучкој Крајини Мишо Рашовић и Саво Вујшевић организовали тамошње Куче као противснагу Лазовићевој групи. Та противснага ударила је на 1.000 Хота и Рапшана. После изгубљеног судара поменута група се повукла у Кастрате.

Према српском извештају, поред српске војске, у контраудару је учествовало и 400 Куча, који су ступили у окршај тек 29. децембра. На страни нападача тукли су се италијански жан-

редних дана.

За време хотско-грудског пировања пред Подгорицом (27. децембра) присталице краља Николе и Италијани извели су напад на Градину (према Кастратима).

У време иступа Хота и Груда у поменута племена стигли су из Драча ноћу Бајрам-бег-Мухмудбеговић (Беголи), који је одржао саветовање са племенским старешинама и црногорским одметницима, па се могло десити да управо образована драчка влада пошаље мисију тим племенима црногорске територије. Кад су Хоти сузбијени, они су добили у Кастрате, а пред Ва-

нија обећања нису испунила.

Одметници су и наредних дана држали села Хоте и Груду, где је држана и заробљена чета мајора Радића. Код Туза, 27. децембра, рањено је седам војника. Једна група одметника прешла је (25. децембра) преко Затријебача у Куче, а сутрадан је ноћила у селишту. У Трабоини одметнули су се Ђони Ника и други.

У рапорту који је Б. Лазовић послао црногорском војном министру стајало је да су Лазовић са још тројицом направили "коалицију" са првацима Хота и Груда, па су се на подручју Куча тукли са српском војском, али да су их Груде и Тузи издали; ипак, заборањено је 300 војника са једним мајором, а запаљени су седам митраљеза и четири топа. Споразум који је направио Лазовић морао је Хоте и Груде

дарми из Кастрата, као и неки италијански официри.

Председник југословенске владе дао је (29. децембра) изјаву врховној команди о предузетим мерама у вези са догађајима око Подгорице. Пресбиро Министарства иностраних дела такође је дао кратко саопштење о поменутим збивањима 23-28. децембра, с обзиром на то како су збивања приказана у органима јавних информација, не помињући заробљавање чете војника. Билтен Пресбириа публиковала је "Демократија" (31. 12. 1919). "Званично саопштење" објавила је радикалска "Самоуправа" (31. децембра).

Хоте су у догађајима подржавали Кастрати, а ове Италијани. Арбанаси који су на сектору Кравара извели ноћни напад 26-27. децембра, задржали су се на истом терену према Бару и на-

сојевиће, које је водио мајор Мило Рашовић, поставили су се Кастрати. Ипак, многи бегунци из тих племена и црногорци пребегли су у италијански логор у Облику. "Зеленашки" одметници, тј. три официра и 194 бораца, 29. јануара из Кастрата вратили су се у Љеш.

После сламања продора Хота и Груда пред Подгорицом и устанка у Кучима настало је повлачење које се понегде претворило у право бежање.

Капетан Перо Вукић са двадесет одметника, гоњен од Роваца, прешао је (14. јануара 1929) Морачу под ровачким Кушинама у намери да се хитно докопа арбанашке државне територије.

У Сенђину, средином јануара, налазило се 750 црногорских бегунаца којима је заповедао Петар Лекић. У Калмету и Мјету било је 40 одметника у

Средином септембра против војске Краљевине СХС окупили су се Арбанаси у Ђаковици, Ђаковичкој Малесији, те у Никају и Мертурiju. У племену Шаљи боравило је 2.000 италијанских војника и Црногораца, који су имали задатак да из Малесије и Ђаковице продру у Црну Гору, изврше преврат и доведу на власт краља Николу. Већа скупина црногорских одметника груписала се на фронту дуж Бојане.

италијанским одборима. Арбанашки побуњеници, које је водио В. Лазовић, а који су одступили у Кастрате, очекивали су да ће им Лазовић обезбедити велику помоћ, у условима када су стварно гладовали; Лазовић је страховао да такво стање неће моћи да отрг-

не и да ће се његова војска Арбанаса развићи, што би било "за нас велика штета".

Петар Лекић је такође реферисао о потреби јачег рада с Арбанасима који су се показали као главна узданица краља Николу на балканским просто-

рима; посебно је сматрао да Црмничани одржавају добре суседске односе са Арбанасима.

Избегле побуњенике примили су за смештај и исхрану Италијани, за које су сви покренути радили. У Кастратима, где се налазио мајор В. Лазовић са свега 12 Куча, приспео је (средином јануара) командир Перо са 12 другова, који су код обојице дошли као 12 апостола. Тек 28. јануара Лазовић и Вукић пошлци су у Љеш, а са Кучима и Кастратима остао је Крсто Ивановић. Арбанаси нису желели да мирују, па су после поноћи, 28. јануара; њих 30 напали са три стране југословенску предстражу на Брадини, али су одбијени, те су се вратили на полазиште.

Црногорски одметници, који су нашли уточиште у Албанији последњих дана јануара, пошто су се сабрали, обновили су напад на граничне делове код Хотских Ханова и села Брице; пушкарање је трајало два сата, после чега су се диверзанти разбегли. Примивши муницију, новац и директиве, В. Лазовић се вратио у Затријебач и поновио напад (у ноћи 19-20. јануара) на црногорску територију; кад је група била разбијена, Лазовић је побегао са свега неколико другова у Затријебач. Италијани су у Кастратима организовали избегле Хоте, као и Лазовићеве устанике да се заједно даље боре.

Од ове главне нападне скупине одвојено је дејствовао Саво Распоповић на Бојани. Анимали и остала арбанашка насеља између црногорске границе и Бојане, односно и Скадарског језера, молили су у Скадру генерала Де Фуртуа да их узме у заштиту, обећавајући да неће дозволити Распоповићу да долази у њихове атаре, него ће га убити; да осигура мир на том простору, француски генерал је основао мудурлук са седиштем у Мурићанима које би ометао акције избеглица из Црне Горе.

Још 6. јануара италијански заповедник у Кастратима изјавио је да ће вратити заробљене војнике и официре ако српска страна изручи Аљушку и Милаша Леку, који су се тада налазили у заточеништву у Подгорици. Почетком фебруара италијанско посланство у Београду обавестило је југословенско Министарство иностраних дела да су мајор Радић и његова чета били заробљени зато што су упали у Кастрате са 200 војника, дакле, не у одбрани Подгорице, него у гоњењу нападача са арбанашке територије; чета са мајором потом је експедована у Љеш, где су се налазили и црногорски одметници. Један редов из чете, родом из Крагујевца, побегао је при спровођењу из Враке; изјавио је француским властима у Бару, да су заробљени провели ноћ од 1-2. јануара у селу Сервецу под

ведрим небом, и да су у бедном стању готово сви без обуће и у ритима.

Сређином јануара, Италијани су заробљене српске војнике третирали као заробљенике, које су употребили у радовима на друму. При даљем спровођењу, 25 војника је побегло према Скадру, а свакако и у другим правцима, тако да су Италијани (27. јануара) одговорили да држе само мајора и 120 војника.

Првих дана фебруара, В. Лазовић се вратио у Кастрате и позвао распршене избеглице да се приме да буду комите, обећавајући сваком таквом храну одело и 400 лира месечне плате. У исто време, очекивало се и у Кастратима да ће се краљ Никола вратити у Скадру и то са 8.000 војника. База одметника била је у Доњим Кастратима. Ту је код кастратске цркве присутнима један италијански војник говорио да поново треба да придобију Куче за ствар краља Николу.

Одметници су причали да ће за две недеље бити у Подгорици са три митраљеца и 38 сандука муниције, као и са запаљеним српским топом. Италијани су запленили једну француску пушку, да би доказали како Французи наоружавају Србе.

Шестог фебруара, париски лист *L'Homme libre*, гласило Ж. Клемансоа, донео је чланак о борбама око Подгорице, свакако на основу италијанских извора; ту би биле уништене три чете 12. српског пука, где су црногорски одметници заробили 300 српских војника, и запленили три топа и шест митраљеца; српске власти су се тобоже евакуисале из Подгорице, заједно са притвореницима из Јусоваче; у име репресалија српске трупе су уништиле више села у којима је живело 1.500 жена и деце, која су морала да се склоне у Албанију по зими.

Сличну белешку донео је, 5. фебруара увече, *Le Temps*, незванични орган Ке д' Орсеја. Када су тако писала главних политичких снага српске званице, како су тек писали италијански и енглески листови! То најбоље оспорава тврдње о безграничној француској помоћи Србима, иако су Французи сматрали Владу у Београду недовољно послушном.

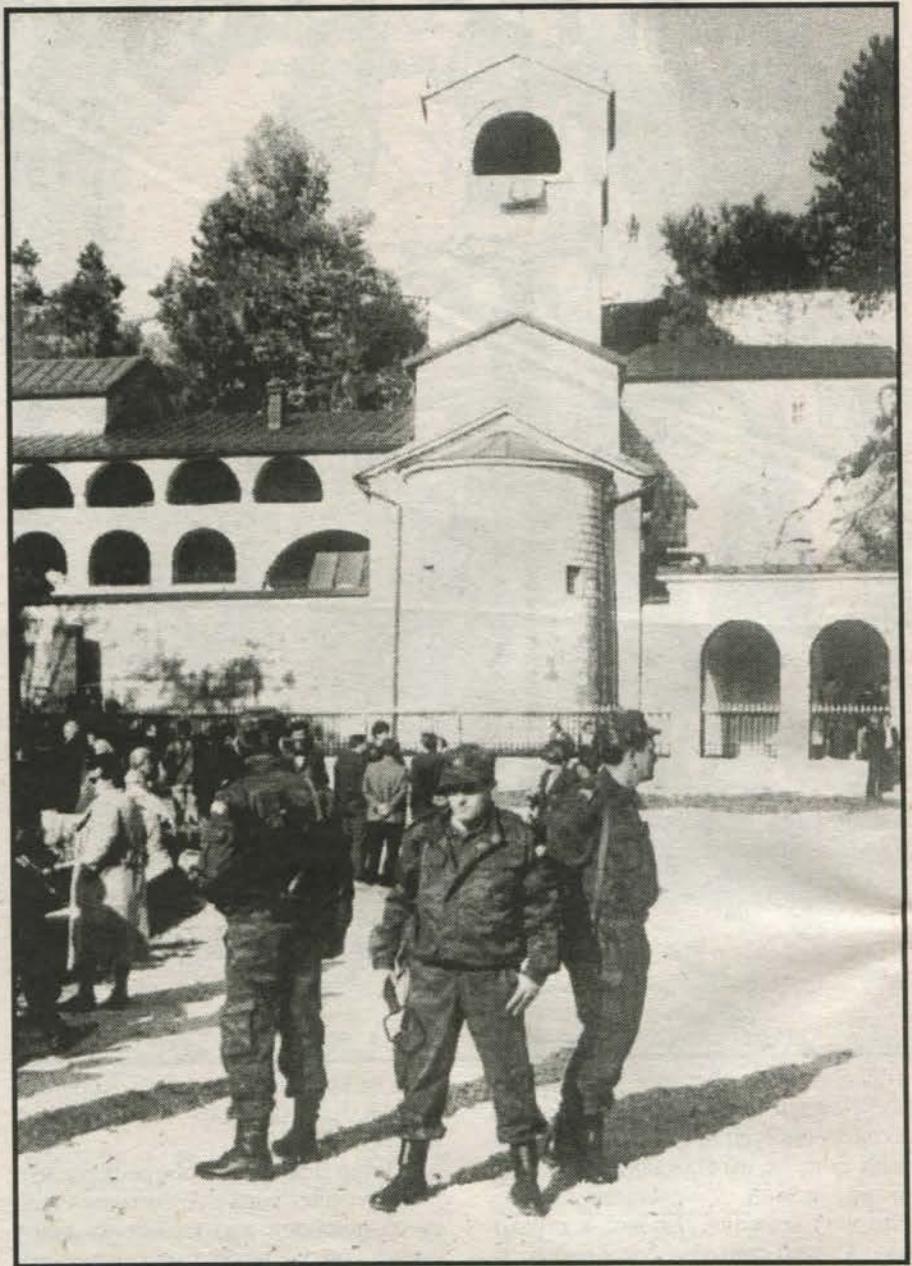
Ранији црногорски официри, међу којима и Милија Ракочевић и Тодор Борозан, побегли су у Албанију. Војин Лазовић са својим следбеницима налазио се тада између Кастрата и места Шкумани, тражећи да се поново нападне Срби у Црној Гори (али помоћу Арбанаса). Италијани су хранили, оденули и наоружали избегле Груде, којима су основали логор код цркве у Иванају, где су сместили и појачања своје војске; у случају српског напада на Скадар, те јединице су имале да ударе

у бок нападачима. Лазовић је и даље врбовао Арбанасе из Кастрата, обећавајући им храну, одела и 800 аустријских круна. У исто време, Италијани су ширили гласине да ће напустити Скадар, и да ће се у њему сместити краљ Никола са 8.000 људи. Између 57 црногорских официра у Медови најстарији је био Ђуровић; они су станovali и хранили се са италијанским официрима.

У последњој недељи јануара, две лађе допремиле су у Медову много пушка и муниције, а почетком фебруара су искрцане бале одела и коже за опанке. То је однешено Арбанасима у Кастрате, који су третирали једнако са Црногорцима. Чланови бивше и тадашње арбанашке владе нису долазили у Кастрате и у Медову; веровало се да ће место искрцавања Црногораца бити између Улциња и Бара. Одељења српске војске избила су на десну обалу Бо-

јане тек 14. фебруара. За последње, Тарабоша, тј. за одбрану Скадра, Италијани су организовали јединицу од 700 до 800 људи из редова Арбанаса и црногорских избеглица под командом Сава Распоповића и Рама Муслије. Дакле, опет заједно под надзором Италијана. Избегли Хоти у Доњим Кастратима причали су како ће мајор Лазовић довести још црногорских војника који би заједно са Арбанасима из Црне Горе извојевали победу за краља Николу.

Одметнути црногорски официр Марко Вучераковић био је последње недеље у Кастратима, и у разговору са старешинама Хота и Груда и другим арбанашким првацима, дошао је до сазнања за повратак краља Николе због раније погрешне политике према Арбанасима. У последњој декади фебруара доста се причало и о јединици Сава Распоповића на левој обали Бојане. Ти

борци су, заједно са Италијанима, 23. фебруара имали сукоб са Арбанасима у Тулају, где су Италијани имали жртва. Пре тога, Распоповић је са Италијанима покушао да поседне Тарабош, полазећи из села Зогаја.

Изгледало је да се са Рамом Муслијом припрема да заузме и Скадар од Француза. То је требало да конкретизује причу о смештају краља Николе у Скадру и учвршћења братства Црногораца и Арбанаса!

Оружје и опрема за црногорске одметнике и даље су пристизали у Медову. Већ пре средине у том главном депону налазило се 1.200 пушака и вагон муниције. Тим пушкама и џебаном требало је наоружавати црногорске селачке при походу на Цетинје. Тада се веровало да ће главно искрцавање Црногораца из Италије бити обављено између Будве и Тивта. Од Црногораца и Арбанаса била би организована једна дивизија у Кастратима. Ту је била и једна хероина, Том Белаја, која је из Кастрата посећивала црногорска села и долазила је чак до Омербеговића код Подгорице. Док су наводне комитете слате из Медове на инструктажу у Италију, из Гаете су стизали извежбани војници (којима се није ратовало). У апулијском Галипољу врбовање и обучавање будућих војника изводио је Томовић. Француска је понудила (као савезница Срба?) 26.000 комплеката одела за црногорску војску, али је то одбијено и враћено у Француску.

Крајем фебруара 1920. године, највише италијанских нада полагао је од одметничких првака у Сава Распоповића, који је највише био спреман да сарађује с Арбанасима, посебно на Бојани. Он је требало да око 1. марта преко Бојане упадне у Зету.

Италијанска команда у Облику позвала је све арбанашке прваке да Распоповића помогну у подухвату. Наоружани у Задрици имали су да примају од те команде по пола наполеондора, и то месечно унапред. Директиве у вези са Распоповићевим нападом примили су од италијанског политичког комесара Зеф Кадолија, заступник префекта у Љешу и племенски првак Зејнел-бег. Причало се да су обојица одбила да примене смернице, вероватно из страха од српске војске у Црној Гори, ако би кренула на Скадар. Слична акција последњих дана фебруара предузета је у свим племенима црногорског подручја у близини Скадра. Људима су скоро силом трпани у руке оружје и знатан новац. У исто време, Лазовић је делио Арбанасима у Кастратима новац, оружје, одело и жито, говорећи да им то шаље њихов краљ Никола за борбу против српских освајача.

У то време Италијани су довлачили војне снаге у Драч и Елбасан, али не против Краљевине СХС, него због збивања у Албанији. Драчка влада, коју су они усталичили, изгубила је, као окупацијска, ауторитет у земљи, па су арбанашки патриоти решили да се искупе на збору у Љушњи и преузму управу земље у своје руке. Сакупило се око 3.000 угледника, па је образована нова влада, чији је први задатак био да обори дотадашњу проиталијанску владу. Скупштина у Љушњи изјаснила се за пријатељство са Србијом, која је не само била балкански сусед, него се и у Паризу залагала за независну арбанашку државу без ичијег патроната. У исто време, арбанашка, црногорска и хрватска емиграција у Бечу и Грацу повезала се да би се оборило постојеће стање, тј. против Краљевине СХС. Ха-

сан Приштина, познати националиста аустријске подршке, вратио се из Беча преко Швајцарске у Тирану. Позвао је Ферхата Драгу (из К. Митровице) и Ђерим-бега, такође у избеглиштву, на договор како да се арбанашки комитет из Беча и Швајцарске повеже са црногорском и хрватском емиграцијом, и да уз Италијане поведу најприје акције у Далмацији, а затим и на Косову. Прве недеље марта један емисар Хасана Приштине требало је да се пробије до К. Митровице, како би тамошње арбанашке националисте обавестио о скорашњем рату.

Мајор Радић, који се вратио из заробљеништва, потврдио је да се у Медови искрцало 400-500 Црногораца из Италије, који су били размештени према Бару. Мајор В. Лазовић дошао је из Италије и успео је да се из Гаете и Форлија доведе свега шест војника, док су остали емигранти одбили да улазе у борбу. У то време, Арбанаси су се концентрисали према српској војсци у Тарабошу и Кастратима. Одметнички мајори В. Лазовић и Крсто Новаковић, Нико Зека из Затријебача, кастратски војвода Ђелаш Ђока и Вукашин Ђукић са тридесет другова састали су се код Италијана у Кастратима да се договоре како да помогну позиције краља Николе у Црној Гори.

Када су чули да ће Французи коначно напустити Скадар, 1.000 Арбанаса ушло је у варош. Италијански командант је захтевао да српске чете напусте арбанашки простор између Ублика и села Мурићана. У Риму су тада црногорски и арбанашки политичари радили на споразуму о оснивању арбанашко-црногорске државе под италијанским патронатом, чиме би се Италијани опростили од нове арбанашке владе, а Црногорци се домогли Скадра.

Као најповољнија врата за улазак диверзаната у Црној Гори процењен је Вирпазар који су држали Италијани. Тада се В. Лазовић са 300 одметника налазио у Кастратима, а Сава Распоповић са 1.000 људи у Враки, односно у групама од 50 војника у околним селима. Поменута двојица су планирала да помоћу Италијана усмере напад ка Подгорици. У Паризу су се одмах шириле измишљотине о новом успешном нападу на Подгорицу, што су помогли Италијани и Арбанаси.

Деветог марта у Браћа Љуму стигло је из унутрашњости Албаније око 500 наоружаних Арбанаса под вођством хасана Приштине са миграљезима и топовима, са циљем да упадну на територију Краљевине СХС.

Сутрадан су у Тирану приспели нови чланови арбанашке владе Ахмед-бег Зоколи и Кадрију, праћени са мање од 100 Арбанаса; њихов циљ је био образовање политичког арбана-

шког јединства. Арбанашки жандарми и избеглице из Црне Горе упућени су у Тирану на преорганизовање. Тридесетог марта одржан је збор у Коплику, на којем је требало разматрати питање да ли да Југословени поседују тај крај.

У последњој мартовској декади искрцало се још 100 Црногораца из Италије у Медови. Војин Лазовић, са 30 одметника и 200 избеглих Хота жандарма, боравио је у Кастратима, Саво Распоповић се тада налазио код Италијана у Облику, а командир Мирко Вучераковић је из Скадра отишао у Тирану не свршивши посао у Скадру.

Број одметника у Албанији повећавао се и преласком незадовољника из Црне Горе, тако да је пред средину марта из Црне Горе дошло у Албанију 30-40 избеглица. Италијани су их дочекали, дали им храну и оружје и упутили их у Синђон; придошли су изјавили да је из њихове групе у земљи остало 500 људи који би се придружили кад одметници уђу у Црну Гору. Совим одметницима били су и вође одбеглих Арбанаса: Том Никола, Дели Мета, Ђон Уци, Ђуш Марко, Пренк Кери, Ђон Никола и Зеф Мартин, дакле сами католици; они су добијали по 600 динара месечно, Лазовић је поделио 300 пари италијанског одела, а недостајало му је још 60; избеглице су примале дневно следовање хране - килограм брашна и килограм жита. У Ска-

дар је дошло 400 Арбанаса и 60 њихових вођа, дајући ратоборне изјаве; позвали су Кастрате на договор, али под оружјем. Лазовић и Италијани развили су јаку агитацију да помоћу наоружаних Арбанаса изазову немире. Лазовић је говорио да ће Црногорци и Арбанаси бити заједно, као некад, јер да само тако могу истерати Србе из Црне Горе дајући у изглед пљачку ових.

У првој половини априла дух избеглих бораца је знатно опао у Медови. На арбанашки састанак стигли су само арбанашки прваци Хота и Груда, и са њима је разматрана могућност напада из Кастрата о Ускрсу. Групу од 15 до 20 избеглих одметника, који су се окупили у Бардањолту, арбанашки жандарми су ухватили, осим оних који су на време одбегли у Враку. У Враки је боравило 10 до 15 Васојевића, међу којима је и неки поп. Избегли Црногорци су волели да живе у Скадру, али су их одатле отерали Арбанаси. Раније братство и јединство између црногорских одметника и Арбанаса почело је да се крњи. Одласком групе одметника у Гатеу, током јуна, у Медови је остало само 30 Црногораца који су живели у тешким условима, са једном жељом да се докопају Гатеа и Италије. Извесне групе почеле су се враћати у Црну Гору.

Италијанско-црногорски комитет у Риму послао је поверенике у Ђаковицу и Пећ да се упознају са тамошњим приликама,

но обојица су ухапшена; они су имали посебну пажњу да посвете муслиманима (Арбанасима и Турцима), у Метохији, на Косову и Скопљу; имајући финансијска средства тај комитет проширио је круг територија камо је слао емисаре. Без икакве сумње, већ на основу писања београдских и скопских листова, комитетлије у Риму сазнавале су о стварању "Џемијата" са центром у Скопљу.

Прилике у Албанији су се мењале и са њима је даље слабило јединство црногорских емиграната и арбанашке нове владе у Тирану, пре свега јер су италијански медијатори нестали у Албанији. За заповедника арбанашких снага у Кастратима уместо Суочи-бега постављен је Реџеп Шаља, који је за наставак операција тра-

жио топове и све ређу муницију, а то значи да су се акције обустављале. Саво Распоповића су још трпели на Брдици са 200 одметника, са задатком да храни Тарабош. Распоповићу је нестала муниција, па је 4.000 метака купио од српских војника. Неке вести су наводиле да је Распоповић отишао у Рим по новац, муницију и упутства. Шаљани су одбили захтев који је стигао преко барјактара да учествују у подухватима црногорских одметника.

У првој декади октобра неке неуспеле присталице краља Николе даље су бежале у Албанију. Живко Николић, са пет другова, сместио се у некој приватној кући у Скадру, али је ту разоружан и затворен. Они су имали да се састану са Хасаном Приштином и са секретаром црногорске владе који је очекиван у Медови.

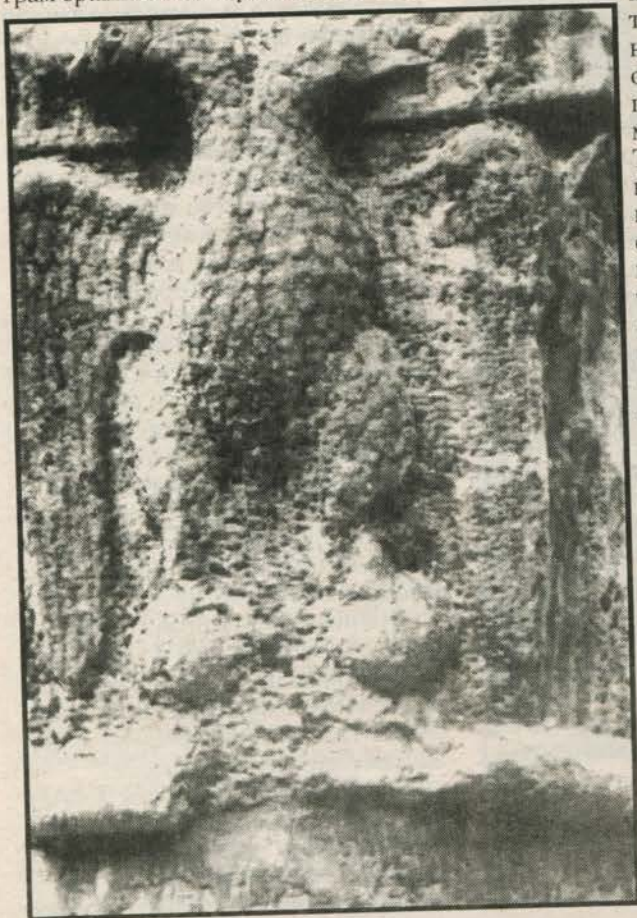
Новембра месеца у Скадру су дошли из Италије неки црногорски официри, те је почела пропаганда о обнову граничних инцидената. Како су располагали великим свотама новца, у акцију је требало укључити Арбанасе. Агитација краља Николе била је усмерена на изборе за Уставотворну скупштину (29. новембра 1920), који би могли демантовати све приче о поробљеној Црној Гори, ако би Црногорци суделовали на изборима; стога је ваљало наговарати људе, нарочито у Боки Которској (Хрвате), Арбанасе на Косову, у Метохији и у Македонији, као и мањинце у Војводини, да бојкотију изборе.

Италија је признала независност Албаније (2. августа 1920), те је постао беспредметан план Јована Пламенца (из краја октобра) о стварању црногорско-арбанашке федерације. Пошто је та иницијатива пропала, краљ Никола се обратио људима око скадарског Косовског комитета, обећавајући Пећ, Ђаковицу, Плав и Гусиње ако арбанашки борци помогну истеривање Срба из Црне Горе. О томе су знали Италијани, који су припремили 1.500 војника за Скадар и 1.000 за Медову. Та сецесија била је последњи корак раскраља, чији предлог такође није прихваћен.

Црногорских одметника остало је у Албанији и наредних година (1922), а било је покушаја (1921) обнављања раније црногорско-арбанашке сарадње, али арбанашка страна није била да се жртвује за програм старог монарха који је ускоро (1. марта 1922) и умро.

То не значи да ни касније, па ни данас, није било покушаја да се оживи братство и јединство Арбанаса и црногорских отпадника.

Пренијето из часописа
"Српска слободарска мисао"

СУЗЕ ЗА ШИПТАРИМА

Да су медији, нарочито државни, у Црној Гори, а посебно подгоричке "Вијести", режимски, најбоље се види по ударној вијести на насловној страни ових дневних новина након напада за сада непознатих побуњеника на Свјетски трговински центар у Њујорку. Мило прогласио дан сућути у Црној Гори

Наиме, шеф некакве "црногорске" мисије у Њујорку изјављује да се "страхује да међу страдалима има Албанца из Црне Горе који су били запослени у згради СТО!"

Изјава која најбоље говори о томе да "црногорски" представници једино и искључиво воде рачуна о томе да ли се шта десило каквом Шиптару дилем свијета, или као да у Црној Гори нема другог народа чији су становници оти-

шли да живе у Америку осим Шиптара?!

Зар је могуће да се овај тобожњи "црногорски" представник не запита да ли у рушевинама лежи и какав грађанин друге националности СР Југославије?

Овај случај само показује да шиптарски лоби финансира "црногорске" мисије по свијету, па и ову у Њујорку, тако да је извјештај шефа мисије сасвим логичан. Или, како би наш народ ре-

као, "чије паре тога су и брави"...

Исто тако потпуно је логична подршка црногорске актуелне власти за све оно што нам чине Шиптари у Црној Гори.

Није тешко ни погодити мотиве - гласови на изборима и долари - суштинска су потпора овој власти од стране Шиптара.

Зашта они већ испостављају свој рачун.

С. Ш.

Nema još zvaničnih podataka o broju žrtava terorističkog napada na SAD, a šef crnogorske misije u Njujorku Željko Perović za "Vijesti" izjavio:

Strahuje se da među stradalima ima

Albanaca iz

Crne Gore koji

su bili zaposleni u zgradi STO

Факсимил насловне стране "Вијести"

ЉУБИТЕЉ

КАРЛЕУШЕ ДЕЛ ПОНТЕ

Коштуница је посијао илузије по рањеној и опустошеној Србији. Он као де-ница има обе лијеве ноге. Уз онако угледног министра правде Батића, сад имамо предсједника који обува двије лијеве ципеле. Коштуничино позивање на слободу и самопоштовање личи на упорно позивање на невиност и поштење уличне продавачице љубичица љубави. Жално кажем на Коштуничино приморавање нас на слободу и самопоштовање, уз уздах српски, баба снила што би рада била. Продајом српских глава не стиче се слава, господине Коштуница

"Морамо бити слободни и морамо имати самопоштовање", каже патетично садашњи предсједник СР Југославије, др Војислав Коштуница, који је својим некомпромитованим ликом довео на власт у Србији конгломерат компартијски, тушта и тма брозона, кардељона, лењинмена, кумровачких марксита и комитетских штафетлија, чији је барјактар њемачки агент Зоран

Ђинђић, који је у својству премијера именован, Србији у ланцима НАТО алијансе, владу од министара у које више повјерење и наду има Бијела кућа него сама Србија, па је зато српски забринут патриоти зову америчка влада. Одговорност за тренутно стање у Србији не пада само на Ђинђићева леђа, него и на Коштуничину савјест и свијест, пошто без њега триста година

Ђинђић не би завладао Србијом, зецкајући минђушама.

Познајем др Војислава Коштуницу. Знао га још од његовог отпора брозистима и бријунским скакавцима који су појели СФРЈ и у њој српски етнички простор. Говорио сам у Вијећу грађана Скупштине СРЈ још 1994. године, како би ми импоновало да челни човек Србије постане баш Војислав Коштуница

"САВЕЗ СУВЕРЕНИХ ДРЖАВА"

ца, поред осталих разлога и зато што је он с Рудника, а вријеме је да коначно Србијанац Србин буде и домаћин Србије. Рекао сам тада и како ми је прошло пола живота у чекању да ротацијом националном на челу отаџбине видим Србина, али и када је ред на Србију дошао изабрали су најгорег Србијанца, горег Србина од Куртешија, а то је био брозон Петар Стамболић. Зато у том злодоби ишчекивање Србина из Србије да буде њен домаћин било је природно и поштено. Али нијесам дочекао да се то збуди, него да Србија па не под амерички протекторат помоћу ауторитета баш некадашње моје наде за Србију у лику противбронзон др Војислава Коштунице, ком је повјеровала очајна маса у Србији и за којим је јуришала 5. октобра 2000. године и на свој симбол суверености, Скупштину СР Југославије, и варварски је спалила, прогласивши ту паљевину противкомунистичком револуцијом, што је била горка превара народа, пошто су тим великим злочиним дириговали све импрегнирани марксисти из компартијских комитета, а конце тим лутанима америчким држао је Вилијам Монтомери, који је тог црног и црвеног 5. октобра из Будимпеште ушао у СР Југославију одбивши да покаже пасош на граничном прелазу код Суботице, рекавши граничару: "Ово је мој пасош", жовијално се лупнувши по каубојском колту.

Лијепо је чути Коштуничин захтјев: "Морамо бити слободни и морамо имати самопоштовање", само треба да зна да слободни Срби не продају Србе Хагу, нити Срби са самопоштовањем трампе бившег председника Србије и СР Југославије за обећане кредите од Запада који је сву Србију разарао страшном ратном машинеријом у тромјесечном Косовском рату 1999. године. Замислимо Коштуничиног наследника како се у трансу побједничком позива на слободу и самопоштовање, долази у синдирима свог претходника долазећој Карлеуши дел Понте, да га у тамници Хашког трибунала причува од кивних Срба због изгубљених илузија.

А мало је ко, колико Коштуница, посијао илузија у душе ојађене сиротиње у Србији. Много више од Милошевића, коме је у трансу Србија некада клицала "Слобо, слободо", Коштуница је посијао илузија по рањеној и опустошеној Србији. То не треба доказивати бар Коштуници и његовима љубитељима стопа. А стичем утисак да Коштуница као десница има обје лијеве ноге. То ми се причињава нарочито када врши смотре на протоколарним парадима.

Но, које ли смо батлије ми Срби, може нам се десити да поред онако гледног министра правде Батића има-

мо и председника са двије лијеве ноге, који обува двије лијеве ципеле, а иза кога његови у трансу сустопници ступају у само лијеве стопе. То се покљала и са компартијском поштапицом МОРАМО, коју у цитираном императиву два пута пуноусто изушћује: "МОРАМО бити слободни и МОРАМО имати самопоштовање". А како то МОРАМО бити слободни неслободни и како ли то МОРАМО имати самопоштовање без самопоштовања!? На то би ваљало да нам одговори благореки и у свему одмјерени господин председник СР Југославије, др Војислав Коштуница.

У ту нашу садашњу слободу и у ту нашу самопоштованост, сигуран сам, не вјерује онај који призива и жељкује нашу изгубљену слободу и самопоштовање. Онај ко има слободу не клечи пред душманима, а ко има самопоштовање не пали своју историјску зграду парламента. Цио свијет, заједљиви и сажалјиви, смијао се у шаке нашој пуцибруци, гледајући како спаљујемо сопствену престоницу и њен симбол, зграду Скупштине СРЈ, коју није бомбардовао ни Хитлеров егзекутор Београда, командант бомбардерске ескадриле генерал Александар фон Лер у јутру 6. априла 1941. године, а коју су поштедјели и злогласни бомбардери НАТО алијансе 1999. године, који су немилосрдно разарали Србију, што је све телевизијски у Европи и Америци гледано, на велико увесељавање евро-америчког гледатељства.

Коштуничино позивање на слободу и самопоштовање личи ми на упорно позивање на невиност и поштење уличне продавачице љубичица љубави. Жално кажем на Коштуничино примораване нас на слободу и самопоштовање, уз уздах српски, баба снила што би рада била. Продајом српских глава не стиче се слава, господине Коштуница.

Момир Војводић

ВЕЛИКА ПЈАЦА

"Вунко" + ОВК = 700.000 марака

Вунарски комбинат "Вунко" из Бијелог Поља, ових дана је завршио шивење униформи за тржиште Албаније у вриједности од 700.000 њемачких марака. Гласило владајуће гарнитуре "Побједа", ово је окарактерисало као пословни успјех, и почетак пословног опоравка, као и пробоја на тржиште Европе.

Нијесу само саопштили да ли су униформе угледале албанско тржиште, или су директно стигле на Косово.

Тако "Вунко", захваљујући напорима Владе Црне Горе, облачи терористе ОВК.

Нијесу из Берковића...

Влада Републике Црне Горе донијела је одлуку о продаји своја два лична авиона, набављених ко зна на који начин. Кажу да ће тај новац да уложе у рјешавање тренутно горућих проблема у републици.

Не зна се само да ли ће на оглас о продаји истих стајати и оно обавезно: 100% чисти, регистровани на ПГ таблице, фабричка боја, гарантовано регуларни, нијесу из Берковића...

П.С. С обзиром колико су плаћени, биће интересно сазнати за који износ ће бити продати.

Либералска посла

Гостујући недавно на каналу "државне" телевизије, Мирослав Вицковић, као и његови саборци из ЛСЦГ, много пута раније изјави: ДПС и Мило Ђукановић су покрали изборе и само захваљујући тој крађи они су на власти. Зато либерали и траже пет посланичких мандата.

Послије само пар минута рече, између осталог, и ово (и остаде жив) - коалиција "За Југославију" је у мањини, и њен покушај бојкота референдума неће зауставити већинску, владајућу коалицију, као и изразиту вољу већине народа који они представљају у парламенту, па зато мора доћи до референдума... итд., итд...

Нешто ми није јасно: како то прво крађа, па онда већина, а они заједно са онима који су крали. Вицковићу, Вицковићу... Са ким си, онакав си, вели народ.

Метеоролог

Министар просвјете одложи почетак школске године у Црној Гори до половине септембра, најављујући притом, за то доба године, тропске врућине. На примједбу неких невјерних Тома да на сјеверу Црне Горе нема врућина ни у јулу, а камоли у септембру, наш паметњаковић рече: нека дјечица бораве мало више на катунима... пријат ће им хладовина.

Очигледно, министар брине о здрављу дјеце, зна чова како се поправља крвна слика.

А вријеме као вријеме, ћудљиво и превртљиво. На планинама спуљет, киша сваки дан, кишнобрани, јакне, џемпери...

Министар метеоролог, прогнозер времена на дуже стазе, никако да се појави, ни на плажи, ни на планини, да га дјеца упознају и да му се бар лично захвале. Да ли због јаке сунчанице или од зимоморе... не знамо.

Предлажемо Влади Црне Горе да министра постави за директора хидрометеоролошког завода, а да неког метеоролога постави за министра просвјете, тако ће се једним ударцем убити двије муве: Имаћемо дугорочну временску прогнозу бар за годину дана унапријед, а са друге стране, дјеца ће знати кад у школу треба да понесу јакне и кишобране.

Невладине организације

Нема дана да се у Црној Гори не појави нека невадина назови организација. Њихова имена су прича за себе. Не постоје енциклопедије у којима се њихово име може превести на српски језик. Којом се брзином множе, лако се може десити да их буде много више него што ће имати чланова, па се може десити да приликом регистрације и јавних наступа једна другој позајмљују чланство, како би имали квоту за регистрацију, или бар два-три човјека за наступ пред камерама...

Терориста...

Ферхат Диноша, посланик у Скупштини Црне Горе, својевремено је изјавом "Ко се не освети, тај се не посвети", узбуркао духове међу српским народом у Црној Гори. Сигурно је при томе мислио на неписани закон Леке Дукађинија, око за око, зуб за зуб.

Послије незапамћеног терористичког напада на Њујорк и Вашингтон, великих људских жртава и материјалних разарања, као и осветничке најаве од стране Америке, било би интересантно чути од Диноше да ли и даље заступа поменути изјаву.

Очигледно Амери имају чврсту намјеру да Диношину изјаву овјере из свих оружја, па се поставља и помало тривијално питање: да није Диноша помало и видовит, па овако добро предсказује догађаје, или је, не дај Боже, одавно знао за постојање истих.

Мали оглас

Спреман сам да уложим зајам за Електропривреду из 70-их у износу 1.000.000 ондашњих динара, дионице Комбината алуминијума у износу од 45.000 дојче марона, као и 25.000 ваучер поена Фонда за приватизацију Владе Републике Црне Горе у следеће фирме: Валентино, Оскар или Чин-чин.

Уколико је код поменутих фирми попуњена квота, може и у Круну код Крла-Бијело Поље.

Понуде на шифру:
"Знам гдје га улажем"

Рестрикције

Већ нас припремају за незапамћене рестрикције струје у Црној Гори од по четири часа дневно за почетак, па све до дванаест часова дневно, по потреби. Просто невјероватно, када киша пада већ скоро два мјесеца, ТЕ Пљевља ради пуним капацитетом са теденцијом пораста снаге по новопроектованим, увећаним капацитетима.

Зуцка се да нам мрак обећавају због, како кажу, неких нових аранжмана са Албанијом.

Све ми се чини да нам је због Албанаца и договора са њима одавно пао мрак на очи. Смркло нам се.

Поморство

Некада познате и признате у свијету компаније, которска "Југоокеанија" и барска "Прекоокеанска", сваким даном остају и без бродова, а богами и без посла. Остала су још само три-четири брода који, и да имају посла, не смију испловити ни на једно море, нити упловити у било коју свјетску луку, због превеликих дугова. Због ових компанија постоји и факултет за поморство у Котору из којег су израсли многи морски вукови, официри и поморци, тражени широм свијета. Сада су без посла, а и без бродова. Да не би сједили беспослени, предлажемо влади Црне горе да активира све чамце у Црној Гори и запосли по једног на мало веће чамце по двојицу-тројицу марина. Зли језици тврде да ће марина бити толико да се попуне сви чамци и чунови на Скадарском језеру, све до извора Зете и Мораче. Па нека навијају, наравно, захваљујући напорима Владе Црне Горе.

Банане

Садећи својевремено палме у подгоричким улицама, контроверзни градоначелник Муги покренуо је многа питања везана за њихов развој и прилагођавање подгоричком поднебљу: те како ће сада да увезе медитеранску климу, те како ће да се палме развијају, како ће се прилагодити овоме земљишту...

Нема проблема, што би рекао наш човек, има Муги стручњака за климу у Црној Гори, колегу министра просвјете, може слободно да почне да сади и банане, за климу нека се не сјекира.

Наталитет

Кад смо код мрака и рестрикције струје, то има и своју позитивну страну. Кажу, што дуже рестрикције, то већи наталитет.

Судећи по изјавама Завода за статистику, да нам је наталитет стално у опадању, лако је закључити да код нас нико никога не ј... ни два посто.

Мугијеве враголије

Градоначелник Подгорице, Миомир Мугоша, кога велика већина грађана Подгорице из милоште зове Муги, прави је универзалац: копа и буши гдје није нико у последњих хиљаду година, пројектује, елоксира, зиђе, мноштва богами и руши, урбанизује по свом виђењу (неки кажу и по виђењу на руке), поставља ланце, у последиње вријеме и катанце, гдје треба и гдје не треба. Постао тврд на ријечима, толико тврд да га једино Биг-Мек (Доналд'с) може омекшати.

Стручњак за умјетност је одавно постао, нарочито за вајарство, па тако по кратком поступку, како и приличи правом хирургу, једним резом, правим царским, одстричи страни тијело у парку преко пута Републичке скупштине, у народу познато као "купачица".

Дијагноза: Није то права Црногорка, сувише је дебела. Црногорка мора бити "вита јела".

Ових дана се очекује уклањање свих умјетничких дјела у свим установама у Црној Гори, на којима су приказане дебеле жене, без обзира да ли су дјела старих или нових мајстора.

На благајнама агенција, аеродрома, жељезничкој и аутобуској станици, примијећен је већи број елегантно попуњених дама из Црне Горе, које купују возне карте у само једном правцу...

Припремио: Славко Влаховић

СУНЧАНОМ СТРАНОМ СВИЈЕТА

Иако се и сам копрцам пред вратима пакла, покушавам и другима да помогнем да се докопају царства небеског. Нажалост, они који би требало да нам баце појасеве за спасавање, црквени великодостојници, и сами се даве у царству земаљском

• Господине Ракочевићу, колико знамо већ са 18 година сте ступили на један од најтежих путева – новинарски. Како и зашто?

– Од како сам научио слова, у петог години, ишчитавао сам бројне новине, које ми је отац доносио сваког после-поднева, приликом повратка са посла. Тако сам заволио новинарство, а љубав као и свака љубав је ирационална, па не знам зашто се бавим овом професијом која ме кошта живота и здравља.

Иако сам рођен 1963. године, сада имам близу 70 година, јер сваку новинарску годину рачунам као три године мукотрпног живота. А неке посебне користи нити имам, нити је очекујем, јер, љубав и мираз не слажу се. Што каже епископ Николај, "искање мираза - одсуство љубави".

Прве новинарске кораке сам направио у "Омладинском покрету", тада јединој слободној новини коју је уређивао Новица Ђурић. Убрзо сам се запослио у "Вечерњим новостима", као најмлађи професионални новинар (са 20 година), и мислим да је новинарска школа те куће - "брзо, кратко, јасно" - заједно са математичком логиком из које сам, кроз средњу и високу школу, имао најбоље оцјене, пресудно утицала на мој новинарски развој. Данаас, нажалост, на челу "Вечерњих новости", најтиражније и најутицајније српске новине, налази се антисербин, црногорски сепаратиста Мањо Вукотић, што је само један од апсурда несрећне Србије.

• Са "Новостима" сте годинама у спору...

– Иако ме за ту кућу вежу најљепше успомене, тужио сам их тражећи одштетење за тешке повреде које сам задобио на службеном путу, давне 1988. године, у Бугарској, при повратку из Истамбула. Не бих то учинио, да сам наплатио макар половину рада који сам уложио у "Новости" за десет година.

За читаво то вријеме једино сам ја примао приправничку плату и једино ја

нијесам добио стан, чак ни неких пар хиљада марака стамбеног кредита које су ми годинама обећавали. А све због тога што се нијесам, као други, додворавао уреднику Брајовићу који је увијек штитио црногорску власт.

Најбоље сам на својој кожи осјетио какви су наши судови. Један рутински спор решавају седам-осам година. Мада је бар за пар година крив мој први адвокат Владан Ђурановић који је од "Новости" потајно добио паре да изгубимо парницу. Срећом, у последњем тренутку сам за то сазнао и промијенио адвоката. После је тај човек, ако се човјеком уопште може назвати, постао помоћник министра правде, а сада је секретар владине асоцијације за борбу против корупције!!! Можете замислити каква је у Црној Гори корупција, када су такви они који се тобож боре против ње.

Сјећам се како ми је говорио како ће "преко везе", судија и вјештака, све завршити за пола године, а ја сам му говорио да за то нема потребе када су сви аргументи на нашој страни. Судски спор сам касније, уз помоћ часног адвоката Николе Медојевића, ипак, привео крају, али Мањо Вукотић каже да не поштује никакве одлуке судова. Можете замислити тог заштитника правне државе који највише времена проводи код Ђинђићеве секретарице не би ли му Ђинђић у пролазу рекао "добар дан".

Каква власт - такви и уредници!

• Били сте власник прве приватне новине у Црној Гори...

– Почетком 90-тих, покренуо сам "Бумеранг", ревију о умјетности живљења, ко-

Ријеч о Александру Вучићу и Предрагу Булатовићу

Предраг Булатовић убио српску енергију

- Дволичност Црногораца најбоље се видјела на прошлим изборима. Огромна већина Срба које познајем, мојих рођака, пријатеља, кумова, колега, говорила је у вријеме предизборне кампање како је Александар Вучић свима одржао лекцију, како се једино његова странка заиста залаже за српске интересе и представља јединог стварног противника Ђукановићевом режиму, али су ти исти Срби после дали глас коалицији Предрага Булатовића. Ја сам у уводнику "Истока", уочи избора, написао: "Не дајте гласове Предрагу Булатовићу, јер не знате коме ће их он сјутра преусмјерити". Ето, Булатовић би данас у коалицију са Ђукановићем, што сигурно није жеља тих гласача. Међутим, сами пали, сами се убили. И донекле опраштам оним искреним, који ових дана признају да су погријешили, али већина неће да призна грешку, него говори: "Пусти, сви су исти, не интересује ме више политика!" Једноставно, Предраг Булатовић је успио да убије ону огромну српску и опозициону енергију која је постојала у Црној Гори.

ја је уташена после трећег броја због почетка рата и увођења санкција, јер није било папира.

• Како је почео "Исток"?

- Случајно! Једне вечери, почетком 1994. године, дошли су код мене Раде Зечевић и Никола Медојевић, власници фирме "Катедра", да прокоментаришемо српска страдања у Босни и Хрватској, и пошто су први пут видјели и прелистали "Бумеранг", предложили су да покренем нову ревију а да они обезбиједу новац за први број. Тако је и било, за мјесец дана освануо је "Исток", ревија за политичка и културна питања.

• Да ли је "Исток" за ових седам и по година остварио оно што сте у почетку замислили?

- Једино обећање из уводника првог броја које нијесмо испунили јесте да нећемо критиковати црквене великодостојнике. Очекивали смо да ће Црква бити стожер око којег ћемо се сви окупљати, међутим, она је учествовала у нашим унутрашњим диобама и дневно-политичким сукобима. Исти они црквени великодостојници који су представљали агитпроп Милошевићеве политике, јуче су га критиковали за ратне злочине, а данас за њим лију

крокодилске сузе. Осуђују његово изручење, односно ДОС, а сами су дали значајн допринос доласку ДОС-а на власт.

Проклињу НАТО због рушења 160 цркава на Космету од како су његове трупе тамо дошле, а сами су их призивали, говорећи како страдају недужни Албанци, а тек сада виде какви су ти Албанци. Људи који последњи нешто уоче, не могу бити духовне вође. Свака баба из најзабитијих села Роваца или Куча прије је "прочитала" Мила Ђукановића него што је то успјело нашем митрополиту.

• Шта мислите о владавини ДОС-а и Зорану Ђинђићу?

- Први човјек ДОС-а, Зоран Ђинђић је, на дан Милошевићевог изручења Хагу, казао да се тог дана у Србији завршава царство небеско, а почиње царство земаљско. Тиме је срушио темеље нашег идентитета, наше духовности, наше традиције, наше етике, а из црквених кругова није стигла осуда једне такве изјаве. Бојим се да је тиме само Слободан Милошевић сачувао за себе царство небеско, а све нас оставио у Ђинђићевом, пропалом, земаљском, Јудином царству. И није случајно да се то десило баш на Видовдан! И неће бити чудо ако Слободан Милошевић по-

стане цар Лазар 21. вијека. Он је чинио грешке 90-тих година и ми смо жестоко критиковали, али супротстављање НАТО-у и проданим душама, Ђинђићу и друштву, и храбро држање на Хашком трибуналу, тој модерној инквизицији, довешће га у ред највећих Срба у историји!

Његова светост патријарх Павле није се петљао у политику, а они који јесу - ред је да се покају и осуде изјаве и поступке својих политичких миљеника из ДОС-а, ако не да их прокуну, како налажу црквени канони и традиција. У супротном, наш народ ће остати дезоријентисан, ојађен и понижен, без подршке и путоказа, изгубљено "стадо" у мочвари новог свјетског поретка.

Више је једна загревачка новина, "Национал", учинила за Црну Гору, него све црногорске новине заједно. Нашим новинарима се све то дешавало испред носа, али нико, сем, морам да будем нескроман, "Истока", није смио написати једне ријечи.

На челу моје бивше куће, "Вечерњих новости", налази се црногорски сепаратиста Мањо Вукотић, који највише времена проводи код Ђинђићеве секретарице не би ли му Ђинђић у пролазу рекао "добар дан". Каква власт - такви уредници!

• Гдје је излаз из ове ситуације?

- Излаз је управо у царству небеском, а не у царству земаљском, на Истоку, а не на Западу. Само што није могуће да о томе говорим, јер смо сви грешници, јер се и сам копрцам пред вра-

тима пакла, мада покушавам да се докопам сунчане стране и узгред помогнем и другима. Нажалост, они који би требало да нам баце појасеве за спасавање и сами се даве у царству земаљском!

Светосавац сам, али се не слажем са дефиницијом Светог Саве да смо исток Западу и запад Истоку, јер би онда били нико и ништа - изроди на граници! Мада сматрам да су нам сви људи браћа, јер ако друге људе, што каже епископ Николај, сматрамо туђинцима, сва дјела наша биће наопака, наш пут биће Каинов пут, наш свршетак као Јудин свршетак. Зар нам није брат Ремзи Кларк или онај Холанђанин што је хтио Милошевићу да уручи цвијеће и да му честита што се супротставио монструму званом "нови свјетски поредак". Дакле, источника има и на Западу, и западњака на Истоку. Али, најљепше је бити источник на Истоку. То што сам рођен на Истоку, захваљујем Богу, а то што сам источ-

ник - захваљујем Богу и новинарству. Само кроз муку и жртву, човјек дође до значајних знања. Ето, то је можда једина корист од овог мог посла!

• Шта мислите о пресуди уреднику "Дана" и да ли се и вама тако нешто може десити?

- Господин Ашанин је почаствован том пресудом, јер ће ући у историју новинарства као један од највећих противника највећег балканског диктатора Мила Ђукановића. То што ја нијесам досад осуђиван, можда говори да се нијесам довољно добро борио против Ђукановића, тако да се у наредним бројевима морам поправити. Мада, у принципу, исто као и у случају Милошевића, не волим да много критикујем моћнике када су већ готови. Мртвом вуку је лако бројати зубе. И сама ова пресуда Ашанину је доказ да је Ђукановићев режим на самом крају.

• Шта мислите о црногорским медијима, прије и после ове пресуде?

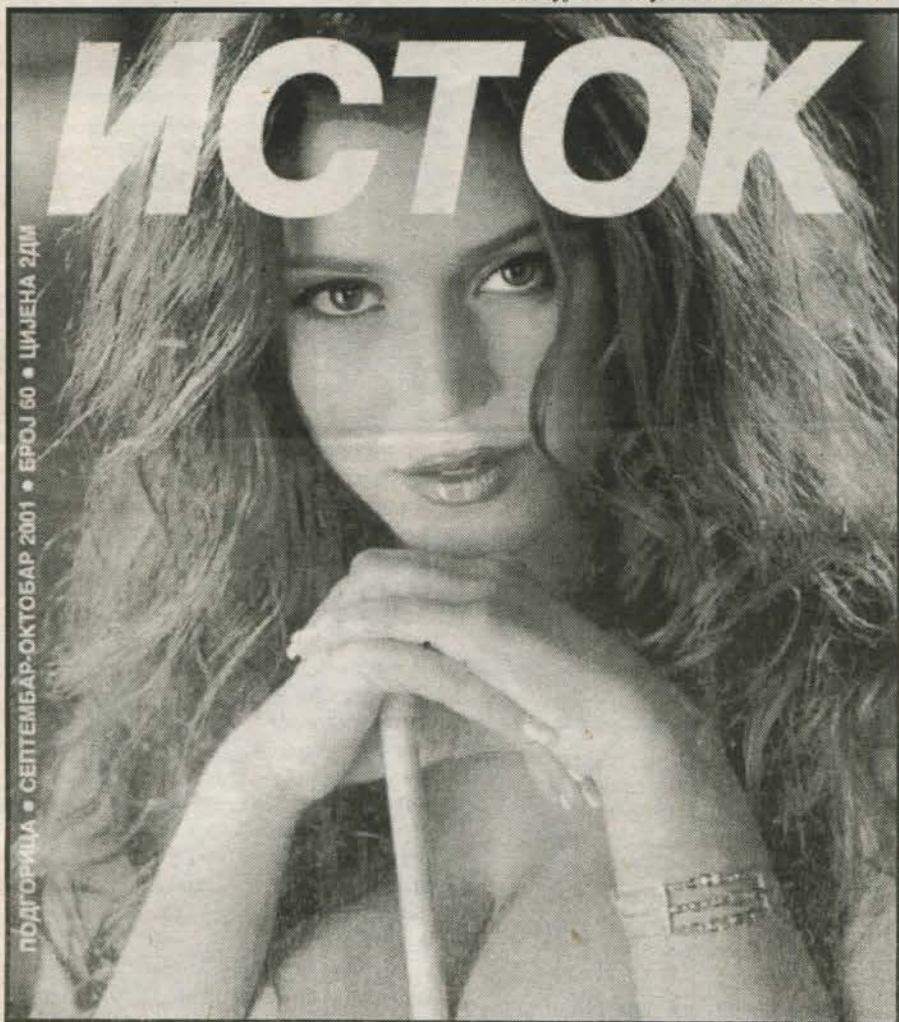
- И прије и после ове пресуде, медији у Црној Гори су, част изузецима, јад и биједи. Нема истраживачког новинарства. Новинари су се претворили у обичне записничаре са конференција за штампу и сличних скупова. Више је једна загребачка новина, "Национал", учинила за Црну Гору, него све црногорске новине заједно. Нашим новинарима се све то дешавало испред носа, али нико, сем, морам да буде нескроман, "Истока", није смио написати једне ријечи. Ми смо детаљно и поименично писали и о нафтним и о дуванским путевима, још од времена када смо, заједно са вашом странком, 1994. године, открили како су се преко нафте овајдили Ђукановићеви кумови.

• Како коментаришете терористички напад на САД?

- Његош је лијепо рекао: "Бој не бије свијетло оружје, но бој бије срце у јунака!" Са пластичним ножевима од три и по долара, Америци је нанијета штета од 35 хиљада милијарди долара. Америка је платила само дио својих грехова, јер је у континуитету, читав један вијек, чинила тешке злочине свуда по свијету, од Аргентине, Чилеа и Хаитија, 1890. и 1891. до Југославије 1999. године. Само у Ираку, у последњих десет година, умрло је десет милиона дјеце, што је била директна посљедица америчких напада и санкција.

Ово што се десило Америци, крунски је доказ да је правда спора али достижна, и Бог је све ово намјестио, јер је већина људи већ почела да губи вјеру, питајући се какав је то Бог, ако је од њега моћнија једна Америка!

Душко Секулић

• Његош је лијепо рекао: "Бој не бије свијетло оружје, но бој бије срце у јунака!" Са пластичним ножевима од три и по долара, Америци је нанијета штета од 35 хиљада милијарди!

ЈАЛОВИШТА И СМЕТЛИШТА ОКО СВАКЕ СТАЗЕ

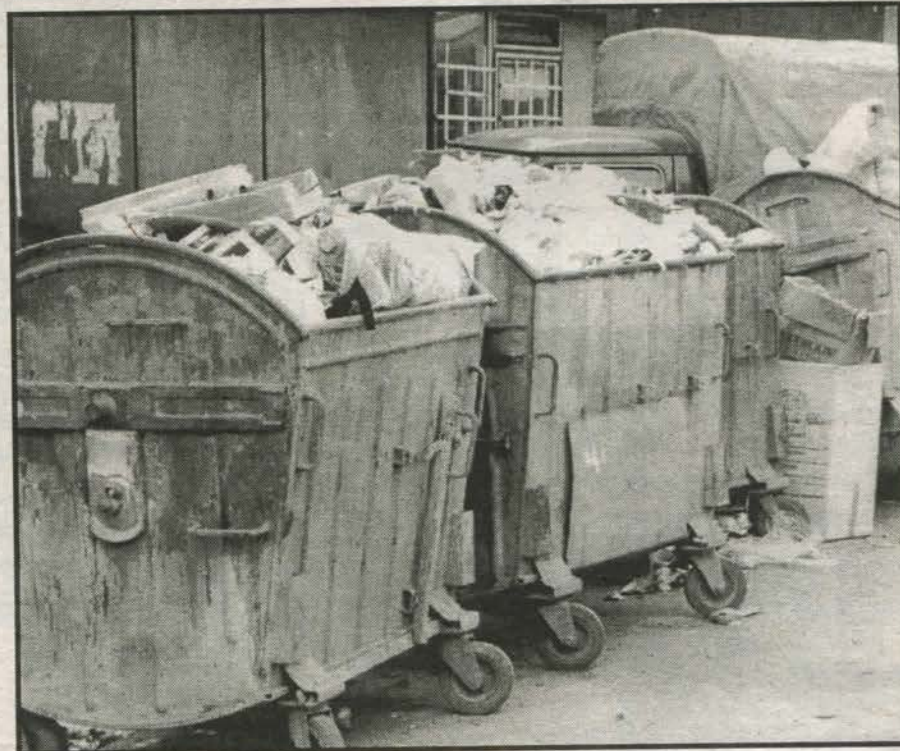
Када су прије тачно десет година, тачније 20. 9. 1991. године, уз гламур и здравице, скупљајући предизборне поене млади, лијепа и паметна прогласили Црну Гору за еколошку, па уз то још и државу, прву и једину на свијету до данас, обећали су нам прави и једини рај, какав још не постоји на овом свијету, рај у каквом нијесу уживали ни Адам и Ева.

Данас уз "јубилеј" од десет година можемо да сумирамо сва задовољства и благодети у којима смо се науживали, срећни и пресрећни што смо имали ту част да будемо њени поданици.

Да су паметни, лијепа и млади заиста дали свој допринос назовиеколошкој држави, јесу. Очистили су је од морала, поштења, чојства, љубави према ближњему, љубави према раду, и свему ономе што је одвајкада красило ове просторе.

Увели су нека нова правила понашања, фабрике претворили у рушевине, њиве закоровили, воде загадили стрвинама, хемикалијама, смећем свих свјетских марки. Предивни зелени крајолици Јадранског приморја, спаљени и огољени пожарима којима се за протеклих десет година броја не зна, изазваних немаром, пироманским нагонима, уништени маслинаци, људска добра. Ни унутрашњост назовиеколошке државе није у ништа бољем стању. Контејнери који горе, облаци дима и смрад, смеће по сваком хошкку, орунуре и ишаране фасаде зграда, улази поломљених врата и стакала, излози у којима људска рука није одавно имала посла, уништени травњаци на којима умјесто зеленила одмарају све свјетске марке аутомобила, уништени паркови, спаљена и посјечена стабла као споменици људске небриге. Јаловишта и сметлишта око сваке стазе, којом пролази људска нога. И да би слика била потпуна, понеко крдо коза и говеди које се напасају из контејнера, напуњених "еколошким" отпадом.

Немогуће је набројити сва зла нанесена најбистријим ријекама, зеленим и пространим пашњацима, непрегледним шумама, по којима умјесто срна и славуја, трче и пјевају пјесме моторне тестере и друге грађевинске машине. Тешко да човјек може замисли-

ти како изгледа та "суза Европе", та толико опјевана Тара, у коју се уливају канализације Колашина и Мојковца, а да не помињемо мојковачко јаловиште. Цементара се видјела до Жабљака. Није ни термоелектрана богзна мање видљива на тој удаљености. О Комбинату алуминијума сувишно је трошити ријечи. Његов катастрофални учинак у загађењу не само околине, већ и шире, осјетиће и многе долазеће генерације. Природи ће требати много времена да све врати у првобитно стање, ако то икада више успије.

Американци и њихови ментори дали су свој допринос загађењу "еколошке Црне Горе" у виду осиромашеног уранијума, па сада имамо апсурд да треба проћи минимум 500 година да се исти разложи и постане безопасан. Последице се већ осјећају. Пилићи који ходају натрашке са три и четири ноге, телад са двије главе, симптоми болести које се до сада нијесу појављивале на овим просторима, све то у једном кратком интервалу у последњих годину дана.

Сада је и врапцима на грани јасно да

од "еколошке" државе нема ни слова "е", само то изгледа није јасно актуелној црногорској власти, на челу са Министарством екологије и ресорним министром који ће вјероватно о "еколошкој", па још држави Црној Гори, одржати бесједно слово из неког подгоричког бутика цвијећа, јединог мјеста гдје бар нешто асоцира на екологију. Недостајаће једино црвени каранфил на министровом новом италијанском одијелу. Наравно, он ће негирати потписника ових редова, као и све досадашње. Чак и да се, не дај Боже, министру деси да почне ходати уназад, опет неће признати да сам у праву, а све у интересу мира, толеранције и уважавања у мултиетничкој "еколошкој" држави Црној Гори.

У дане прославе свим могућим дипломатским средствима треба избјећи посјету швајцарске делегације и њима сличних. Могу људи са хиљадугодишњом еколошком културом добити комплекс ниже вриједности, а нама се може десити да нам заврбују и одведу најбоље стручњаке за екологију, заједно са министром екологије.

Славко Влаховић

САТАНСКА ЕДУКАЦИЈА

На школском прибору, ове године у Црној Гори усликане америчке заставе, сатански знаци, католичка пропаганда, стравични ликови. Све у стилу новог свјетског поретка и уништавања младих генерација

Просветни посленици у Црној Гори обично не воде довољно рачуна о изгледу и дизајну новог школског прибора па, богме, ни о многим крупнијим стварима.

У ствари, уџбеници се ослобађају од свега онога што представља нашу праву историју, нашу традицију и јединство Срба на овим нашим просторима.

Прилагођавање наставних програма тренутним властодршцима и њиховим западним менторима, њиховој антисрпској хистерiji, само јасно говори о нашој духовној жабокрености у Црној Гори.

А када је ријеч о дизајну и његовим порукама на школском прибору који користе наша дјеца, онда и обичан ланк може закључити да је то обична и бесплатна реклама како за пропагаторе монструозних планова новог свјетског напретка, католичке цркве, масона и разних секти. Наиме, ако се на корицама свезака за основну школу налазе исцртане америчке заставе, ако се налазе сатански знаци и католичке ба-

бетине, онда је јасно докле смо догурали!

Највећи број свезака одштампан је са неком шиптарском бабетином коју још називају "Мадер Тереса", чија фотографија код малишана може да изазове само немирне снове, страх и трајне психичке трауме.

Неријетко, баш ученици првог разреда се жале својим родитељима и појединим наставницима да ову бабетину, "Мадер Тересу", сањају окупани у зноју.

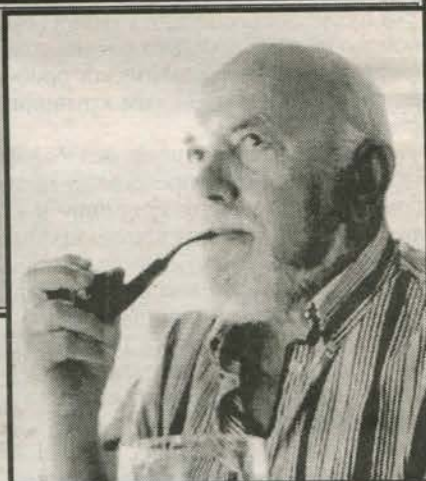
Ако се зна да на школским огласним таблама католичка црква "обавјештава" ученике да им одобрава бесплатно коришћење сале католичке цркве у Подгорици "како би се бавили спортом", онда је слика нашег просветарства комплетна.

Поред низа наших значајних личности из историје, који су својим примером тежили ослобађању ових простора од окупатора којих није било мало, наши "едукатори" дозвољавају поплаву шунда, сектанства и богме озбиљне страве за наше најмлађе.

З. Б.

"ИЗГИБОШЕ ЗА СПАС СРПСТВА!"

Прије 85 година, 5. октобра 1915. године, почела је Макензијева офанзива на Србију. Главне аустроугарске снаге наступале су са сјевера, преко Саве и Дунава; двије дивизије из Босне: једна од Бијељине ка Ваљеву, а друга од Сарајева ка Вишеграду, док је са истока, девет дана касније, без објаве рата хрупила Бугарска

Врховна команда Србије хитно обавјештава команданта Санџачке војске, Јанка Вукотића, да је "за сада за српску војску најосетљивији правац кроз Санџак који треба осигурати пошто-пото, иначе је све изгубљено".

Прихватајући беспоговорно тај тешки и одсудни ратни задатак, црногорска, звана Санџачка војска, развукла се и осигуравала голем простор од Дрине до Мојковца, који се обичним маршем једва могао освојити за три дана - пуна 93 ратна дана, водећи исполинске борбе и успјела да изврши задатак за који је речено да се њиме одужила Српству!

Састав и јачина Санџачке војске

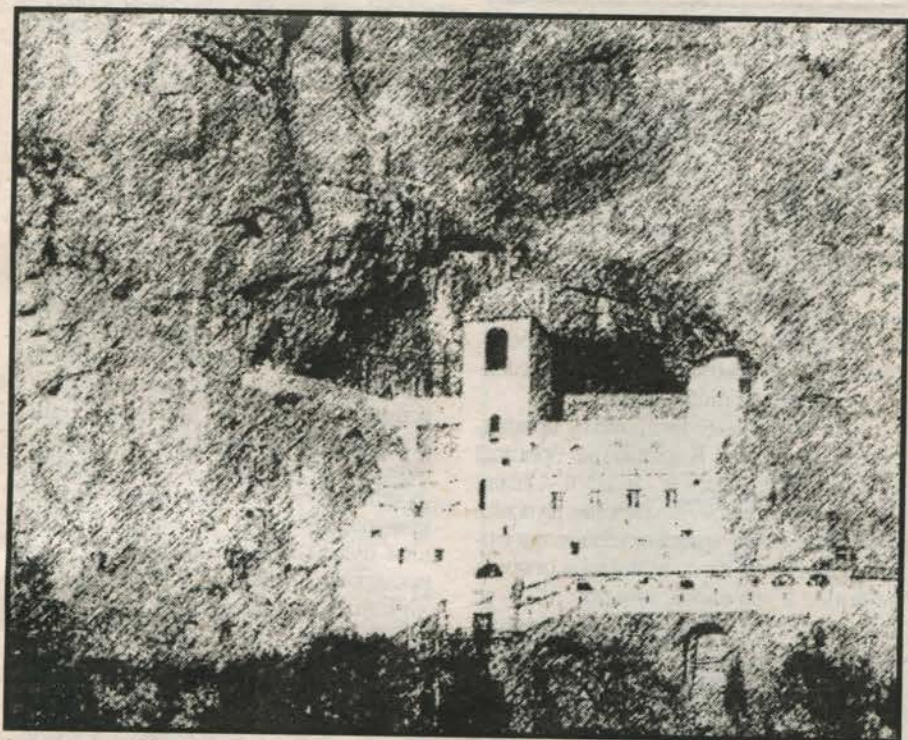
Тих дана војска генерала-сердара Јанка Вукотића, 39 батаљона (формираних на племенској основи, јачине од 400 до 500 бораца), с 54 топа и 39 митраљеза, укупно 26.000 војника, држала је фронт на Дрини од ушћа Лима до Таре.

Њена Доњовасојевићка бригада (командант мајор Мило Сајичић) јачине четири батаљона: Љеворечки, Први комбиновани берански, Други комбиновани берански и Комбиновани регрутски, с једним водом брдских топова и два вода митраљезаца, држали су фронт на Дрини од Рзава до ушћа Лима, а сама бригада је потпадала под команду Ужичког одреда.

У међувремену, Бугари су с једном армијом, састављеном од четири дивизије, напали Србију на потезу од Дунава до Цариброда, а Другом армијом, с двије пјешадијске и једном коњичком дивизијом, од Ђустендила до српско-грчко-бугарске тремеће.

На фронту пред црногорском војском непријатељ је, осим граничара, жандарма и шуцкора, имао седам батаљона, и у почетку само демонстрирао, повре-

мено отварајући јачу артиљеријску ватру на сектору од Горажда до Фоче.

Већ 21. октобра, Србијанци извјештавају свог делегата на Цетињу, генералштабног пуковника Петра Пешшића, иначе начелника штаба црногорске Врховне команде, како се ситуација у Македонији знатно погоршала, јер Бугари кидају везу с југом, и да Црна Гора упути бар једну бригаду команданту трупа Нових области ка Косову.

Одазивајући се том апелу, команда Санџачке војске формирала је и упутила Васојевићку бригаду под командом мајора Уроша Ђукића, јачине три батаљона - Краљски, Трепачки и Андријевички; затим Санџачки одред под командом мајора Блажа Врбице, јачине три батаљона - Бољанићки, Каменоворски и Пљеваљско-пољски, затим једно митралеско одјељење, једну брдску и једну пољску батерију, као и Косовски одред под командом генерала Луке Гојнића који је кренуо у Косовску Митровицу.

Почетак сукоба и погибја мајора Томовића

Ноћу 21/22. октобра, аустроугарска 62. дивизија, под заштитом јаке артиљеријске ватре, прешла је с лијеве на десну обалу Дрине, гдје се налазила Доњовасојевићка бригада. Тако је почео први већи сукоб, који је трајао цио дан, све док се Ужички одред није повукао ка Шаргану, изгубивши притом 15 бораца и 42 рањена. Том приликом, смртно је рањен и командант Љеворечког батаљона, мајор Вуко Томовић.

То је био и разлог да се промијени правац наступања Косовског одреда, умјесто ка Митровици, ка Вишеграду, пошто

би "непријатељ предузео продирање у Санџак, што би било веома опасно". Одредом је командовао генерал Мило Маргиновић, који је одмах своју војску довео до близу Прибоја и преузео дотадашње положаје Доњовасојевићке бригаде на потезу Сува гора-Врановина-Паштано брдо, гдје су се жестоко сукобили с непријатељем на Сувој гори.

Горњовасојевићка бригада задржала је положаје на Увцу, а Доњовасојевићка кренула на Палисад. У међувремену, Врховна команда је наредила Санџачкој војсци да осигурава правце Прибој-Нова Варош-Сјеница-Нови Пазар и Вишеград-Ужице. Уколико непријатељ буде јак, да се не могне претјерати преко Лима, да се утврде положаји на лијевој обали Лима од Црног врха до Голеша.

Борбе постају све жешће, непријатељ све силовитији, а Врховна команда, забринута за безбједност правца кроз Санџак, наређује да се он брани по сваку цијену, услед чега су и вођене жестоке борбе.

Доњовасојевићка бригада се спустила с Палисада у овчар-кабларску клисуру, и ту водила бој с остацима Аустроугара, чија је претходница већ била ушла у Чачак.

О повлачењу Ужичког одреда и Доњовасојевићке бригаде командант Санџачке војске извјестио је Врховну команду, која му је наредила да осигура правац Прибој-Нова Варош-Сјеница-Нови Пазар, и ако јој то успе, тиме се одужио Српству. Сердар Јанко Вукотић је у потпуности, не само разумио, већ и извршио наредбу делегата србијанске Врховне команде пуковника Пешшића, схватајући значај јаким израза, који су овом приликом употребљени, поготово кад се

Црногорцима предочи у каквој је опасности Српство и његова војска.

Пад Ужица и Чачка

Стање се погоршава, а пуковник Пешшић издаје следећу наредбу команданту Санџачке војске: "Непријатељ врши демонстрације на Дрини, а главнину снага управо је ка Вишеграду-Сјеници-Новом Пазару.

Према томе, оставите на Дрини најпотребније снаге за одбрану ријеке, а главну снагу Санџачке војске употребите одмах хитним маршевима ка Прибоју за одбрану горњег правца, јер је за сада за српску војску најосјетљивији правац кроз Санџак, који се мора осигурати пошто-пото, иначе је све изгубљено. Зато молим, осигурајте овај правац!"

Поступајући по наређењу, Косовски одред је 1. новембра нанео непријатељу знатне губитке на Сухој гори и Дрини, избацивши му из строја 800 што мртвих, што рањених војника, и притом заробивши њих 300, међу којима је био један лекар и тројица официра.

Поводом таквог успјеха стиже депеша са Цетиња: "Команданту Санџачке војске! Њ. В. Краљ честита храбрим соколовима Косовског одреда јуначку побједу извојевану на дан Св. Петра Цетињског, Божјом и Његовом помоћу, и вјерује у крајњу српску побједу. Да живи храбра Санџачка војска и њени дични команданти!"

Одступајући ка планини Јелици, Доњовасојевићки батаљон је водио непрестане борбе, нарочито су биле тучене чете поручника Љуба Вешовића и Марка Обрадовића, и то јаком артиљеријском ватром, све до пред вече, када их је заштитила чета Миљана Обрадовића при повлачењу с Овчара.

Дан потом, 2. новембра, Санџачка дивизија, посебно чете Другог регрутског батаљона поручника Мирка Никитовића и Јефта Вујошевића, те чете капетана Радована Шарановића и Драгише Бојовића, принуђене на рововски бој, трпећи велике губитке, били су све до мрака, претрпјевши знатне губитке. Остале двије бригаде, Горњовасојевићка и Санџачка, успјеле су да одрже положаје захваљујући дејству два далекометна топа.

Тог дана, 2. новембра 1915. године, командант Прве српске армије извјештава команданта Санџачке војске да је "с напуштањем Ужица и груписањем Ужичког одреда према Чачку, ког је непријатељ већ заузео, престала могућност да дјелови Ужичког одреда обезбеђују правац Ужице - Кокин Брод - Нова Варош, стога молим да овај правац осигура батаљон Косовског одреда на десном крилу ваших трупа".

Крвави бој за Карађорђев шанац

Продирање непријатеља овим правцем до Нове Вароши, не само што би се раздвојила црногорска и србијанска војска, већ би био угрожен и онај правац кроз Санцак, за који се претпостављало да, уколико се не осигура, "све ће бити изгубљено". Стога је сердар Вукотић одредио Кучко-братоношку бригаду с командантом мајором Настадином Ивановићем на челу, јачине три батаљона и двома шкодним брзометним топовима.

Такође је, у духу исте наредбе, командант Санцачке војске упутио Ловћенску и Колашинску бригаду (шест батаљона) из Чајнича преко Пљеваља за Пријепоље.

Доњовасојевићка бригада, под престаном борбом, повлачила се преко Каоне на Врљан, ратујући даноноћно. Два сљедећа дана новембра, 5. и 6. настало је застијње, што је искоришћено за престојивање и формирање Јаворског одреда под командом мајора Петра Мартиновића, начелника штаба, у који су ушли: Ловћенска бригада јачине три батаљона, на челу с командантом мајором Јованом Мићуновићем, затим Чевско-бјелички, те Пјешивачки и Љешански батаљон.

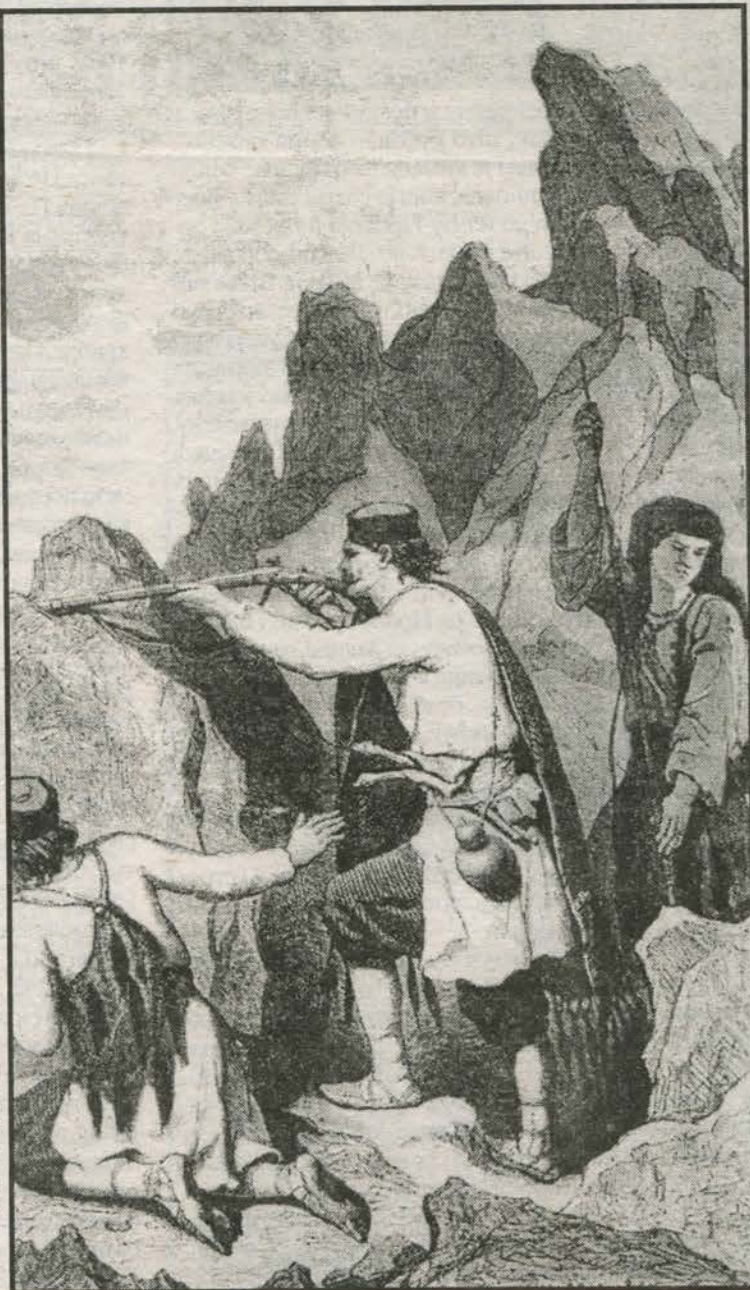
У Пријепоље је из Пљеваља, 8. новембра, дошао командант сердар Вукотић са штабом и у пратњи Колашинске бригаде.

Истог дана на Јавору, за вис Карађорђев шанац, водила је Ловћенска бригада очајничке борбе, тако да је тај положај у току једног дана три пута прелазно из једних у друге руке, по цијену големих губитака, да би га на крају отели Црногорци, плативши то тешким губицима. Ту је и настало Јаворско црногорско гробље, данас вјероватно поистовјећено с бујном околином.

Ту су, између осталих, погинули и Марко Вукотић, барјактар Ловћенске бригаде, а тешко рањен Спасоје Гардашевић, да би, због великих губитака, ту јединицу сјутрадан замијенио Љешански батаљон.

Ради велике важности овог положаја и правца, на Јавор је 10. новембра стигао и командант Санцачке војске сердар Јанко Вукотић, те извидивши ситуацију одатле извијестио Врховну команду како је то најважнији положај ког је до тада штитила црногорска војска, те каже: "Заложно сам се сав. Више немам резерви. Учинићу све што човјек може да учини, како бих спријечио надирање непријатеља преко Јавора, али слабе трупе које штите тај правац могу претрпјети големе губитке, те касније неће моћи да одоле непријатељу".

У међувремену, на Јавор су пристигла три батаљона Колашинске бригаде: Ровачки, Липовски и Пољски. Одмах је Ровачки батаљон био одређен да помогне Ловћенској бригади у одбрану положаја Мучањ, што му је након огорчене борбе и успјело, и том приликом је заробљено 57 војника и један официр.

Но, како је непријатељ све силовитије надирао, Вукотић је затражио да им припомогне Кучко-братоношка бригада, одакле је приспио батаљон на челу с шефом штаба, капетаном Јованом Вуксановићем, водом топова и водом митраљезаца. Но, како топови нијесу могли бити извучени на Мучањ, остали су на десној обали Рзава, одакле су бар могли успјешно да туку непријатеља у тјеснацу између Мучња и Трештане стијене, гдје је, приликом напада, ликвидирано десетине непријатељских, а том приликом предало им се 200 војника с тројицом официра. Тешко потучена непријатељска 62. дивизија није била у стању да настави планирану офанзиву, те је ојачана бригадом пуковника Зубера од 5 батаљона и коњичким пуком пуковника Бола, од шест ескадрона, и одмах су, 13. новембра, напали наш Косовски одред, протјеравши његове обезбјеђујуће дјелове с дотадашњих положаја, али јој није пошло за руком да напредује ка Прибоју, Новој Вароши и Сјеници, већ је била прикована уз Дрину.

Током ноћи, 13/14. новембра, Косовски одред се повукао на линију Бијело Брдо-Рудо, а Горњовасојевићка бригада на Црни врх, лијева обала Увца, док је њен Трешацко-шпекуларски батаљон остао на Цигли.

На црногорске одреде који су држали Јавор, 14. новембра напале су двије аустроугарске бригаде. Фронтални напади су одбијени, али је запријетила опасност с бока, те је у том правцу упућен Пјешивачки батаљон на челу с мајором Шћепаном Мијушковићем и једном четом Љешњана, али сукоб је био тежак и губици ове црногорске јединице били су велики, и поред тога што је заробљено педесет непријатељских војника.

Српска врховна команда одредила је правац којим би Црногорци с Јавора требало да се крећу и под чију команду да ступе, а по доласку Доњовасојевићке бригаде у близини Рашке, командант Прве армије је наредио формирање једне чете од 250-300 бораца и да се заједно с митраљеским одјељењем упуте у Рашку. По доласку у то мјесто, командир, поручник Љубо Вешовић, лично се јавио војводи Мишићу који га је, након неколико похвалних описки за регрутски батаљон,

упутио с јединицом да заузме главни прелаз на Копаонику, који из долине Топлице води у Ибарску котлину, како би се тиме обезбиједило повлачење србијанских трупа од Рашке до Митровице. Три дана је, уз сталне борбе, Вешовићева чета обезбјеђивала тај прелаз, и пошто је успјешно извршила задатак, била је писменом наредбом лично похваљена од славног војводе Мишића. Овом чину присуствовао је и командант Доњовасојевићке бригаде, мајор Саичић с командиром регрутског батаљона.

Повлачењем с Јавора, командант Санџачке војске, сердар Вукотић, одредио је да Кучко-братоношка бригада затвори правац Нова Варош - Пријеполје, односно Сјеница - Бијело Поље, а Горњовасојевићка с Пештера, правац Сјеница - Беране и Сјеница - Рожаје.

Због чега аустроугарска армада, након заузимања Јавора, није убрзано запосјела терен од Сјенице до Новог Пазара, јер била је у прилици, и тако пресјекла одступницу, већ на Церу и Колубари пораженој србијанској војсци, остало је, ево скоро вијек, неистражено. Њихово оклијевање искористила је Санџачка војска, односно Кучко-братоношка и Горњовасојевићка бригада успјеле су да запосједну те правце, којима се провлачила србијанска војска, за чије стање ће њен војвода Степа Степановић рећи да је очајно.

Ништа боље није изгледала ни гладна, гола, боса и слабо наоружана црногорска војска, добрано десеткована, али одлучна да изврши надљудски задатак, обезбјеђујући од 22. октобра до 17. новембра положаје јужно од Вишеграда ка Ужицу и Кокином Броду и жестоко се борећи на Јавору, чиме је био осигуран правац одступнице србијанској армији од Прибоја и Нове Вароши, Сјенице и Новог Пазара.

Припреме за дочек на Мојковцу

Предвиђајући ток развоја операција, командант Санџачке војске, сердар Јанко Вукотић повлачи сукцесивно с Дрице још и Дробњачко-ускочку бригаду, те Колашински и Горњоморачки батаљон, Дечанску бригаду, Жупски и Луковски батаљон, и упућује их к Мојковцу. Пљеваљска бригада остала је да затвори правац Горажде-Метаљка-Пљевља, као и дио Фоча-Челебићи, Санџачка бригада затварала је правац Пријеполје-Пљевља, а Бијелопољска, Пријеполје-Бијело Поље.

У том међувремену, од 15. новембра до 1. децембра 1915. године, пуних петнаест дана Санџачка и Пљеваљска бригада воде непрестане борбе на Метаљки, Ковачу, Челебићу, Лиму код Рудог, Бришлану, Рогушу, Врбову, Дубу,

Бабинама, Чемерну, Мијајловици, Обардама, Матаругама, и тако пола мјесеца задржала далеко надмоћнијег непријатеља, који би у другим околностима ту раздаљину препрешачио само за један дан, и то обичним маршем.

Врховна команда наређује команданту Санџачке војске, 20. новембра, да обезбиједи правац Пећ-Рожаје. Како није имао одговарајуће трупе на располагању, тражио је да му се врате три бригаде: Ловћенска, Колашинска и Доњовасојевићка, што је и урађено, и оне су убрзаним маршем запосјеле 23. новембра правац Вуче-Бишево-Мусина јама-Рожаје.

Дан раније, 22. новембра, србијански делегат и начелник црногорског Врховног штаба обавјестио је Врховну команду да је србијанској војсци онемогућено повлачење и преко Скопља, те је неопходно да се правци од Сјенице и Новог Пазара ка Бијелом Пољу, Беранама и Андријевици што боље обезбиједе.

И дотадашње настојање Санџачке војске, у духу наређења Врховне коман-

де, показује да се радило о јачем групирању ка оним правцима на којима би непријатељ могао да угрози повлачење србијанских трупа. Али, с обзиром на наређење од 22. новембра, којим је авизирано одступање кроз Црну Гору, командант Санџачке војске је предложио да за чување прелаза на Тари остави двије бригаде, два топа и два митраљеза, а све остале расположиве снаге употреби за затварање правца, који од Пријеполја и Сјенице воде ка Бијелом Пољу и Мојковцу, а од Сјенице, Новог Пазара и Пећи ка Беранама, Рожају и Андријевици, с општом резервом у Колашину. План је био одобрен. У том смислу, Врховна команда га извјештава, 25. новембра, да Прва армија србијанских снага штити правац Пећ-Андријевића и Рожаје. Међутим, док србијанске трупе не мину Пећ, правац треба да обезбјеђује црногорска војска. Још је наређено да се бригаде, одређене као општа резерва, упуте на правац Спуж-Даниловград-Никшић, а 28. новембра да Кучко-братоношка бригада иде ка Подгорици ради обезбјеђења правца Тузи-Скадар, док ће њене положаје преузети колашинске извиђачке чете.

Ловћенску бригаду код Рожаја, 30. новембра, смјениле су србијанске трупе и она је упућена у Колашин, а већ сјутрадан замијењена је истим снагама Колашинска бригада која је добила задатак да обезбјеђује и штити правац Сјеница-Бијело Поље.

Извјештајем од 2. децембра 1915. године, црногорска Врховна команда обавјештава сердара Јанка Вукотића, команданта Санџачке војске: "Стање србске војске је рђаво. Немојте да рачунате да ће она моћи да осигура правац Пећ-Ругова-Андријевица, те, пошто је њихова Прва армија код Рожаја, онда тај правац осигурајте Вашим трупама... Правац Пећ-Ругова-Андријевица сматрам врло важним (пуковник П. Пешић - пр. Ј.Д.). Међутим, изгледа ми, како српска војска услед великих губитака, жртава, нестанка муниције и осталога, не може да нам са сигурношћу обезбиједи овај важни правац, што ће морати да учини црногорска војска, уколико извјесним снагама посједне, нарочито артиљеријом и митраљезима, Чакор, а једном резервом положај код Андријевице. Пошто Ви одлично познајете то земљиште и војску, јавите Ваше мишљење. На српске трупе не треба рачунати!"

Немајући расположивих снага да би извршио наређење, командант сердар Јанко Вукотић предлаже Врховној команди да Велички и Полимски батаљони, из састава Старосрбијанског одреда, заузму положаје изнад Патријаршије и тако штите правце Пећ-Велика и Пећ-Плав. Предлог је прихваћен.

Петнаестодневне борбе на Тари

Од када су напустиле, у првој половини децембра, Пљевља па до преласка на лијеву обалу Таре, Пљеваљска и санџачка бригада водиле су 15 дана непрестане борбе, и тиме задржале непријатеља на простору који се може прећи за само један дан. За те двије недјеље, црногорске бригаде су имале 226 погинулих и 116 несталих бораца, док је непријатељ имао 18 заробљених и 15 нађених погинулих, а остали њихови губици нијесу познати.

Јуначки су подвизи пет батаљона ових бригада (шести је Шаранско-језерски из старих граница Црне Горе): Бобовски, Пренђански, Каменогорски, Пљеваљополски и Бојанићки, формирану су с борцима с недавно ослобођене територије од Турака, 1912. На таквој борби и јунаштву казује и ова депеша упућена команданту Санџачке војске: "Њ. В. краљ господар, диви се храбрости и пожртвовању војника Пљеваљске и Бјелопољске бригаде, показане према отаџбини, и наредио ми да им, преко вас, изјавим његову краљевску благодарност", вели начелник Врховне команде.

Борбе на Пештеру и одбрана праваца Пећ-Ругова

Пошто су Ловћенска и Колашинска бригада код Рожаја замијењене србијанским снагама и упућене на други положај, Горњовасојевићка бригада је, затварајући пролаз на правцу Сјеница-Беране и Сјеница-Рожаје, водила жестоке брбе на Пештеру, око Суводола, на Беракару и на Коритима све од 22. новембра до 8. децембра 1915. године и до доласка Дринске дивизије другог позива, да би потом преузела затварање праваца Бијело Поље-Беране, успјевши у свом настојању да задрже аустроугарско надирање и омогуће одступницу србијанској војсци.

Како извјештава Врховна команда 4. децембра, све српске трупе требало би до 9. децембра да прођу Андријевицу, док ће трупе исте војске напустити Пећ 6. децембра, а у граду ће, као одбрана, остати свега 6 официра, 10 војника и 54 жандарма.

У међувремену, формиран је од батаљона Трпачко-шекуларског и комбинованог регрутског, Чакорски одред с два топа

и два митраљеза, под командом мајора Радована Радовића, који је имао задатак да штити правац Пећ-Ругова-Андријевица, с тим што би требало да чува Пећ, док тамо не приспије макар један батаљон србијанске војске.

Поводом тога, начелник штаба Врховне команде упутио је команданту србијанских трупа у Пећи и команданту Друге армије у Андријевици слjedeћу депешу: "Њ. В. престолонаследник Александар наредио је да оставите пошто-пото бар један батаљон код Пећи, за заштиту правца Пећ-Ругова за два дана до доласка црногорских трупа. Не учините ли ово, биће компромитована одбрана свих праваца за Црну Гору и даље".

Чакорски одред закаснио, Пећ пала

Дринска дивизија другог позива упућена је ка Суводолу да замијени Горњо-

васојевићку бригаду, о чему свједочи казивање потпуковника Велимира Нововића, тада борца васојевићке чете, о србијанским војницима који их смјењују: "Био је то остатак пука који је дошао да нас смијени. Тужни ликови. Војници једва ходају. Нико ништа не говори, обезвољени. Гледају у нас полумртвим очима. Понеко из строја затражи кору хљеба, којег ни ми немамо, и који толико дана нити смо видјели ни окусили, сем меса. Али, што је ко од нас имао, то им је пружио. Потом смо, успут, наилазили на војнике тог њиховог пута, који изнемогли, гладни, промрзли и беспомоћни, уздишу!"

Непријатељ је без отпора 7. децембра ушао у Пећ, иако је новоформирану Чакорски одред хитао да је заштити. У међувремену, стиже извјештај да су дјелови србијанске Дунавске дивизије првог позива разбијени код Патријаршије, и да је тиме правац Велика-Андријевица отворен "јер нико није хтио озбиљно да га заштити". Чакорски одред је закаснио, а од великог значаја је да се Чакор посједне, иначе пропаде одступање. Није било наде, јер су србијанске трупе или напустиле Андријевицу и мишеле ка Југу, или биле у расулу.

Но, Чакорски одред кад је приспио до Штупеља изнад Ругове, сретне арнаутске плачкаше са запрегама претовареним ошљачканом српском робом, и разбију их и побију. Од 8. децембра до 11. јануара Чакорски одред водила свакодневне борбе у Ругови, на мокрој и црногорско-турској граници, успјешно штитећи правац Чакор-Велика-Андријевица, те су србијанске Дунавска и Дринска дивизија стигле до Берана, односно Андријевице 12. децембра. У том периоду жали се српска Врховна команда црногорској како су цијене намирница несразмјерно високе, а добијају одговор да то није ни чудо, пошто мало чега и има, и да у Црној Гори влада глад више од шест мјесеци.

Два дана касније, 17. децембра, црногорска Врховна команда на-

ређује команданту Санџачке војске: "Издајте најстрожије и најенергичније наређење да се наши положаји на ријеци Тари имају бранити најодсудније до последњег човјека".

То је била друга фаза борби за спас србијанске војске. Зауостављањем на потезима од Чакора, преко Берана и Мојковца до Таре, чекао се одсудни бој оних који су у тридесет претходних дана држали големи простор, непрестано се тукући с десет пута моћнијим непријатељем, и који су омогућили одступницу братској армији коју је свим силама настојао да докусури фелдмаршал Аугуст фон Макензи, коме је цар Виљем изричито био наредио:

"Српску војску одлучно поразити те успоставити и осигурати везу преко Београда и Софије са Цариградом", додајући царски, цинично: "Чиним част српском народу јер ћу против њега послати једног Макензија". А Макензи својим војницима, пред напад на Србију, поручује: "Војници, ви не идете ни на италијански, ни на руски, ни на француски фронт. Ви полазите у борбу против једног новог непријатеља - опасног, жилавог, храброг и оштрог. Ви идете на српски фронт и на Србију, а Срби су народ који воли слободу и жртвује се до последњег. Чувајте се да вам овај мали непријатељски народ не помрачи славу и не компромитује успјехе наше славне њемачке армије".

Припрема за напад на Мојковац

Командант тарске одбране извијестио је 20. децембра команданта Санџачке војске да непријатељ рокира трупе ка Мојковцу. Извиђањем је утврђено да се јаке снаге прикупљају у Бијелом Пољу и да је постављен мост на Лиму.

О овоме је извијештена Врховна команда, која је схватила да аустроугарска војска припрема одсудни напад на Мојковац, и одмах је наредила да стратегичка резерва - Дробњачко-ускочка бригада дође у Мојковац, а да се Васојевићком одреду преда друга заплијене на аустроугарска батерија и вод француских топова.

Једна ојачана чета Доњовасојевићке бригаде, с поручником Драгом Делевићем, упућена је у извиђање ка Бијелом Пољу, гдје се, код села Црниће, сукобила с непријатељем и том приликом заробила 30 војника.

Србијанске дивизије - Дринска II и Дунавска II 22. децембра напуштају Андријевицу и крећу ка Подгорици, док је Комбиновани одред и Добровољачки одред војводе Вука с правца Дечани-Плав, стављен под команду Санџачке војске.

Истог дана, 22. децембра, послје подне, аустроугарска колона, јачине јед-

ног пука, наступила је правцем Улошевина-Бојина њива-Развршје и стигла до Мједеног гувна, гдје их је жестоком ватром дочекала црногорска Извиђачка чета, којима су притекли у помоћ Липовски и Колашински батаљони.

Четири пута непријатељ је нартао, покушавајући да пробије одбрану и продужи наступање, и сваки пут је био одбијен. Борбе су настављене и идућег дана све до послје подне. Борбама су се прикључили Ровачки и Горњоморачки батаљон, а Доњоморачки, који је тек био пристио с Херцеговачког фронта, остао у резерви. У један сат поподне наређен је напад. Изненађење, непознат терен, густа шума и одлучност Црногораца, збунили су и упаничили непријатеља, који је у стопу гоњен остављао све више мртвих. Како је касније утврђено, преко 500 их је погинуло, а 60 заробљено заједно с једним капетаном.

Послије овог броја и великог успјеха Колашинске бригаде, одмах је приспјела депеша с Цетиња: "Њ. В. краљ господар, изјављује своју краљевску благодарност храбрим и неустрашивим Колашинцима, који тако јуначки бране своју отаџбину и разбијају много надмоћнијег непријатеља, и поздравља вас с живјела храбра санџачка војска, њени славни команданти и официри!"

Од 24. децембра 1915. до 5. јануара 1916. године, на фронту Санџачке војске вођене су само артиљеријске борбе. Непријатељ је у том периоду вршио престројавање и прикупљање нових снага за одсудан напад.

Распоред Санџачке војске уочи Божића, 5. јануара 1916. године, изгледао је овако: Чакорски одред - батаљони Трепачкоћекуларски и Комбиновани регрутски с водом брдских топова, митра-

лџеза и четом жандарма налазио се на Чакору и Мокрој; Васојевићки одред, под командом војводе Лакића Војводића, Горњо и Доњовасојевићка бригада мирнодопског састава, сем батаљона Горњоселског, који је ушао у састав Извиђачког одреда, двије батерије пољских топова, једна брдска хаубица, једна ђанглисова батерија и два вода митраљезаца - налазиле су се сјевероисточно и сјеверно од Берана и Лима.

Извиђачки одред команданта капетана Крста Поповића, Други регрутски батаљон, Брзавско-горњоселски батаљон, једна батерија брдских топова и један вод митраљезаца на лијевој обали Лима.

Ускочки батаљон непосредно под командом команданта дивизије у селу Ракити, Колашинска бригада под командом бригадира Милоша Меденице, те пет батаљона, једна брдска батерија, вод митраљеза и Извиђачка чета - на Рзаву с предстражом на Улошевини. Први и трећи регрутски батаљон јужно од Бојне њиве, Пољски батаљон из Колашинске бригаде у Пољима; Бјелополска бригада - два батаљона, једна брдска батерија и вод митраљеза, од Поља до Добриловине.

Резерве: батаљон Дробњачки на лијевој обали Таре у Подбишћу; Извиђачка артиљерија на лијевој обали Таре око Подбишћа и Препрана, док је за одбрану Таре од Добриловине до Шћепан Поља била одређена Санџачка и Пљеваљска бригада, двије брдске батерије и два вода митраљеза под командом бригадира Павла Вујишића.

Према Санџачкој војсци, непријатељ је имао три дивизије: 59, 53. и 62. одред пуковника Вучетића и Вукадиновића с око 50.000 војника и стотину топова.

Напад на Мојковец

На Мојковцу је непријатељ 6. јануара 1916. ударио с двије бригаде, угрожавајући положаје Колашинске бригаде која се налазила као предстража на Улошевини и Бојној њиви. Послије упорне борбе, Доњоморачки батаљон је био принуђен да се повуче до на Развршје, имајући већ 19 палих бораца и око 50 рањених.

Исте ноћи, командант дивизије генерал Петар Мартиновић наређује да се изгубљени положаји поврате и у том циљу, наређује да Ускочки батаљон 7. јануара у освит, око 6 сати, нападне на село раките узводно десно Лепеницом, а лијево позадину непријатеља на сјеверним падинама бојне њиве и Улошевине; Колашинска бригада да нападне правац од Развршја к Бојној њиви и Улошевини, а Први и Трећи регрутски батаљон право на Бојну њиву, док би Извиђачки одред остао на својим положајима како би онемогућио евентуални непријатељски покушај да пређе на лијеву обалу Лима и десну Љубовије, Пољски батаљон и Бјелополска бригада да штите прелазе Таре к Пољима и Добриловини.

Дивизијска артиљерија с лијеве обале Таре туче непријатељске положаје испред главне нападне колоне Колашинске бригаде. Дробњачки батаљон је остао у резерви, на лијевој обали Таре у Подбишћу.

Истог дана, 7. јануара, послије цјелодневне борбе с моћним непријатељем, Васојевићки одред је заузео Турјак и одатле се повукао те запосјео положаје на лијевој обали Љешнице.

У страшином окршају, који је Ускочки батаљон водио против непријатеља од Развршја кроз густу шуму ка Лепенцу, у предјелима гдје је врело и крљало као у паклу, како су касније говорили преживјели борци, било је више погинулих него рањених - 70:66! А међу једнима и другима, 15 официра, барјактара и водника.

Колашинска бригада, која се сукобила с 205 и бригадом "Шварц" у близини Развршја, имала је тешке губитке - 93 погинула и 175 рањених бораца.

Првом и Трећем регрутском батаљону, који је након борби за Бојну њиву, због великих губитака, сведен на омање чете, у божићнем окршају погинула су и двојица команданата - капетан Лука Вујисић и капетан Шћепан Ковачевић, док је трећи капетан, Михајло Божовић, касније умро.

Да би одржао позиције, командант дивизије, из своје резерве - Дробњачког батаљона, издваја три чете под командом поручника Јефта Ружића, и упућује их у помоћ регрутским батаљонима. У окршају који слиједи, Дробњаци су

имали такође губитке, више од 20 одсто погинулих и рањених бораца.

"Храброст црногорских војника нема премца у историји ратовања!"

О тој борби, каква се не памти до тада на овим просторима, делегат генерал Божо Јанковић извјештава Врховну српску команду 7. јануара: "На североисточном делу фронта, на Мојковачком правцу, наше трупе предузеле су напад код Лепенца. Борба је била огорчена. Непријатељ се упорно бранио. Поједини положаји прелазили су више пута из руке у руку, и најпосле сви су остали у црногорским рукама! Обострани губитци су осетни. Нарочито непријатељски.

На правцу Рожај-Беране и Сувидо-Беране, непријатељ је енергично нападао цио дан, и бројно надмоћнији успео је да заузме положај Турјак. Црногорске трупе повукле су се на леву обалу Лешнице. На правцу Пећ-Ругово, непријатељ је енергично нападао на положај Кућишта, али су сви његови напади одбијени".

А у извјештају Аустроугарског генералштаба се каже:

"Шести пјешадијски пук је 7. јануара предузео поново напад на југоисточне висове Мојковца, који је био заустављен jakim противнападом. Већ око подне прешли су Црногорци широким фронтом у општи напад. Њихов главни удар био је управљен на Мојковец, према сјеверу, против Краљ. цар. 409-ог пјешадијског пука из 205. бригаде. Само употребом свију расположивих снага, било је могуће да се Црногорци, који су мјестимично продрли и огорчено се борили, уназад поврате.

Јака снијежна мећава и густа магла, отежавала је малобројним официрима вођење борбе. Генерал фон Рајнел лично, сам је на челу својих задњих резерви пошао у противнапад, те тако спасао ситуацију својих трупа и тиме поколебао непријатеља, који је под заштитом магле и већ наступајућег мрака прекинуо борбу. За ово дјело генерал Вилем фон Рајнел одликован је витешким крстом Марије Терезије војничког реда."

А аустроугарски официр, учесник бојева код Мојковца, пуковник Рихтер:

"Храброст црногорског војника нема премца у историји ратовања. Било је дана да су поједини положаји по неколико пута прелазили из једних у друге руке. Ту смо гледали црногорске војнике како голоруки налијећу на наше бајонете. Та малобројна, примитивно наоружана, црногорска војска, данима је код Мојковца задржавала далеко бројнију, модерно наоружану аустроугарску војску, и одступила је само онда када је сваку стопу земљишта залила својом и непријатељском крвљу, и пошто је сваки квадратни метар бојишта био прекривен својим и непријатељским љешевима."

Борбе на беранским улицама

Другог дана Божића 1916. непријатељ је наставио да напада на позиције Васојевићког одреда, водећи огорчене борбе. Ллеворечки батаљон с капетаном Радивојем Милошевићем, повратним нападом, још једном је заузео Турјак, али га је непријатељ опет освојио. Коначно, непријатељске снаге су продрле и до самих Берана, на чијим улицама су вођене жестоке борбе, које овако

описује командант Санџачке војске, сардар Јанко Вукотић:

"27. децембра (по старом календару - пр. Ј. Д.) отпутовао сам за Беране, гдје се водила борба на живот и смрт. На бојиште сам стигао око десет сати, док је вођена борба по градским улицама. Иако је непријатељ био надмоћнији, није успио Васојевићки одред ни смјеста да поштене, а фронт овог одреда протезао се од Лима до Ђурђевих ступова, и даље, одржавајући везу с извиђачким четима, које су држале везу између овог и Мојковачког фронта.

Као и претходних дана, храбри Васојевићи одржали су и овог дана и извојевали као и увијек до тада, сјајну побједу над многобројним непријатељем. У овим борбама Васојевићи су имали већи број мртвих и рањених. Међу погинулима је и заступник команданта Ржаничког батаљона, храбри поручник Лазар Милошевић."

"Истрај јуначки соју Васов, велика српска породицо!"

А краљ и господар депешира команданту Васојевићког одреда, војводи Лакићу Војводићу:

"Мојим храбрим Васојевићима изјављујем своју краљевску благодарност, како на храбром и неустрашивом држању у борбама према надмоћнијем непријатељу, тако и у хуманим и братским поступцима, исхранујући, не само војнике Васојевићке бригаде, већ и остале војнике црногорске и српске војске, који дејствују и пролазе преко њихове територије.

Истрај јуначки соју Васов! Велика српска породицо, да се хвалиш и поносиш међу морем и Дунавом, док буде Срба и јунака! Истрајте најљепши синови моји!"

О томе, како непријатељ непрестано настоји новим покушајима да се пробије преко Мојковца и Берана, говоре и извјештаји црногорске Врховне команде упућени српској Врховној команди:

"9. јануара - Код Санџачке војске, на целом фронту и на свим фронтовима, вођене су огорчене борбе и сви непријатељски напади су одбијени.

13. јануара - На сјевероисточном фронту код Санџачке војске непријатељ је цијелог дана нападао, али сви су одбијени.

14. јануара - На сјевероисточном фронту продужене су борбе на истим положајима и сви су непријатељски напади одбијени."

Последњи извјештај је датиран 15. јануара 1916. године. "На сјевероисточном фронту само артиљеријска борба."

И ту се завршава извјештавање, јер двојица србијанских делегата код Црногорске врховне команде, Петар Пешћ и Божо Јанковић, са свим официрима српским, отпутовали су 17. јануара у Скадар.

Борбе су вођене још шест дана, до часа када је 21. јануара Црногорска врховна команда наредбом бр. 128. објавила: "Војска да се разиђе с положаја, и она више не постоји, већ само народ!"

Тако је одлучио краљ Никола, који

је на аустроугарски ултиматум Србији овако одговорио:

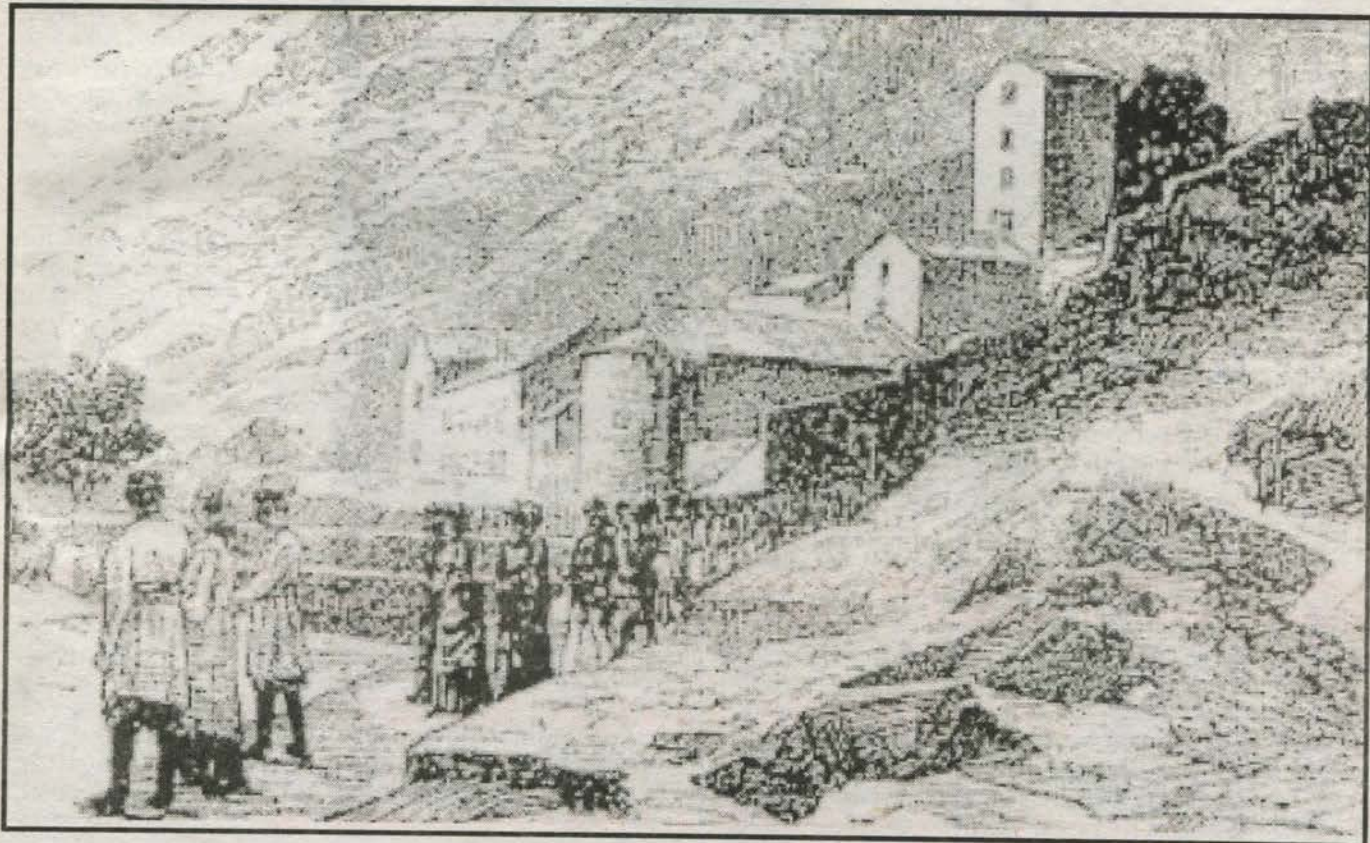
"Србија и Црна Гора чине исти фронт према заједничком непријатељу! Оне ће, у овим најтежим тренуцима за српско племе, дијелити исту судбину. Оне ће заједно побједити или погинути!"

Тако је могао да мисли и говори само онај у чијим жилама тече иста крв, чији су идеали истовјетни, сва прошлост и евидентна будућност. Само брат брату!

Подвиг црногорске војске у тромјесечним борбама од Дрине преко Јавора до Мојковца и Чагора, допринио је успјешном повлачењу србијанске војске, крунисане трновим вијенцем албанског мучеништва, да би се потом годину дана касније повратила и огласила са сувих кајмакчаланских висова и након двогодишње борбе, ослободила своју земљу.

На фронту дугом 500 километара, од Боке и Херцеговине, па на Чемерницу, Јавор до Бјеласице, Турјака и Чагора, погине 4.000 Црногораца, јунака каквих је мало у историји ратовања, што рече један високи аустроугарски официр, учесник тог легендарног боја, који је потом у народу овјековјечио и добро угувио наш славни епски пјесник Радован Бећировић, чија поезија је саставни дио јуначких подвига којих се она дотакла и тако их завазда обесмртила.

Јован Дујовић

ОДЛАЗАК ПРАВОГ ПАТРИОТЕ И РАДИКАЛА

БРАНКО ВУЈАШЕВИЋ, члан Општинског одбора Српске радикалне странке у Пљевљима. Умро је Бранко или како смо га ми српски радикали најчешће звали - Бањо. Отишао је на пут без повратка овај неуморни путник и човјек великог срца

Бранко, иако тешко болестан, малтене прикован за кревет, прихватио је да буде на листи Српске радикалне странке за парламентарне изборе у априлу 2001. године, и то је не без поноса и показивао.

Док га здравље није потпуно напустило долазио би у Подгорицу својим колима која су се, као и он, једва кретала, учествујући у раду са топлим и људским сјајем у очима.

Био је увјерен да ће његови српски радикали успјети да побиједу лаж и преваре како режима, тако и кобајаги опозиције.

Вјеровало је Бранко да ћемо да успијемо, а ми, његови пријатељи, његове колеге, вјеровали смо да ће Бранко, као много пута раније побиједити тешку неизлечиву болест.

Болест је помињао само онако узгред и овлаш, просто нас увјеравајући да је на најбољем путу да је он сам, својом челичном вољом, сатре.

Знао је да остане усправан и поносан и када је било најтеже. Знао је да крене напријед и онда када смо ми остали мислили да се нема куд. И када су велики болови, велике муке нападале његово измучено тијело, знао је да се насмије са таквим оптимизмом да смо заједно са њим на тренутак заборављали и на његов бол и његове муке.

-Ми морамо да сачувамо образ и да идемо сами на изборе, јер смо ми једини кадри да сачувамо идеју о заједничкој држави Црне Горе и Србије - рекао би Бранко нама са којима је живио, са којима се заједно борио.

И онда када је болест полако али сигурно почела да узима свој данак, да му тијело потпуно малаксава, Бран-

ко је из своје куће у Пљевљима звао, распитивао се за све оно што се догађа у странци и око ње.

-Важно је сачувати образ, сачувати се за касније, јер ова борба ће бити дуга и тешка - говорио је наш Бранко све слабијим гласом остављајући нам у аманет не само његове најбоље људске особине које ћемо памтити док постојимо, већ неугасиву жељу и наду у оно што радимо.

Бранко се полако опраштао са нама увјерен и убијеђен у све оно што нам је рекао.

Овај ратник, патриота, српски радикал није поклекнуо ни стао ни тада када су му се заувјек затворили очни капци.

Његов људски усправан лик, његово поштење, његов неугасли патриотизам, његова љубав према Српској радикалној странци остају у нама као прави путоказ за свако будуће вријеме.

Последњи пут смо се чули са Бранком десетак дана прије његове смрти, а на питање како му је здра-

вље одговорио је контраптанем: "Шта се ради у странци?" Глас му је био пун оптимизма и вјере у бољитак. Бранко игром судбине није имао порода. Супруга је поред њега била до последњег часа. Испратила га је на последњи пут достојанствено. Било је и много његове сабраће радикала, јер Бранко је то заиста и заслужио.

Бранко ће вјечито остати у нашим успоменама као човјек који је зрачио љубављу, оптимизмом и надом. Бранко је био људина и српски радикал од главе до пете.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2001.

Књига "Контрареволуционар у булдожер револуцији" је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица и непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацивања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

**КЊИГА "КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН**

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА

ДОН МИЛО КОРЛЕОНЕ БОС БАЛКАНСКЕ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ

